

Г.П. Коваль.

Євреї

на сторінках українських газет
періоду нацистської окупації в
1941 – 1942 роках.

Миколаїв* Іліон* 2019

**Книга присвячується шести мільйонам євреїв – жертвам Голокосту.
Вічна їм пам'ять.**

Коваль Г.П.

Євреї на сторінках українських газет періоду нацистської окупації в 1941 – 1942 роках / Геннадій Павлович Коваль. – Миколаїв: Іліон, 2019. – 266 с.

В книзі, на основі матеріалів з українських газет періоду нацистської окупації, показано положення євреїв в СРСР, США, Німеччині з повністю викривленої, перекрученої точки зору, з позицій крайнього антисемітизму, ненависті до євреїв. Наведено велику кількість прізвищ євреїв, що займали різні посади, розселення євреїв у світі, СРСР. Показано бажання фашистів перекласти вину за війну і всі біди, проблеми світу на євреїв. Вказано, що всі ці матеріали – це ширма шаленої пропаганди нацистів проти євреїв. Ширма, за якою здійснювався, відбувався Голокост – знищення євреїв фашистами під час Другої світової війни. Книга для всіх небайдужих, хто хоче знати історію у всіх її проявах, поданнях з різних сторін.

ЗМІСТ.....	4
ПЕРЕДМОВА.....	5
Розділ 1. ЗОБРАЖЕННЯ ЖИТТЯ ТА ПОЛОЖЕННЯ ЄВРЕЇВ В СРСР.....	22
1.1. Розвиток, розселення, заняття, положення євреїв в СРСР.....	22
1.2. Деякі євреї – діячі СРСР.....	57
1.3. Юдейське виховання советської молоді.....	65
1.4. Євреї, більшовизм, комунізм.....	76
1.5. «Мрії» та «справи» євреїв СРСР і світу.....	89
Розділ 2. ЄВРЕЇ США: ПОЛОЖЕННЯ, УЧАСТЬ В УПРАВЛІННІ.....	101
2.1. Положення євреїв в США.....	101
2.2. Єврейська складова уряду президента США Ф.Д.Рузвельта.....	108
2.3. Зв'язки США та СРСР: єврейський фактор.....	125
Розділ 3. ВПЛИВ ТА РОЛЬ ЄВРЕЇВ В ВЕЛИКОБРИТАНІЇ, ПАЛЕСТИНІ.....	135
Розділ 4. ЄВРЕЇ ЄВРОПИ ТА АЗІЇ: СТАНОВИЩЕ, ЖИТТЯ, ПОЛОЖЕННЯ.....	159
4.1. «Показ» мрій світового єврейства, масонство.....	159
4.2. Становище євреїв у Німеччині.....	168
4.3. Положення євреїв в різних країнах Європи.....	189
4.4. Положення євреїв в Азії.....	208
Розділ 5. ВИКРИВЛЕННЯ ОБРАЗІВ ЄВРЕЇВ В УКРАЇНСЬКІЙ КУЛЬТУРІ НА СТОРІНКАХ ГАЗЕТ.....	212
5.1. Подача образів євреїв в українській народній творчості.....	212
5.2. Подача образів євреїв в творчості українських письменників.....	234
ВИСНОВКИ.....	257
ЛІТЕРАТУРА.....	258

ПЕРЕДМОВА

Надзвичайно довгий час тема історії євреїв в СРСР була закритою, табу. Це пов'язане з великою кількістю причин: страшним антисемітизмом, що історично склався в Російській імперії, СРСР, надіями на Ізріїль, як на форпост комунізму на Близькому Сході, перехід СРСР в стан прямих ворогів Держави Ізраїль у всіх арабо-ізраїльських війнах, протистоянні.

Для мого покоління, народжених в кінці 1960-років, тема історії євреїв вийшла як величезний айсберг із повністю щільної зависи брехні, перекручень, заборон і забуття. Ми були шоковані приналежністю до єврейського народу величезної кількості письменників, художників, митців, революціонерів, політичних діячів, дипломатів. Жахливий морок антисемітизму і брехні впав і ми були засліплені правдою. «Огонёк», «Новый мир» та інші журнали, газети розкривали нам єврейську складову нашої історії, розкручували стрічку нашої спільної, непересічної історії. Псевдоніми діячів, справжні прізвища, вони заворожували, як зачарована пісня, змушували думати, чому ж все так сталося. Це вже набагато пізніше пришло розуміння правила стиснутою пружини у супільстві, та наслідків її розпрямлення.

Ще 12 річним хлопцем я з мамою Ковалю Катериною Онисимівною був у Бабиному Яру. Я пам'ятаю свій шок, відчуття, переживання всього страхіття, що там відбулося. Але тоді не слова не було сказано про євреїв. Ні слова. Чорний жах та сум накрили тоді душу малої дитини та страшна ненависть до загарбників, ворогів.

В нашій хаті дуже часто готувалася маца. Ми її всі сильно любили. Мама її робила просто неперевершено. Все це було само собою зрозумілим і постійним.

Тільки зараз я зрозумів, що Батя вживав декілька єврейських слів. Вони для мене були своїми з самого дитинства.

Привів мене, буквально, за декілька хвилин до фантастичної людини Анатолія Юхимовича Подольського, педагог від Господа Бога, людина прекрасної вдачі, енциклопедичних знань Десятов Дмитро Леонідович, викладач Миколаївського

Обласного Інституту Післядипломної Підготовки. На превелике горе, його не стало у самому розквіті сил. Я після його шикарної лекції підійшов до нього і розповів про свою роботу в Малій Академії Наук з моїми дітьми, учнями на єврейські теми. Він відразу зателефонував у Київ, надіслав мою роботу і через декілька хвилин мене запросили на Конкурс імені Б. Медвінського в УЦВІГ в Києві. Чи варто переказувати мої відчуття, емоції, радість. Це було просто неперевершено і фантистично прекрасно.

А через декілька років від УЦВІГУ я поїхав у Ізраїль в Яд-Вашем.

Мій Ізраїль – звіт директору Українського Центру Історії Вивчення Голокосту(УЦВІГ) кандидату історичних наук Подольському Анатолію Юхимовичу.

В листопаді 2014 року я був в Ізраїлі, Палестині, Святій Землі. Я мріяв про це 42 роки, з шести років. З самого дитинства, скільки я себе пам'ятаю, я бачу євреїв, я відрізняю євреїв. Я не знаю, звідки це в мене і чому, але це є так. Одна із версій, яку озвучив мій батько Коваль Павло Григорович, нині покійний, що його бабуся Роза, яка була паралізована понад 14 років і вони крали у неї паслін з – під перини, була чи єврейкою, чи циганкою, чи молдованкою. Скоріше всього – єврейкою. Прадідусь та прабабуся Ковалі мали 12 дітей. У них на війні було 8 синів і 4 зяті, прийшли із фронтів Другої світової війни тільки самий старший і самий молодший сини і два зятя, а онуків у неї було 58. А жили вони тоді в Оренбурзькій області, Покровському районі, хуторі Ягідному, а самі були з Єланця Миколаївської області. Сам Батя Коваль Павло Григорович міг домовитися з усіма, коли завгодно, як завгодно. Він працював завідуючим гаражем, шофером, завідуючим складом, працював з 14 років на млину. Можливо, його неперевірене, непідтвержене єврейство, й надавало йому сили виживати і в той же самий час, він був справжнім українцем, патріотом, прекрасною людиною.

Він не разу не зміг сказати мені, що любить мене, хоча любив до безтями, бо сам ніколи цього не чув від батька, той загинув у 1943 році, коли Баті було 6 років. Моя Мама, Коваль Катерина Онисимівна, завжди мене у всьому підтримувала, допомагала, радила, оберігала, любила всією душею. Вони були обоє моїми світочами в житті, такі різні, які один одного доповнювали у всьому.

Я побував в Ізраїлі, коли їх вже обох не стало...

Саме перше, що я хотів би сказати, передати, вимовити, сказати величезне «дякую» за прекрасну можливість побувати в Ізраїлі Українському Центру Вивчення Історії Голокосту на чолі з його директором, кандидатом історичних наук Подольському Анатолію Юхимовичу. Завдяки його величезній енергії, науковому хисту, надзвичайній комунікабельності цій прекрасній та талановитішій людині вдалося зробити, організувати «ТКУМУ» «Відродження» Всеукраїнський Центр Вивчення Голокосту в Дніпропетровську та Український Центр Історії Вивчення Голокосту в Києві. Тільки можна уявити його задуми, таланти, знання, підходи, енергію, щоб здійснити ці два фантастичних величезних проекти в Україні – «ТКУМУ» та УЦВІГ. Цій неординарній, прекрасній, чудовій людині я буду завжди вдячний за можливість побувати в Ізраїлі, Палестині, Святій Землі.

І, головне, я надзвичайно дякую свою прекрасну дружину Коваль Ніну Іванівну, що вона відпустила мене в Ізраїль – країну моєї мрії.

Нам відразу сказали, що ми більше в Ізраїлі більше не побачимо, ніж побачимо.

Це дійсно так. Я зрозумів це, коли прочитав план екскурсії по «Православному Ізраїлю», це зовсім інший Ізраїль, інший вимір, зовсім все інше. Я б з величезним задоволенням здійснив би паломництво по цьому плану паломництва по святих місцях Ізраїлю.

Відразу хочу написати, що мене найбільше вразило в Ізраїлі.

Перше, я ні на мить не відчував себе за кордоном, на чужій землі, в мене було враження, що я там був, жив, знаходився завжди, що це моя Земля, так само, абсолютно, як і Україна. Це враження не було для мене ні надуманим, ні фантастичним, я так відчував і все.

Друге величезне враження, коли десятки, сотні людей переходили на українську та російську мови, коли просто чули, як ми між собою розмовляємо, в магазині, на базарчику, на вулиці нічного Єрусалиму, на Мертвому морі, буквально, кругом. Коли ми вночі йшли

в готель і до нас підійшла жінка і почала нас обіймати і цілувати і казати, що вона з Кривого Рогу. Це неможна описати ніякими словами.

Третє, з нами ніхто ні на йоту не говорив про політику, ніхто нам нічого не нав'язував, ні кліше, ні своїх поглядів, нічого абсолютно. Ще – як нас харчували, це тільки треба побачити, скуштувати, все спробувати ми так і не змогли.

Радянська пропаганда дуже сильно гарно працювала, і, нав'язала, особисто мені, що всі будинки в Ізраїлі – це абсолютно повністю однакові будинки єврейських поселенців на окупованих землях.

Як же я не міг надивитися із балкона аудиторії інституту Яд – Вашем, вікон наших автобусів на різні, надзвичайно унікальні, оригінальні будинки Ізраїлю. Це просто щось фантастичне, що повністю заворожує. Із світлого, жовтуватого єрусалимського каменю, який через декілька років, десятиліть потрібно полірувати, але враження було, що вони всі були відполіровані декілька днів тому назад.

Надамо хронологію чарівної поїздки до фантастичної країни Ізраїль.

13. 11. 2016. Неділя.

Прибуття. Переїзд до Єрусалиму, фантастичні краєвиди та прекрасна розповідь гіда. Відкриття семінару у готелі.

Єврейський народ – між вірою і історією. Доктор Зеєв Дашевський(Університет Бар – Ілан).

14. 11. 2016 року. Понеділок.

Оглядова екскурсія по Єрусалиму та до Храму Гробу Господнього.

Я – глибоко віруюча людина, православний християнин, який охрестився в жовтні 1989 року, в 21 рік в Одесі.

Я не можу передати всі свої почуття, відчуття, переживання, емоції, які я пережив в Храмі Гроба Господнього, доторкуючись до кожного святого місця описаного в Біблії. Це може зрозуміти тільки глибоко віруюча людина, яка там побувала.

Те, що ми були там найперше – це надзвичайно правильно, ми побачили, зрозуміли, відчули, що ми на Святій Землі, в Палестині, в Ізраїлі, в святому місті Єрусалимі.

Курс лекцій. Євреї між двома світовими війнами.

Лекція. Структура єврейської общини від середньовіччя до модерності. Доктор Ілля Лур'є(Єврейський Університет).

Екскурсія по комплексу «Яд – Вашем»(Долина Общин, Сад Праведників, Вагон, Площа Варшавського гетто, Зал Пам'яті, Синагога).

Вона складалася з двох частин, що були за два дні. Чому? Щоб ми змогли прийти до свідомості, до пам'яті, побачивши зали Музею, те, що там показано, виставлено, розказано.

Лекція: Радянське єврейство між двома світовими війнами.

Доктор Аркадій Зельцер(Яд – Вашем)

Відразу напишу, як вчитель, я не буду надавати характеристики лекторам. Це – некоректно. Я скажу одне, всі вони були просто неперевершені, всі хвилювалися, всі хотіли донести до нас за ті декілька десятків хвилин теми, над якими вони працювали багато років, десятиліть. Всі надзвичайно різні, але однаково привітні, відкриті і всі вони розуміли, що ми відкриваємо для себе саму страшну трагедію великого єврейського народу в Ізраїлі – серці цього прекрасного народу, в його організмі – Ізраїлі – Палестині – Святій Землі, як для нас всіх це важливо, як все це проходить через свідомість, нервову систему, через всі почуття.

Кожна лекція, кожний факт, кожне слово для нас у ці дні – це було відкриття. Ми бачили ці картини, ці теми, життя всіх цих людей, про яких йшлося в цих прекрасних, неперевершених лекціях.

Все це стосується всіх абсолютно лекторів, які перед нами виступали, давали нам свій погляд на різні періоди, факти, тенденції історії єврейського народу.

15. 11. 2016 року. Вівторок. Освітні і педагогічні аспекти.

Педагогічний підхід до викладання теми Катастрофи у Яд – Вашем. Доктор Ноа Маккайтон(Яд – Вашем). (Синхронний переклад – пан Бен – Ціон Дилерський).

Ми були вражені лектором. Йому 90 років, його сім'я приїхала до Палестини в 1929 році. Про Голокост він пише книги, роботи, праці, але його сім'я його не пережила.

В думках відразу виникала думка, а якби склалася доля великого єврейського народу, якби вони всі змогли встигнути виїхати із Європи до початку Голокосту. Ці думки не йшли із голови дуже й дуже довго.

«Голоса и лица ушедшего мира». Пересувна виставка – практикум про єврейство Польщі. Пані Ноа Сігал(Яд Вашем)

Відвідання архіву Яд Вашем. Пан Алекс Зенгін(Яд Вашем).

Для мене, як для людини, що не може захистити дисертацію, хоча має надрукованих з теми дисертації 34 статті та написаних 12, що чекають свого опублікування, і, все це теж повністю впирається в відсутність грошей та можливого спонсора, якщо це реально; через майже повну відсутність грошей, ця екскурсія була просто фантастичною, відвертою фантастикою, я не міг повірити, що все може так бути. Лекція була практична, ми були кругом, де тільки можна, бачили, все, що мали побачити. Це було просто фантастично.

Доля мови і культури ідиш. Доктор Мордехай Юшківський(Університет Бар – Ілан).

Ідиш – це фантастична мова, спроба європейського єврейства жити в Європі без проблем, якось вижити, залишитися євреями, бути самими собою. Мова, яка врятувала мільйони євреїв від того, щоб вони не забули, що вони євреї.

Я читав Шолом Алейхема на рідній українській мові, пізніше, на російській не зміг. Знайшов ці твори на українській і прочитав. Я розумію, що це емоції, а що відчували євреї, які знали, що у них є мертва мова – іврит, а вони розмовляють на ідиші та інших мовах.

Викладання історії Голокосту в умовах, коли вже немає тих, хто пережив. Презентація навчальних посібників і фільмів Яд Вашем, а також проектів фонду «Генезис». Пані Анна Ріненберг(Яд Вашем).

Екскурсія до Музею Ізраїлю. Гід – пані Роза Златопольська.

В Ізраїлі дуже пізно працюють музеї. Автор мав честь загубитися в Музеї Ізраїлю, отримати на горіхи від керівника делегації пані Неоніли Ющенко. Так само колись в дитинстві було в Ермітажі, коли я роздивлявся кожен експонат. Музей Ізраїлю просто фантастично прекрасний: експонати гідні Лувра, Ермітажу та самих провідних музеїв світу. І, фактично, в кожному залі музею наглядач зали російськомовний чи

україномовний. Це просто фантастично. На запитання, чи не сумують вони за своєю першою Батьківщиною – відповідь: «ні», а в очах вселенська єврейська туга. Кожен з них приїхав в Ізраїль вже 20 – 25 років тому назад. Музей історії Ізраїлю ми обійшли весь, але спочатку дивилися, любувалися та розбиралися з величезним макетом старого Єрусалиму – гордості Музею.

16. 11. 2016 року. Середа.

Етапи «остаточного розв'язання» єврейського питання.

Лекція: Антисемітизм в історичній ретроспективі(з найдавніших часів до новітнього часу). Доктор Даніель Романовський(Яд Вашем).

Дискусія: «Етапи «остаточного розв'язання» єврейського питання. Відвідання історичної експозиції музею Яд Вашем. Частина I. Пані Діна Кайзерман(Яд Вашем).

Зустріч із очевидцем Катастрофи з України. Пані Маня Бігунова(Теплик, Вінницька область). Коли вона розповідала, було враження, що розповідає рідна бабуся, ми не зводили з неї очей, хотілося плакати, кричати.

Лекція та дискусія: Праведники народів світу. Пані Маша Поллак – Розенберг(Яд Вашем). В нашому районі є праведники народів світу.

Лекція: Невідомі історії: місця масових вбивств євреїв на окупованих теренах колишнього СРСР. Пані Шломіт Шульхані(Яд Вашем).

Екскурсія: Тунелі Стіни Плачу. Це було неперевершено, ми були так глибоко в цих тунелях, бачили місця, де моляться люди вже сотні років, декілька тисяч років це святі місця. Ремонтні роботи, молодесенькі дівчатка, що моляться – все це було просто неперевершено і фантастично.

Стіна Плачу. Це відвідування було просто чимось невимовним, неперевершеним. Величезна площа перед Стіною Плача, одні із самих головних мусульманських святинь світу, чоловіча та жіноча частина площі перед Стіною Плачу. Я ледве розумів, що знаходжуся в цьому місці. В Новосафронівці та в Новій Одесі я всім своїм рідним, знайомим, сусідам, колегам, друзям сказав, щоб написали записки, які я вкладаю в Стіну Плачу. Я це зробив. Я дуже мріяв це зробити і я це зробив.

17. 11. 2016 року. Четвер.

Практична робота з навчальними посібниками Яд Вашем «Три ляльки», «Транспорт», «Спостерігачі», «Альбом Аушвіц», «Дитячі мрії», «Стежка пам'яті». Пані На Сігал(Яд Вашем).

Презентації та обговорення.

Лекція: Катастрофа єврейського народу та Геноцид. Професор Єгуда Бауер(Яд Вашем). (Синхронний переклад – пані Софія Осьмінін).

Етапи остаточного розв'язання єврейського питання. Відвідання історичної експозиції музею Яд Вашем. Частина 2. Пані Ноа Сігал(Яд Вашем).

Тема: Катастрофа у мистецтві. Ознайомлення з колекцією Музею мистецтв Яд Вашем. Пані Поліна Ідельсон(Яд Вашем).

Ознайомлення з колекцією кіно – відеоцентру Яд Вашем.

Тема: Катастрофа у кіно. Пані Ноа Сігал(Яд Вашем).

18.11. 2016 року. П'ятниця.

Поїздка в Кумран і на Мертве море. Гід – пані Роза Златопольська.

Кумран – стародавнє місто з великими археологічними розкопками, історією, що не поміщається в мільярди слів та мільйони подій та фактів.

Мертве море – фантастичне, загадкове, прославлене. Гід розповіла нам про нього дуже й дуже багато, попередила про всі можливі наслідки попадання води в різні частини організму. Треба було бачити, як ми намазувалися лікувальним брудом Мертвого моря по декілька разів, потім його змивали, потім знову намазувалися. А ще, звичайно, читання газети в водах Мертвого моря – цей фокус, цей стереотип ми всі перепробували, в тому числі й автор, отримавши від цього величезне задоволення.

Вечір: Візит до синагоги, зустріч Шабату і суботня вечеря у готелі. В синагозі мені зателефонували з дому моя сім'я – це було фантастично, перед тим ми декілька днів не спілкувалися. Тільки кума Інна із Одеси була нашим зв'язківцем, вона мені телефонувала декілька разів.

Зустріч Шабату: всі зали ресторанів переповнені сім'ями, всі члени сімей, маленькі діти, всі святкують, моляться, співають, веселяться. Величезна кількість людей дуже святково одягнених, переповнених щастям, вірою, бажанням якнайкраще зустріти суботу – Шабат. Це справжнє свято. Ми теж співали українських пісень і не відставали від святкування ні на йоту. Бесіди про єврейські традиції. Пані Ноа Сігал.

В суботу нічого не працює, не ходить транспорт, все зачинене, всі відпочивають.

19. 11. 2016. Субота. Екскурсія на Північ Ізраїлю. Гід – пані Роза Златопольська.

Лекція та обговорення: Сучасний Ізраїль. Пані Ніна Гельфанд(Яд Вашем). Прекрасна чудова намальована картина сучасного Ізраїлю з величезними проблемами, своїми національними меншостями – точніше народами та народностями Ізраїлю, що населяють його сотні років. Лекція була класичною і в той же час дуже емоційною.

Вона була після того, як ми проїхали майже 540 кілометрів. 270 кілометрів в одну сторону і назад. Я не міг налюбуватися краєвидами за вікном.

Я не можу передати Вам, ми були на місці, де Син Божий Ісус Христос читав свою Нагірну проповідь, їхали, буквально, в декількох метрах від кордону із нині дружньою Ізраїлю Йорданією, де кордон – ніби просто макет, хоча оглядається він добре, як потрібно. Долина річки Йордан, міста і села, гори Йорданії, гори Сирії, Голландські висоти, Тведисоріанське озеро – все це було перед очима, все це не вкладалося в голову, що я все це бачу, все це перед моїми очима. Пустеля кам'яниста, оази із насаджень бананів, закутаних у плівку, величезна кількість фінікових пальм, з яких вже зняли врожай. Магазин у кібуці із неперевершеною косметикою із мінералів Мертвого моря.

20.11. 2016. Неділя.

Ізраїльське суспільство і Катастрофа. Підведення підсумків, оцінка і враження від семінару.

Сторінки історії сучасного Ізраїлю, відвідання гори Герцля і музею Герцля.

До презентацій ми побували на горі Герцля, яка знаходиться поряд із Яд – Вашемом. Це були незабутні декілька годин екскурсії, ми проходили повз могил Президентів, Прем'єр – міністрів Ізраїлю, від яких в той чи інший час залежала заново і заново доля

єврейського народу у переломні періоди його історії, в період війн, криз. Могила Теодора Герцля, Голди Мейер та інших великих людей, вони справили просто незвичайне враження. Я, за єврейською традицією клав камінці на всі ці могили, так потрібно, це як квіти, знак пошани. Ми бачили там велику кількість делегацій з різних країн світу. Бачили меморіал Праведникам світу, де Україна посідає одне з перших місць світу з кількості праведників країн світу. Бачили нідерландську делегацію в повному воєнному вбранні, яка стояла в цьому меморіалі і слухала розповідь про праведників світу.

Фактично останній день, коли ми були в Ізраїлі цілий день був надзвичайно насичений. Ще в перший день було серед слухачів домовлено, хто буде виступати зі своїми презентаціями, це мало бути вісім чоловік, я записався одним із перших. Коли прийшов день і час виступу, то я й пішов виступати першим. Представив рідну Миколаївську область та Новоодеський район та показав унікальні фотографії нашої Новоодеської синагоги, краса якої просто вражає. Сказати, що всі були вражені побаченим, це нічого не сказати. В аудиторії просто стояла тиша. Ми із єврейською громадою Нової Одеси мріємо відродити там синагогу, викупити її, відремонтувати, здійснити реставрацію та відкрити там синагогу та Музей Голокосту в Новій Одесі та Новоодеському районі.

Мій батько Коваль Павло Григорович мав сотні друзів, але він ніколи ні про кого так не говорив, як про Прокопчука Олександра – батька Прокопчука Вадима, що то є найкраща, найдобріша, найсвітліша та найчесніша людина, яку він зустрічав. Ще були два таких друга, про яких він говорив так само, майор міліції Іванов Іван Григорович та Саворський Олександр, друг дитинства і молодості, роботи. Для мене це є запорукою роботи на відродження синагоги та співробітництвом з його сином Прокопчуком Вадимом Олександровичем.

На презентації я навів список своїх наукових робіт, деякі із співавторами та коротко розповів про них [1 – 10], а в 2015 – 2019 роках написано нові роботи, також і разом з співавторами, однодумцями, помічниками – синами Ковалем Русланом Геннадійовичем та Ковалем олексієм Геннадійовичем на теми історії єврейського народу [11 – 23]

Також розповів про МАНівські роботи своїх учнів, а вони майже всі на єврейську тематику.

Презентація освітніх проектів учасників семінару.

Дитячий меморіал. Практикум в Учбовому Центрі. Пані Ноа Сігал(Яд – Вашем).

Заключна бесіда і закриття семінару.

Від'їзд до Тель – Авіву.

Прощальна вечеря у Тель – Авіві (ресторан «Лахмаджун»). Там була арабська, єврейська кухня та інші блюда. Це було наскільки по – доброму, по – домашньому, просто казково.

Нічна екскурсія по Тель – Авіву – Яффе. Гід – пані Роза Златопольська

Пані Роза в образі дами з 1890 – 1900 – х розповідала про приїзд до Палестини, про місто їхньої мрії, нову Одесу, як зразок нового єврейського міста, світу.

Ми попали в Ізраїль, на закінчення купального сезону, коли в морі, на пляжах вже немає рятувальників, кругом на пляжах стоять в морі величезні плакати, що купатися заборонено. І нам не дозволили, а ми як вчителі, звичайно, послухалися. Зайшли в море по коліна, намочили голови і любовалися на величезне безкрайне нічне Середземне море та прекрасне місто Тель – Авів – Яффо з понад 21 кілометровою набережною, де нам так і не дозволили скупатися, а температура води була близько плюс 28 С. Але купатися було просто не дозволено, не можна.

Наші куратори та екскурсовод. Ноа Сігал, пані Наталія, народилася в Луцьку, жила в Ташкенті, вчилася в Москві та Луцьку, щаслива бабуся 8 онуків.

Екскурсовод – серйозна і вимоглива з невичерпними знаннями про Ізраїль Роза Златопольська, із Сімферополя, теж вже 25 років в Ізраїлі як і Ноа Сігал.

Ці дві жінки дали нам стільки часу, уваги, знань, вмінь, що це просто не можна передати. Вони просто надзвичайні спеціалісти і чудові люди.

Ще хочу сказати дві речі.

Перша, молоді солдати в Музеї Яд Вашем, величезна кількість зброї на землі, а вони на екскурсії, біля зброї 2 – 3 чоловіка чи дівчини. Серйозні, гарні, вони знають, що вони охороняють СВІЙ ІЗРАЇЛЬ.

Друге, в Яд Вашем не допускають дітей до 9 класу. Варто бачити обличчя цих дітей, на яких вся драма рідного народу відображається в поглядах, рухах, міміці, у всьому.

Нам потрібно вчитися, як відноситися до історії свого народу.

Наведемо статтю Раїси Левінської «**Євреї. За що ненавидят євреїв**» від 12 жовтня 2014 року.

Всё это мы знаем, но так остро написать умеет не каждый.

Не надо думать глупость! Почти во все времена и почти у всех народов были люди, ненавидевшие евреев. Многие задаются вопросом: “За что? Почему?” И я спрашиваю себя: “За что?”- Хотя знаю много причин антисемитизма, но не знаю ни одной такой причины, по которой его не должно было быть.

В одном из рассказов А. Платонов описал маленького еврейского мальчика, пережившего страшный погром. Этот мальчик в ужасе и смятении обратился к своему русскому соседу с вопросом: «Может быть, евреи действительно такие плохие люди, как о них говорят?» – и получил ответ: «Не надо думать глупость». Вот и мне хочется, вслед за Платоновым, сказать всем поддавшимся антисемитскому психозу: «Не надо думать глупость».

В «Письмах с земли» Марк Твен писал: «Все народы ненавидят друг друга, и все вместе они ненавидят евреев».

Начнем с того, что люди друг друга не любят. Более того, они друг друга ненавидят. Приходится признать, что, к сожалению, это свойство имманентно человеческой психике, что господь обрек людей на распри. История человечества – это история войн. Ненавидели и воевали друг с другом англичане и французы, немцы и французы, русские и поляки, русские и немцы, армяне и азербайджанцы, известны истребления армян турками, албанцев сербами, а сербов албанцами. Всего не перечислишь. Ксенофобия – явление повсеместное. Кого чаще всего ненавидят? Да тех чужаков, которые рядом. А кто жил

рядом почти со всеми народами за последние 2000 лет? Конечно, евреи. Вот вам и первый ответ на проклятый вопрос. В качестве объекта ненависти и всесветного козла отпущения («Героическая личность, козья морда,» – как сказал Высоцкий) они всегда были незаменимы потому, что не имели ни государства, ни земли, ни армии, ни полиции, то есть ни малейшей возможности защитить себя. У сильного всегда бессильный виноват. Бессильный вызывает всенародный гнев, и ярость благородная вскипает, как смола. Итак, первая причина беспрецедентной стойкости и распространенности антисемитизма состоит в том, что евреи, не имея собственного государства, слишком долгое время жили среди слишком многих народов. Евреи дали миру единого бога, Библию, закон морали на все времена. Они дали миру христианство – и отказались от него. Дать человечеству христианство и отказаться от него – это такая обида, которая «в сём христианнейшем из миров» не имеет прощения. О причинах такого отказа мы здесь не будем говорить. Это загадка, которая бросает вызов лучшим умам уже 20 веков. Кто только ни предлагал евреям отказаться от иудаизма! Магомед предлагал им принять ислам и стать рядом с ним у истока новой веры — они отказались и получили непримиримого врага. Мартин Лютер призывал евреев стать его соратниками в борьбе против католицизма и помочь ему в основании протестантской конфессии – евреи отказались и вместо союзника получили яркого юдофоба. Философ Василий Розанов, которого трудно обвинить в симпатии к евреям, недоумевал по поводу такого поведения, не находя в нем ни малейшего признака корысти. Как! Почету и уважению и прочим неисчислимым благам народа-богоносца, давшего миру Христа и всех апостолов, предпочесть судьбу презренного изгоя, окруженного стеной ненависти? Как-то не очень клеится с представлением о евреях как о существе корыстном и трусливом. Парадокс. Отказ от христианства определил дальнейшую судьбу евреев, став важнейшим источником антисемитизма.

Евреи – это народ Книги. Любят читать, и все тут! А. П. Чехов, описывая жизнь заштатных уездных городков России, неоднократно отмечал, что в таком городке можно было бы закрыть библиотеку, если бы не девушки и не молодые евреи. Страсть к чтению всегда приобщала евреев к культуре других народов. Тот же В. Розанов писал, что если

немец всем сосед, но никому не брат, то еврей проникается культурой того народа, среди которого живет, он заигрывает с ней, как влюбленный, проникает в нее, участвует в ее создании. «В Европе он лучший европеец, в Америке – лучший американец». В настоящее время это едва ли не главный упрек, который бросают евреям юдофобы. «Русский народ унижен, – кричат антисемиты в России, – евреи отняли у него культуру». Перечислить все блестящие еврейские имена во всех областях человеческой деятельности просто нет никакой возможности. Это не прибавляет им любви окружающих.

Евреи уверенно занимают первое место в мире по уровню образования и общественной активности. Историк Л. Н. Гумилев назвал это качество пассионарностью. По его теории этнос – это живой организм, который рождается, взрослеет, достигает зрелости, затем стареет и умирает. Обычный срок жизни этноса, по мнению Гумилева, – две тысячи лет. В период зрелости у народа появляется максимальное количество пассионарных личностей, т.е. выдающихся политических деятелей, ученых, полководцев и пр., а у старых, умирающих этносов таких людей почти нет. Историк подтверждает свою теорию многочисленными примерами, а те случаи, которые не укладываются в его учение, он просто не упоминает. Уровень пассионарности еврейского народа, история которого насчитывает уже четыре тысячи лет, никогда не снижался. Философ Н. Бердяев писал: «Есть что-то унижительное в том, какое количество гениев среди евреев. На это я могу сказать господам антисемитам только одно – делайте сами великие открытия! «Несчастливая – для евреев! – склонность проникать в культуру других народов, активно участвуя в ее развитии, а также невиданная пассионарность во всех областях жизни – вот главные причины антисемитизма в настоящее время.

У этой проблемы есть еще один аспект – психиатрический. Почти у каждого человека есть тайные страхи и фобии, явные или скрытые пороки и недостатки, вольные и невольные прегрешения. Один из способов избавления от этих страхов и мучительного недовольства собой – извлечь их из своей души, из глубины подсознания на свет божий, громко заявить о них, приписав однако всю эту скверну не себе, а кому-то другому, кого не жаль, и сосредоточить на нем всю свою ненависть. Таким объектом, которому

приписывают собственные пороки, испокон веков служили евреи. Антисемитизм имеет зоологический характер, т.е. идет из глубины подсознания. За двадцать веков он превратился в устойчивый стереотип, который усваивается с молоком матери и передается из поколения в поколение.

Надобно иметь недюжинную силу и крепость, чтобы противостоять этому массовому психозу, имеющему характер пандемии, но рождение, воспитание и вся жизнь подавляющего большинства людей не дают, к сожалению, этой силы и крепости. Почти каждый человек, заглянув в свою душу, найдет в ней следы неприязни к евреям. И сами евреи здесь не составляют исключения. Они такие же люди, как и все, они дышат этим же воздухом нетерпимости. Столкнувшись с каким-нибудь еврейским подонком, евреи нередко испытывают ту же специфическую неприязнь, что и не евреи, забывая, что каждый народ имеет право на своих негодяев, которых всюду пруд пруди. Антисемитизм – это диагноз. Психиатрия должна бы включить его в свои учебники как один из видов психического расстройства, маниакального психоза. Хочется сказать господам антисемитам: “Это ваша проблема, идите и лечитесь”.

Наша психика так устроена, что мы любим своего ближнего за то добро, которое ему сделали, и ненавидим за то зло, которое ему причинили. Масса зла, причиненного евреям европейцами за 20 веков, так огромна, что она сама по себе не может не стать причиной антисемитизма. Они ненавидят евреев за то, что задушили в газовых камерах 6 млн, т.е. треть всего народа. Это злодеяние, равного которому не видел свет, лишь увенчало двухтысячелетнюю историю истребления евреев в Европе. Теперь дети Каина отмылись добела, смыли кровь и читают Израилю мораль. Они теперь гуманисты, они борцы за права человека, а Израиль – агрессор, угнетающий невинных арабских террористов. Антисемитизм в Европе достиг уровня тридцатых годов, и это понятно и объяснимо.

Европейские гуманисты, клеветца на Израиль, словно говорят миру: «Посмотрите, кого мы уничтожали! Это же агрессоры! Мы были правы, а если Гитлер и виноват, то только в том, что не успел окончательно решить еврейский вопрос». Весь пафос современной европейской критики Израиля укладывается в эту несложную мысль, которая

выглядывает из каждого их рассуждения об арабо-израильской войне, как шило из мешка. Факты – упрямая вещь, но антисемитское сознание упрямее фактов. Факты говорят, что, начиная с 1948 года, Израиль много раз подвергался нападению со стороны арабских государств, а сам лишь защищался, отвечая ударом на удар, и виноват лишь в том, что оказался сильнее агрессора и победил. Антисемитское сознание не желает этого знать, оно ничего не видит, не слышит и с параноидальным упрямством называет белое черным, черное белым, агрессора – жертвой, а жертву – агрессором. Новая геббельсовская пропаганда правит бал в Европе. Принцип такой – чем наглее ложь, тем скорее поверят. Новоявленные гуманисты проливают крокодиловы слезы по поводу убийства шейха Ясина, этого животного, придумавшего живые бомбы, посылавшего палестинских мальчиков и девочек взрываться в автобусы с мирными пассажирами.

Антисемитская чернь подняла вой во всем мире, она сочувствует архитеррористу, как никогда не сочувствовала его жертвам. Европейцы за 20 веков истребления евреев привыкли считать безнаказанное убийство еврея своим естественным правом и ныне до глубины души возмущены тем, что Израиль лишил арабов этого права и посмел защищать своих граждан. Поборники прав человека пекутся о правах бандитов, организаторов террора против мирного населения, а не о правах жертв. Они различают два террора – плохой и хороший. Плохой террор – это когда Израиль уничтожает главарей террора. Тогда все кричат караул и созывают Совет безопасности. Хороший террор – это когда убивают евреев. Тогда гуманисты удовлетворенно молчат и ничего не созывают. (Кстати, Путин пообещал, что будет мочить террористов в сортире, но осудил убийство Ясина. Видимо, Путина огорчило, что Ясина замочили не на унитаза.)

У евреев теперь есть свое государство. Антисемитская чернь во всем мире никогда больше не помешает нам защищать свое человеческое достоинство и право на жизнь [24].

Наведемо коротку довідку про українські газети періоду нацистської окупації.

Українське слово: вид. Українське видавництво. – Київ, 1941. Щоденне видання Київського народного видавництва. Газета виходила в 1941 р. у Житомирі, згодом у Києві. Редагував видання Іван Рогач. Газета мала додатки: «Літаври». «Література і мистецтва»,

«Останні вісті», «Українське слово: спец. випуск». За національно-самостійницький напрям «Українського слова» німецька окупаційна влада заборонила часопис. Працівників редакції газети – І. Рогача, О. Телігу, П. Олійника, О. Чемеринського. І. Ірлавського (Івана Рошка) 12–13 грудня 1941 р. заарештовано гестапо і розстріляно у Бабиному Яру. Замість «Українського слова» з 14 грудня 1941 р. у Києві почало виходити «Нове українське слово». В НБУВ зберігається «Українське слово» за 1941 р. №№ 16, 18, 24–81.

Нове українське слово: вид. Київське народне видавництво. – Київ, 14.12.1941
Видання Київського народного видавництва. Редактор – ректор Київського університету професор Костянтин Штепа. Газета виходила у 1941–1943 рр. у Києві замість «Українського слова». Видання якого припинилося у зв'язку з арештом і розстрілом у Бабиному Яру усіх його співробітників. В НБУВ зберігаються №№ газети за 1941–1943 рр.

Відродження. – Тараща, 1941. Газета виходила у Таращі з жовтня 1941 р. Відповідальний редактор – П. Крук. У січні 1943 р. перейменована на «Таращанські вісті». Обсяг – 2–4 стор. В НБУВ зберігаються №№ «Відродження» за 1942 р. та «Таращанські вісті» за 1943 р.

Відродження: орган роменської Міської Управи. – Ромен, 1941
Газета виходила у 1941–1943 рр. у Ромнах, двічі на тиждень. Як орган Роменської міської управи. У 1942 р. газету редагував Л. Ляшенко. У 1943 – Ів. Романченко. Обсяг газети – 2–4 стор., наклад – 10 000–17 000. В НБУВ зберігаються №№ газети за 1942, 1943 рр. [25].

Віталієм Гедзом видано статтю «Газети «Українське слово» та «Нове Українське Слово»: до питання джерельної бази» [26].

Автор приймав активну участь в конкурсу «ТКУМИ» (Всеукраїнського Українського Центру Вивчення історії Голокосту), де зайняв III місце у Всеукраїнському конкурсі конкурсі ТКУМИ у номінації вчителів.

Автором ще раз підкреслено, що його роль було зібрати матеріали у питанні висвітлення євреїв із українських газет періоду окупації, показати, що вони були рупором фашистів у антиєврейській політиці. Саме головне, щоб часи Голокосту ніколи не повторилися. Всі ми діти планети Земля і не вбивати одне одного. І це не просто слова.

Розділ 1.

ЗОБРАЖЕННЯ ЖИТТЯ ТА ПОЛОЖЕННЯ ЄВРЕЇВ В СРСР

Ми із самого дитинства знаємо про Другу світові війну, Велику Вітчизняну війну, всі її страхіття, жаїття, втрати. Коли працюєш із газетами, що видавалися по іншу лінію фронту, починаєш бачити, розуміти, уявляти цю війну на всі 100 відсотків, наскільки це можливо через 74 роки після її завершення, розуміти, бачити, відчувати страшні втрати Радянської армії, армій США, Великобританії, весь страшний тягар війни, страждання, героїзм. Читаючи українські газети періоду нацистської окупації не покидала думка, за що єж можна було ненавидіти єврейський народ. Наскільки, на превеликий жаль, були балановито написані всі ці страшні матеріали. Ніде ні разу не вжито слово «єврей», тільки «жид», «юдеї». До чого була ця страшна ненависть. Ці всі газети, матеріали в них були ніби величезною ширмою в страшному реальному театрі вбивства беззахисних, ні в чому не повинних людей багатьох національностей і, головне. євреїв. Скільки ненависті, досконале вивчення, відслідкування всього через збільшуване скло, звинувачення у всіх бідах Німеччини, всього світу, українського народу, СРСР, країн Заходу, наділення роллю всесвітнього зла. нестерпно читати ці матеріали, але вони повинні бути витягнуті, прочитані, переосмислені, переплакані, пережиті заново. Після цих статей, матеріалів хочеться вимити з милом руки. Ці матеріали не можуть бути ніколи використані для розпалювання ненависті до євреїв, єврейського народу. Це потрібно вивчати, знати, щоб це жах ніколи не повторився, ніколи, ніде і ні з ким. Також не йшла з голови думка, а як жили ті люди про яких розповідалося в цих газетах, яких було вивезено на примусові роботи в Німеччину. Як їм жилося. як їх було перемелено сталінською людожерською машиною, як до того гітлерівською фашистською.

Автором обрано лінію найменшого коментування статей, там і так все сказано. Головне було знайти їх, показати весь кошмар того часу, шаленої всеохоплюючої антисемітської фашистської пропаганди в цих газетах. Всі ці матеріали – це справжні викривлені дзеркала тогочасної дійсності. Все повністю в них викривлено, перекручено, перебрехано та направлено проти євреїв, на їх знищення.

1.1. Розвиток, розселення, заняття, положення євреїв в СРСР

Антисемітизм в Російській імперії був, фактично, узаконений в закон про євреїв, справжній расизм, апартеїд і вигляді «межі осілості» призводив до пригнобеного становища євреїв у імперії. На всі данні газет можна відповісти одним твердженням, реченням: «Всі ці революціонери, діячі не були юдеями, пови, фактично, не сповідували іудаїзм, перестали бути віруючими і тому єврейський народ не відповідає за їх діяльність.

Жиди в Союзькому Союзі. (Жиди в Союзькому Союзі. Відродження. Орган Роменської Міської Управи. – 1943. – № 34 (141), 7 травня).

Велика битва, в яку ми вступили восени 1939 року, ведеться тепер трохи інакше, ніж за першої світової війни, а саме – ведеться вона також і духовною зброєю. Німецький нарід не кинутий тепер, як було в 1914-1918 роках на поталу брехні, що своїм павутинням обплутувала весь світ. Британська пропаганда, якою керує Черчілль, чимраз більше втрачає свою силу, відколи німецька пропаганда, протиставляючи брехні правду, щоразу відкидає і спростовує всякі її наклепи.

До жидівських брехунів з лондонських трибун і до їх жидівських підбрехачів з американських редакцій враз приєднався жидівський галас московського гучномовця. Все, що з цього моменту звідти надходить, є мішанина за англійським рецептом, тільки бруталніша й незграбніша, з добре відомими в Німеччині з давніх часів «пролетарськими тонами», а саме слізливо-сентиментальні заклики, бруталне шахрайство й звичайнісінька лайка. А що советська агітація нічого не може протиставити тверезим, опертим на фактах звідомленням німецької армії, то вона вдається до такої тактики: сіяти замішання бодай незграбним перекручуванням фактів. Не маючи змоги відкинути німецькі дані, вона щоразу твердить щось протилежне тому, що твердила перед тим, завзято щось спростовує навіть тоді, коли нема вже чого заперечувати, перевертає догори ногами числа полонених і трофеїв і одночасно визнає щоразу тільки половину своїх справжніх матеріальних втрат. Там, де большевикам точно доведено їх численні звірства, вони приписують їх «варварським ордам наці», хоч це звучить зовсім неправдоподібно.

На чолі Советського Союзу поруч Сталіна стоять 15 жидів, із Сталіновим інтимним дорадником Лазарем Мойсейовичем Кагановичем. В комісії державного планування задають тон 4 жиди. Народний комісар державного контролю – теж жид Меліс. Десять жидів керують советськими фінансами, очолюючи расово досить «чистий» і великий штат урядовців. 90 % середніх і нижчих партійних та державних посад займають жиди. В большевицькому «правосудді» по всіх тих установах НКВД, де розв'язуються питання про людське життя і смерть, де зокрема потрібна спритність у техніці підглядання та мордування й жорстокість у найстрашніших формах, – жидів 100 %.

На 98 % зажидівлене й керівництво советської внутрішньої політики, а зв'язана з нею внутрішня торгівля – на всі 100 %.

Так само на 100 % обсаджена й воєнна промисловість, яку очолює жид Михаїл Мойсейович Каганович.

У харчовій промисловості 98 % жидів.

Головні постаті цього жидівського синадріону кричать «пробі» теж в ім'я культури, і то після того, як жидівській «активності» пощастило доценту знищити все, що ще існувало в Советському Союзі з культури, традиції, духової енергії, освітніх вартостей, мистецьких скарбів та історичних пам'яток, а крім того своєю огидною безбожницькою пропагандою зробити страшне спустошення в душах простих, колись таких побожних людей. Не раз уже ілюстровано, як глибоко зажидівлений цей псевдонауковий апарат у Советському Союзі.

Повне зажидівлення всієї світської преси вже багато років не викликає заперечень. Ці інтернаціональні сини Вічного Жида, які колись у похмурі роки після світової війни залишили в Європі такі криваві сліди, апелюють тепер до всього, що є святого для звільнених від них народів, до права, до почуття, до культури! Згадаймо хоч би Лібкнехта й Розу Люксембург, які зуміли столицю Німеччини обернути в душогубське вогнище громадянської війни. Згадаймо Курта Айзнера та його банду, яка в Мюнхені перед своєю ліквідацією повбивала закладників. Згадаймо жидівського масового душогуба Бела Куна та його терористичний режим в Угорщині. Згадаймо криваву роль його та інших

большевицьких жидів в іспанській громадянській війні, жидівські криваві бешкети в анексованих большевиками областях – Бессарабії, Північній Буковині тощо.

Ця безсовісна раса не має права на довір'я й на милосердя! [1]

Звичайно, автори газет не могли обійти цю тему. Потрібно було показати всіх ворогів вкупі, пов'язаних між собою. Людожерський сталінський режим наскільки страшнопонівечив, скалічив Україну. український, що ворогами здавалися абсолютно всі.

Сталін і жида. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 132 (147), 11 червня).

У визволених від большевизму областях сьогодні вже кожний знає, що большевизм довів тільки до панування жидів та їхніх наймитів над народами Советського Союзу. За часів царської Росії в різних революційних партіях та таємних організаціях працювали передусім жида. Тому й не було нічого дивного, що вони дійшли до влади разом з Леніним. Серед десяти членів першого ленінського уряду, крім самого Леніна, Сталіна, Дзержинського та Бубнова, було аж 6 жидів: Бронштейн-Троцький, Бріліант-Сокольніков, Апфельбайм-Зіновєв, Розенфельд-Каменєв, Свердлов та Урицький. не треба забувати. що жида становили тільки 1,7 % усього населення колишньої Російської імперії і що їм можна було жити лише в західній областях, а саме Польщі, Білорусі, Литві і на Правобережній Україні. 40 % жидів були купцями, 35 % - ремісниками і тільки 3,5 % - землеробами, при чому вони жили в рільничих районах, промислове значення яких було дуже низьке.

Хто пам'ятає 1917 – 1922 роки, той знає, до яких колосальних кривавих жертв спричинилася боротьба революційного жидівського проводу з національними змаганнями окремих народів царської імперії, що розпадалася.

З Леніним жида дійшли до влади, а за Сталіна при цій владі закріпилися. Лазар Каганович – це права рука Сталіна, і він пильнує, щоб у комуністичному режимі ніхто не порушив панування жидів. Коли ж за якийсь час Сталін зіпхнув деяких жидівських «пуриців», як, наприклад, Троцького-Бронштейна, то на місце кожного «зліквідованого» жида завжди пролазив інший. Особливо інтенсивна була діяльність жидів на Україні. Щоб пізнати проклятий жидо-большевизм у всій його жорстокості, досить пригадати «чистку»

1933 року, коли, після показового процесу, усунуто було всіх українців з проводу комуністичної партії України.

Запровадження колгоспів у 1929 році і далі ліквідація українського селянства є справа жидів Кагановича та Ягоди. Табори для примусових робіт, каторжні роботи на будівництві Біломорського й Московсько-Волзького каналів і багато інших «здобутків пролетарської революції» - це все діло жидів Кагановича, Ягоди, Бермана та інших.

Комуністична партія, як єдина всевладна організація була і є тепер під цілком жидівським проводом. У її центральному комітеті засідали такі жиди (наводимо прізвища тільки найвидатніших з них): Лазар Каганович, Мозес Фінкельштейн, Лозовський, Мехліс, Позерн, Швернік, Стецький, Уншліхт та інші. Що тільки не було в Советському Союзі під жидівським впливом, під жидівським керівництвом! Зовнішня політика не менше від внутрішньої, армія, промисловість, наука, а особливо мистецтво, радіо, кіно, преса. Не останнє місце займав і безбожницький рух.

Верховний політичний комісар армії – жид Мехліс, який має не менше значення, як колись Гамарник. В окремих військових округах політичними комісарами були і є виключно жиди, згори аж до самого низу. Жиди свідомо готували цю війну, прагнучи панувати не тільки над Советським Союзом, а й над усією Європою і через світову революцію запанувати над усім світом. Своїми безглуздими з воєнного погляду операціями, кидаючи на певну смерть мільйони людей, жиди ведуть народи Советського Союзу на заріз. Вони роблять це свідомо, бо знають, що після знищення большевизму панування жидів скінчиться раз назавжди. Невипадково «протикапіталістичний» комуністичний режим братається з «демократичними» країнами – Англією та США, якими керують жиди. Бо, не зважаючи на те, що в Советському Союзі усунуто все, що нагадує капіталізм, буржуазію і приватну власність, жидівська панівна кліка жила не гірше, ніж колишня царська. Хто займав найкраще оплачувані посади, мав найкращі помешкання, найкраще одягався, не голодував за часів найжорстокішого голоду? Тільки жиди. Прибранням слов'янських прізвищ вони намагалися затерти своє походження, щоб було легше обдурювати визискувані та гноблені ними народи.

Про вплив жидів саме на Україні свідчить наведений нижче список проводу її комуністичної партії (з 1937 року). Із трьох членів генерального секретаріату один був жид. із 16 членів і кандидатів політбюро – жидів було 7, з 9 членів організаційного бюро – 4. Отже мало не половина провідних партійних постів на Україні була в жидівських руках. Коли часом когось із них звільняли, то це нічого не значило, бо його місце знову займав інший жид.

Чому Сталін так побратався з жидами? З допомогою їх він хоче утриматися при владі. «Батько всіх народів Советського Союзу» – це просто жидівський батько. Для всіх інших народів він кровожадний кат, що віддав мільйони людей на поталу тиранам – жидам, які не спиняються ні перед якими жорстокостями й злочинами [2].

На превеликий жаль, всі ці статті написані надзвичайно талановито, якщо замінити слова «жид» на «єврей» і прибрати всю страшну антисемітську пропаганду, звинувачення, то складається враження, що це університетська лекція. Але, не дай Господь Бог, таким лекціям, які вели до ненависті, вбивств, газових камер, крематоріїв, масових розстрілів, Голокосту великого єврейського народу.

Стаття Г.Пелля «Розвиток юдейства в Советському Союзі», опублікована в декількох номера газети «Нове Українське Слово» в січні 1942 року, давала величезний огляд положення, розвитку євреїв в СРСР. В статті, звичайно, розставлено потрібні наголоси на злочинній ролі євреїв в історії СРСР. Наведено велику кількість таблиць з докладними відомостями з різних сфер життя, заняття євреїв Радянського Союзу

Розвиток юдейства в Советському Союзі. Стаття Г. Пеля. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 3 (18), 4 січня).

1.Участь жидів у російській революції.

Кількість жидів, що брали участь у революційних партіях, аж ніяк не відповідала співвідношенню їх до загальної кількості населення Росії. Вже з шестидесятих років XIX століття, навіть за свіченням жидо-большевика Рафеса в 1929 р. «в усіх революційних партіях серед найактивніших членів були революціонери-юдеї». В 1917 р. сам Ленін

визнав, що «жиди становили надзвичайно високий відсоток керівників революційного руху».

Соціал-демократична партія Росії – перша організація, що цілеспрямовано охоплювала всі революційні сили і таким чином взагалі уможливлювала для них роботу, яка обіцяла успіх, – з самого початку свого існування (1898) незмінно перебувала під переважно юдейським впливом. Навіть її большевицький напрямок зовсім не відрізнявся в наслідок цього переважного юдейського впливу від напрямку інших революційних угруповань. Говорячи про першу революцію 1905 р., Парвус міг твердити:

«Ми були прівідцями... і ми пишаємось з тієї агітації, яку ми змогли розгорнути за 1 ½ місяця відносної свободи в країні (А. Спірідовіч. Історія большевизму в Росії. Париж. 1922 р.)».

Ненависть жидів до царського режиму часто пояснюють їх нібито тяжким становищем у передвоєнній Росії. З тим, що таке пояснення необгрунтоване, погоджується навіть жид Левін: «Було б неправильним вбачати в цьому безправ'ї і тяжкому господарчому становищі юдейських мас в районі осілості – єдину причину того, що жиди брали участь у русі за повалення царату, включаючи участь у большевицькій партії. Є також інші причини, яких треба шукати не в зовнішніх утисках та в безправ'ї, а в процесах, які відбувалися в надрах самого юдейства («Жиди в революції») (З збірника Левін. «Переворот в Росії і доля юдейства», Берлін, 1925 р.)».

За підрахунками угорського соціолога Оскара Джаші (жида) (міністр національних меншостей в Угорщині за часів Кароля), продовжує Левін, кількість жидів при керівництві під час комуністичного режиму в Угорщині 1919 р. дорівнювала 95 %. І це сталося, не зважаючи на те, що жиди в Угорщині користувалися повною рівноправністю і відігравали таку роль в культурному й господарському житті країни, що «антисеміти могли вже говорити про перевагу жидів».

Також і для Росії справжня причина надзвичайно великої кількості жидів революціонерів полягає в самій суті юдейства. Левін вбачає її в своєрідному

раціоналістичному способі мислення, властивому жидам, що створює сприятливий ґрунт для сприйняття таких теорій, як революційний марксизм.

Звичайно, не випадковим є те, що жиди, дуже схильні до раціоналістичного мислення, які в більшості не зв'язані з навколишнім світом ніякими традиціями, які вбачають в цих традиціях скоріше непотрібний і навіть шкідливий мотлох, що заважає розвиткові людства, - отже не випадково, кажемо ми, жиди такі близькі революційним ідеям.

До «парадоксів жидівської долі належить і те, що саме цей раціоналістичний спосіб мислення, який призвів до дуже видатної участі жидів у розвитку капіталізму, пояснює водночас і не меншу участь їх у революційному русі. Значна роль жидів у «лівому» русі, зрозуміло, поглиблюється раціоналістичним способом їх мислення і браком зв'язку з традиціями культурних народів, що мають органічний розвиток».

«В переважній більшості, – жид, який втратив свою національну культуру, але не сприйняв ніякої іншої, не має культурної основи і утворює щось подібне до порожнечі, яку можна наповнити будь-яким культурним змістом: марксизмом, ніцшеанством, вченням Фрейда, взагалі кожною модною ідеологічною новиною».

Жид Ландау вказує на такі факти: «Скільки було учасників зверхбуржуазних підприємств, які руками й зубами виривала для своїх замовників і клієнтів, так само, як і для себе самих, дуже буржуазні, іноді навіть з буржуазного погляду не цілком бездоганні прибутки і одночасно або були членами революційних організацій, або ставилися до них з співчуттям! Скільки було капіталістів і спритних буржуа, які подавали фінансову підтримку соціалістичним партіям! Ці партії утримувалися саме на кошти буржуазії, з не пролетаріату та селянства»(Ландау. Революційні ідеї в жидівському суспільстві).

Ландау наочно показує участь жидів у большевицькій революції і їх проникнення в советський апарат: «Після того, як страшне повстання під час нечуваного воєнного напруження потрясло країну і повалило всю державну ієрархію, владу захопили ті організовані сили, які були не чужі руїнницьким тенденціям, а саме революційні та соціалістичні партії. Але в них жиди... зайняли надзвичайно велике місце; таким чином тепер і вони досягли влади і зайняли різні державні «висоти» не згідно з їх значенням в

Росії, а згідно з їх участю в соціалістичних організаціях. Однак, коли вони вже посіяли ці місця, вони потягли за собою родичів, знайомих, друзів дитинства

2. Розподіл жидів по Советському Союзу.

За переписом населення 1939 р., в Советському Союзі було 3.020.100 жидів. Ніяких інших даних про советське юдейство цей перепис, результати якого були опубліковані лише уривками, не дав. Для того, щоб мати повну картину юдейства в Советському Союзі (розподіл за місцевостями, соціальне розшарування тощо) треба виходити з останнього, повністю опублікованого перепису населення 1926 р., дані якого можна в основному використати і для найближчого минулого.

За цим переписом кількість жидів у Советському Союзі дорівнювала в 1926 році 2.672.398. З цього числа 2.600.945 були західними (польськими) жидами, а решта складалася з інших жидівських груп – з кримських, грузинських, кавказьких та середньоазіатських жидів. Фактично ж число їх було більше, ніж його наводила советська статистика, бо дуже велика кількість осіб, що асимілювалися, не признавалися в своєму походженні.

Коли вважати, що природній приріст жидів становить 30-40 тисяч на рік, то на початку 1928 р. жидівське населення Советського Союзу дорівнювала за Гергелем (Гергель. Становище жидів в Росії. Варшава. 1929) приблизно 2,8 мільйона.

Зареєстровані в 1926 р. 2.672.398 жидів розподілялися так:

	Західні жиди	Кримські жиди	Грузинські жиди	Гірські жиди	Середньо -азіатські жиди	Разом
Україна	1.574.391	20	5	12	-	1.574.428
РСФСР	566.925	6.185	87	15.0509	137	588.843
Білорусь	407.059	-	-	-	-	407.059
Закавказзя	30.489	178	21.010	10.324	193	62.194
Узбекистан	20.262	-	31	20	17.521	37.834

Туркменістан	1.819	-	24	1	196	2.040
Разом	2.600.945	6.383	21.157	25.866	18.047	2.672.398

	% населення ССРСР	% жидівського населення ССРСР
Україна	5,4	59,0
РСФСР	0,6	22,0
Білорусь	8,2	15,2
Закавказзя	1,1	2,3
Узбекістан	0,7	1,4
Туркменістан	0,2	0,1
Разом	1,8	100

В той час, як за період між переписами 1897 і 1926 рр. загальний приріст населення Росії дорівнював 39 %, приріст жидівського населення досягав лише 6,7 %. Причиною цього були менша кількість народжень, велика еміграція перед світовою війною і почасти також погроми 1918-1921 р. За Гергелем число жидів, що загинули в наслідок погромів або епідемій в перші післявоєнні роки, дорівнює приблизно 200.000.

Незначний приріст жидів, встановлений переписом 1926 р., не в останню чергу пояснюється тим, що більшість комуністично настроєних жидів вважали себе «інтернаціоналістами» і не визнавали свого жидівського походження.

В Білорусі та в Україні, звідки перед світовою війною вийшла основна хвиля жидівської еміграції, абсолютна кількість жидівського населення, так само, як і їх співвідношення до загальної кількості населення зменшилась порівняно з 1897 р. В РСФСР та в інших частинах Советського Союзу, куди після скасування всіх обмежень попливли величезні маси жидів, юдейське населення зросло вже на початку большевицького періоду більш ніж вдвоє (з 234.000 в 1897 р. до 700.000 в 1926 р.).

Основна хвиля жидів заповонила міста, насамперед великі господарські центри [3].

Розвиток юдейства в Союзі. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 6 (21), 10 січня).

Кількість жидівського населення в містах.

	1897	1920	1923	1926
Москва	8.095	28.263	86.178	131.244
Ленінград	16.944	25.529	52.374	84.480
Харків	11.013	55.474	65.007	81.138
Київ	32.093	117.041	129.076	140.256
Одеса	139.915	190.135	130.041	153.243

Дальша таблиця показує розподіл жидів між містом та селом в 1926 році.

Республіка	Абсолютна кількість жидів	% жидівського населення	% загального міського населення	Абсолютна кількість жидів	% жидівського населення	% загального сільського населення
Україна	1.218.651	77,4	22,7	355.717	22,6	1,5
РСФСР	553.613	94,0	3,2	35.230	6,4	-
Білорусь	340.162	83,6	40,1	66.897	16,0	1,6
Закавказзя	54.047	86,9	3,8	8.147	13,1	0,2
Узбекистан	37.165	98,2	3,4	669	1,8	-
Туркменістан	1.968	96,5	1,4	72	3,5	-
Разом	2.205.606	82,5	8,4	466.792	17,5	0,4

3. Жидівське питання за часів большевизму.

Рівноправність жидів була незаперечним принципом російської соціал-демократії, яка в березні 1914 р. хотіла узаконити цю рівноправність постановою Державної думи. Тимчасовий уряд, безпосередньо після приходу до влади, під тиском жидів призначив комісію, яка мала виробити проект закону про скасування спеціальних постанов, спрямованих проти жидів. Цей закон побачив світ 3 квітня 1917 р. і надав жидам повної рівноправності. Він сприяв негайному великому припливу жидів до тих професій, куди вони раніше не мали доступу, а це призвело до все зростаючого потягу їх з межі осілости до центру країни.

Між тим большевицька партія і в значній мірі жиди, які ставали все численнішими у революційному керівництві, підготували повалення Тимчасового уряду. Президія VI зїзду большевицької партії, який відбувся в серпні 1917 р., складалася на 54,6 % з жидів. У «вужчому» комітеті, який мав підготувати цей переворот, так само як і в «політбюро», що складалася з семи членів і взяло на себе відповідальність за повстання, було 57 % жидів. В керівництві «військово-революційного комітету», який командував червоно. Гвардією і підготував цей переворот з військового погляду, жиди становили третину членів і, отже, мали невідповідно велику кількість представників.

Навіть в революційних органах, де не було засилля жидів, представники інших націй (поляки, грузини) відсували росіян на задній план. Найменшу участь росіяни брали участь у «військово-революційному центрі», який видавав усі накази щодо збройного повстання і де вони становили лише п'яту частину членів.

Але в повному обсягу жидівське панування почалося після захоплення ними влади, коли вони посіли керівні місця як в комуністичній партії, так і в совєтській державі: всі найважливіші посади були в їх руках.

Незабаром після революції становище революції становище жидів було врегульоване новими законами. Жиди прагнули до національної автономії. Вже в березні 1917 р. майже всі жидівські партії створили комітет, який мав підготувати всеросійську жидівську конференцію на основі загальних і рівних виборів. Ця конференція мала виробити конституцію російських жидів. Восени 1917 р. відбулися вибори до жидівських установчих зборів, але раніше ніж вони могли зібратися, вибухнула жовтнева революція.

Україна, яка після лютневої революції створила власний уряд, а після большевицького перевороту відокремилася від Росії, була готова надати широкого самоврядування своїм національним меншостям.

Першого липня 1917 р. в українському уряді, поряд з польським і російським, було засновано і жидівський віце-секретаріат, який було визнано офіційним головним органом юдейського самоврядування: в січні 1918 р. його було перетворено на «Міністерство

юдейських справ». Але ці прагнення жидів до автономії не знайшли здійснення у вирі громадянської війни.

В усіх частинах Советського Союзу були зроблені спроби перетворити юдейські релігійні громади на національні одиниці. До «Народного комісаріату національностей ССРСР» був приєднаний окремий Жидівський комісаріат, а всередині комуністичної партії були засновані так звані «євсекції» (жидівські секції). Ці «євсекції» мали насамперед бути технічним апаратом партії, і перед ними було поставлене завдання вкорінювати гасла останньої в юдейські маси (Агурський. Робітник-жид у комуністичному русі. Мінськ. 1925 р.). Завдяки їх пропаганді комунізм поширився також в тих жидівських групах, які спочатку заперечували й відхиляли його. Рафес, жидівський совітський керівник, пише про це:

«Юдейські маси дізналися, що советська влада готова подбати про окремі погребі жидів і створила для цього спеціальний урядовий орган. Такий же демонстративний характер мало й заснування жидівських комуністичних секцій. Той факт, що при комуністичній партії було центральне бюро жидівських комуністичних секцій, яке провадило спеціальну роботу з жидами, дуже багато означав для робітників-жидів (Рафес. «Жидівський комуністичний рух, журнал «Комуністичний інтернаціонал», 1920 р., № 9).

Робота «євсекцій» прискорила розпад соціалістичних жидівських партій і привела основну масу їх членів до лав ВКП(б). Навіть «Бунд», маючи комуністичну більшість, влився 1920 р. до ВКП(б).

Як члени останньої, колишні діячі жидівських соціалістичних організацій висловився, як це вже було зроблено на I конгресі жидівських комісаріатів і секцій, проти дальшого існування юдейських культурних, релігійних та соціальних організацій. Проте, пригнічення жидівського релігійного життя не означає зречення від жидівської національності. Таким чином, серед сіоністів у Палестині, тобто на самому крайньому крилі юдейських націоналістів, ортодоксальні жиди становлять меншість, в той час, як комуністи є більшістю, хоч це й звучить дуже парадоксально. Це пояснюється так само, як і боротьба жидівських комуністичних секцій проти рабинів, тим, що жидівський атеїзм є

лише одним ступенем в розвитку юдейства, на якому жид не має потреби зв'язуватися з синагогою та рабином для того, щоб лишитися жидом.

Через те, що переважна частина жидів – членів партії, офіційно не вважає себе більш жидами, перейшовши в табір інтернаціоналістів, неможливо точно встановити кількість жидів серед членів партії. Проте, советська урядова статистика показує, що, наприклад, в 1927 р. процент жидів – членів партії (8 %; з них 4,88 % дійсних членів і 3,12% кандидатів) майже в 5 разів перевищував їх процент у загальній кількості населення (1,77 % в 1926 р.).

За Гергелем, жиди розподілялися в 1926 р. так:

Область	Кількість жидів-комуністів	Процент жидів -комуністів
В Україні	16.988	38,4
В Білорусі	2.922	6,6
В Гомельській області	1.511	3,5
В інших частинах Советського Союзу	19.513	44,0
В армії, флоті, закордонних представництвах	3.366	7,5
Разом	44.300	100,0

Найбільше число жидів-комуністів припадало не на захід країни, де жила найбільша кількість жидівського населення, а насамперед на РСФСР. В армії і флоті жиди виступали насамперед як комісари, методичні працівники та інженери. Як найбільш надійна опора режиму, вони репрезентували большевицьку державу а кордоном і відігравали особливу роль у відділах закордонних справ НКВД.

Саме на РСФСР і Закавказзя припадає найбільша кількість жидів-комуністів, які не розмовляють рідною говіркою «ідіш»; це свідчить про потужну асиміляцію жидів у цих районах. Найбільший процент жидів, що розмовляє на «ідіш», припадає на Білорусь, де вони ще живуть суцільними замкненими в собі масами.

Найшвидше зростало число жидів – членів комсомолу. За гергелем кількість жидів – членів комсомолу була така:

Січень 1924	19.815
Січень 1925	48.111
Січень 1926	68.207
Січень 1927	97.435
Липень 1927	99.579

[4].

Розвиток юдейства в Советському Союзі. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 7 (22), 11 січня).

Щодо дальших років, то ми не маємо даних. Але про те, що цей приріст тривав весь час, свідчать дані, вміщені в газеті «Бакинський рабочий» від 23 квітня 1936 р. за № 95, за якими в 1936 р. серед кандидатів у комсомол було 20 % жидів, а в центральному комітеті комсомолу – 11 %.

4. Говірка «ідіш», як мова щоденного вжитку.

Під час перепису 1897 р., 5.054.300 жидів, тобто 96 % жидівського населення Росії, визнали ідіш своєю рідною мовою. Після жовтневої революції 1917 р. більшість жидів-комуністів відцуралися ідіш і почали поширювати серед жидівських мас, зокрема серед жидівського робітництва, ідеї асиміляції. Проте, приблизно з 1925 р., в звязку з національною політикою советів, ідіш все більше й більше заповонила політичне і культурне життя жидів. Проте, й процес асиміляції не вщух: під час перепису 1926 р. лише 1.888.500 жидів, тобто 70,6 % жидівського населення або 72,6 % західних чи так званих польських жидів (інші жидівські групи не розмовляють ідіш) визначили ідіш, як мову щоденного вжитку. При цьому треба зважати, що переписом 1926 р. не були охоплені жиди Польщі, балтійських держав і Бесарабії.

В 1926 р. жиди, що розмовляють ідіш, розподіляються по окремих республіках Советського Союзу так:

Республіка	Кількість жидів, що розмовляють ідиш	Процент до загальної кількості західних і «польських» жидів
Україна	1.197.969	75,6
РСФСР	285.010	50,3
Білорусь	369.252	91,1
Закавказзя	15.423	50,5
Узбекистан	18.969	94,0
Туркменістан	1.877	100,0
СССР	1.888.500	72,6

Найбільше жиди асимілювалися в РСФСР і в Закавказзі (їх процент до загальної кількості населення 0,6 і 1,1 %), в той час як у західних областях ССРСР, саме в Білорусії з її замкненими в собі юдейськими масами, вони ще вперто тримаються своєї мови. Щодо України, то на селах (до яких перепис 1926 р. зарахував багато маленьких містечок) 93,8 % жидів визнали ідиш рідною мовою, в той час, як лише для 68,1 % жидівського населення міст вона була мовою щоденного вжитку.

Поряд з занедбанням жидівської мови, культури й письма ще одною ознакою асиміляції є значне зростання мішаних шлюбів. За советською урядовою статистикою на все число шлюбів, які брали жиди, в 1924 – 1927 рр. припадало стільки мішаних шлюбів (Вайцблїт, Динаміка єврейського населення на Україні, Харків, 1930): 1924 р. – 8,5 %; 1925 р. – 9,5 %; 1926 р. – 10,5 %; 1927 р. – 11,1 %.

У великих містах України мішані шлюби становили в 1927 р. навіть 16,4 %, а в РСФСР – 25 %.

5. Соціальне розшарування жидів.

За переписом 1897 р. 38,65 % жидів, (а в межі осілості 38,96 %) займалися торгівлею, в той час як це було зайняттям лише 3,77 % загального населення Росії. Друга по величині група жидів (35,43 %, а в межі осілості 35,16 %) займалася промисловістю й ремісництвом. В сільському господарстві працювало лише 3,55 % жидів проти 74,31 % всього населення.

Щодо службовців та осіб вільних або так званих «непродуктивних» професій, то жидів між ними було майже вдвоє більше, ніж не-жидів.

Розподіл за професіями жидівського і нежидівського населення в Росії в 1897 році пооказує така таблиця (Брутцкус, Розподіл за професіями жидівського населення за переписом 1897 р., Петербург, 1908. та «Жиди в Советському Союзі», Москва, 1929 р.

Професії	Процент жидів у всій Росії	Процент жидів у межі осілости	Процент загального населення
Сільське господарство	3,55	3,60	75,31
Промисловість і ремісництво	35,43	35,16	10,25
Транспорт	3,98	4,06	1,55
Торгівля	38,65	38,96	3,77
Приватники, домашні робітники	6,61	6,70	4,61
Службовці в урядових і громадських установах і особи вільних професій	5,52	5,27	2,04
«Непродуктивні» і невизначені професії	5,49	5,51	2,48
Військові	1,07	0,74	0,99
Разом	100,0	100,0	100,0

Порівняно з переписом 1897 р., перепис 1926 р. показує надзвичайне зростання кількості жидів – урядових службовців. Якщо за часів царату жиди в межах осілости

використовувалися переважно як дрібні урядовці і в дуже незначній кількості (5,5 %), то за переписом 1926 року майже кожний четвертий жид був державним урядовцем, а в Москві – навіть кожний другий. По всьому Союзу жиди становили 8 % всіх службовці і урядовці:

Соціальні групи	1897. Україна-Білорусь	1926. Советський Союз.
Робітники	37,3	14,8
Ремісники та кустарі		19,5
Державні урядовці	5,5	23,4
Торгівці		11,8
Невизначені професії	36,2	7,3
Селяни	2,6	9,1
Безробітні		9,3
Вільні професії	18,4	1,6
Інші		3,2

Жиди-службовці та урядовці (Зінгер. Жидівське населення Советського Союзу. Москва. 1932 р. та «Жиди в ССРС»):

	Абсолютна кількість	Процент жидів	Процент всіх урядовців	Процент жидів до всієї кількості населення	Процент жидів до міського населення
Україна	126.518	20,7	16,8	5,4	22,7
Білорусь	25.508	16,9	25,5	8,2	40,1
Москва	35.338	50,1	8,9	3,11	
Ленінград	17.413	40,1	7,2	3,16	

[5]

Розвиток юдейства в Советському Союзі. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 18 (33), 24 січня).

Те, що жиди займали переважно державні посади, тобто їх діяльність проходила в урядових органах Советського Союзу (в Москві в 1926 р. вони становили 24,5 % всіх працюючих жидів), видно з такої таблиці:

Жиди- службовці та урядовці	Україна			Білорусь		
	Абсолютна кількість	% жидів- службовців	% до загальної кількості службовців	Абсолютна кількість	% жидів- службовців	% до загальної кількості службовців
Державні урядовці	54.050	8,8	17,1	10.997	7,3	21,2
Торгівля і кредит	38.602	6,3	38,8	7.837	5,2	56,9
Промисловість	16.853	2,8	14,9	2.803	1,8	40,4
Ремісництво	4.378	0,7	51,6	984	0,7	62,3
Транспорт	1.984	0,3	23,5	293	0,2	37,5
Сільське господарство	1.966	0,3	8,9	857	0,5	21,5
Залізниця	899	0,2	1,7	145	0,1	1,8
Будівельна справа	780	0,1	16,7	181	0,1	19,6
Інші	7.006	1,2	5,5	1.411	1,0	11,2
Разом	126.518	20,7	16,8	25.508	16,9	25,5

Зінгер, Сталінське розв'язання жидівського питання в ССРСР, журнал «Біробіджан», 1940 р., № 4-5.

Жиди- службовці та урядовці	Москва			Ленінград		
	Абсолютна кількість	% жидів- службовців	% до загальної кількості службовців	Абсолютна кількість	% жидів- службовців	% до загальної кількості службовців

Державні урядовці	17.312	24,5	11,2	8.606	19,9	9,6
Торгівля і кредит	10.828	15,4	12,5	4.469	10,3	11,0
Промисловість	4.329	6,1	8,3	2.724	6,3	5,8
Ремісництво	605	0,9	12,6	363	0,8	14,3
Транспорт	344	0,5	4,2	220	0,5	1,2
Сільське господарство	96	0,1	9,6	136	0,3	7,2
Залізниця	233	0,3	1,9	222	0,5	
Будівельна справа	806	1,2	11,4	263	0,6	
Інші	785	1,1	1,3	400	0,9	
Разом	35.338	50,1	8,9	17.413	40,1	7,2

Жиди-службовці та урядовці	СССР, Білорусь, Москва і Ленінград разом
Державні урядовці	91.165
Торгівля і кредит	61.736
Промисловість	26.709
Ремісництво	6.330
Транспорт	2.841
Сільське господарство	3.055
Залізниця	1.499
Будівельна справа	2.030
Інші	9.602
Разом	204.777

Під кінець другого п'ятирічного плану (приблизно в 1938 р.) жиди-урядовці, що працювали в советському апараті України та Білорусі, розділялися так:

	В процентах
--	-------------

	Україна	Білорусь
Керівний склад	20,7	24,5
Фахівці	35,0	31,7
Решта урядовців	38,6	32,7
Обслуговуючий персонал	5,7	11,1

Отже, в Україні кожний п'ятий, а в Білорусі кожний четвертий жид урядовець належав до корінного складу. Якщо віднести й жидів-фахівців, які в ССРСР були поставлені в добрі умови, то вийде, що більше половини жидів – державних урядовців займали високі посади.

Одночасно ця таблиця показує, що категорія «обслуговуючого персоналу», тобто нижчих службовців, в дуже незначній мірі складалася з жидів.

Причини того, що державні установи були переповнені жидами, – подвійні. По-перше, тут позначилося те, що вже перед революцією большевицька партія мала значний прошарок жидів, які зараз же після переходу влади до советів захопили керівні пости й потягли за собою своїх родичів, друзів та приятелів. По-друге, після «ліквідації» нежидівської інтелігенції советська влада знайшла в жидах готові до служби елементи з освітою, що перевищувала середню.

В другій великій професійній групі жидів, а саме в групі ремісників і кустарів, також відбулися значні зрушення за час панування советів. В 1926 р. вона охоплювала 19,5 % всіх працюючих жидів, а разом з торговцями й підручними, звязаними з ремісниками, - навіть 25 %. За даними перепису 1926 р. жиди-кустарі розподілялися за різними галузями так:

Галузь	Україна		Білорусь	
	% жидів-ремісників	% до загальної кількості ремісників	% жидів-ремісників	% до загальної кількості ремісників
виробництва				

Виробництво одягу	31,7	53,6	24,6	72,3
Обробка шкіри	18,3	26,1	27,2	65,5
Харчова промисловість	11,9	42,3	123,2	73,2
Металообробна промисловість	10,9	35,4	11,4	63,8
Деревообробна промисловість	6,6	25,0	6,4	50,3
Текстиль/трикотаж	4,7	38,5	4,0	74,3
Будівельна справа	3,2	13,5	5,2	44,7
Друкарство	2,1	75,4	1,3	88,0
Різні	10,6	39,0	6,7	28,0
Всі галузі виробництва:	100,0	35,6	100,0	59,8

Галузь виробництва	Москва			Ленінград	
	% жидів-ремесників	% до загальної кількості ремесників	% жидів-ремесників	% до загальної кількості ремесників	% всіх жидів-ремесників
Виробництво одягу	23,8	10,6	30,4	13,8	29,7
Обробка шкіри	6,3	4,6	8,7	5,1	19,5

Харчова промисловість	7,7	12,5	4,8	7,4	11,8
Металообробна промисловість	11,2	11,2	20,6	17,1	11,3
Деревообробна промисловість	2,1	5,1	1,3	2,0	6,3
Текстиль/ трикотаж	13,6	17,5	8,0	26,4	5,0
Будівельна справа	0,3	0,8	2,3	3,6	3,5
Друкарство	5,1	21,0	5,5	27,4	2,1
Різні	29,9	18,4	18,4	10,7	10,8
Всі галузі виробництва:	100,0	11,4	100,0	11,0	100,0

[6].

Розвиток юдейства в Союзі. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 19 (34), 25 січня).

Вага кустарів у професійному розшаруванні жидів не набагато змінилася з кінця XIX століття, але змінилося соціальне становище. Переважна більшість жидів-кустарів, які раніше працювали майже виключно самостійно з допомогою кількох підмайстрів і учнів або членів родини, були примусово об'єднані у виробничі артілі. В 1926 р. було охоплено артілями 5-10 % всіх жидів-кустарів, а в 1940 р. вже 75-80 % (понад 120.000).

Нарешті, третє місце серед працюючих жидів за переписом 1926 р. займали робітники. Їх розподіл за окремими галузями виробництва показує така таблиця:

Галузь виробництва	Україна			Білорусь		
	Абсолютна кількість	% працюючих жидів	% до загального числа робітників	Абсолютна кількість	% працюючих жидів	% до загального числа робітників
Сільське господарство	1.690	0,3	1,1	338	0,2	10,3
Фабрики й заводи	40.149	6,6	7,7	10.639	7,1	35,5
Дрібна індустрія	23.618	3,8	38,4	6.958	4,6	57,1
Будівельна справа	1.736	0,3	10,4	814	0,6	30,9
Залізниця	1.305	0,2	1,1	418	0,3	2,8
Транспорт	2.895	0,5	11,6	471	0,3	27,5
Торгівля і кредит	3.236	0,5	29,4	697	0,4	51,6
Установи	1.577	0,2	10,4	817	0,5	31,6
Інші	16.975	2,8	10,9	4.110	2,7	18,3
Разом	93.181	15,2	8,7	25.214	16,7	20,7

Галузь виробництва	Москва			Ленінград			Україна, Білорусь, Москва, Ленінград
	Абсолютна кількість	% працюючих жидів	% до загального числа робітників	Абсолютна кількість	% працюючих жидів	% до загального числа робітників	
Сільське господарство	13	-	0,9	23	-	1,5	2.064

Фабрики й заводи	3.768	5,4	2,2	3.692	8,5	1,9	58.248
Дрібна індустрія	837	1,2	6,1	748	1,7	10,1	31.561
Будівельна справа	152	0,2	1,2	138	0,3	1,8	2.840
Залізниця	81	0,1	0,2	69	0,2	0,5	1.873
Транспорт	101	0,1	0,5	200	0,5	0,9	3.667
Торгівля і кредит	310	0,5	2,9	236	0,6	4,1	4.389
Установи	224	0,3	1,7	177	0,4	1,9	2.837
Інші	379	0,5	2,1	475	1,1	2,4	21.939
Разом	5.865	3,3	2,0	5.758	13,3	2,0	130.018

В царській Росії жиди-робітники концентрувалися переважно в легкій і кустарній промисловості, якій вони постачали численних підмайстрів і учнів. Якщо жиди, що жили в смузі осілості, взагалі потрапляли до фабрик, вони працювали насамперед у таких галузях виробництва, де виробничий процес був переважно ремісничим. У передових з технічного боку галузях виробництва, як, наприклад. Металообробна промисловість, жиди працювали лише у виняткових випадках. Вже перший загальносоветський перепис 1926 р. показав, що під кінець реконструктивного періоду господарства СРСР число працюючих жидів зросло на 150.000 (14,8 % загального жидівського населення). Протягом наступних років індустріалізація країни і колективізація сільського господарства спричинилися до значного зростання числа жидів-робітників. В той час, як в кінці XIX століття число жидів, що працювали на фабриках і заводах тієї території, яку Советський Союз займав до 1939 р., не перевищувало 20.000, в 1926 р. воно дорівнювало 69.000. За цей же проміжок часу число найманих робітників у кустарній промисловості та ремісників у майстернях скоротилося на 65 %.

Отже, серед жидівського робітництва відбулося дуже значне зрушення на користь великої промисловості.

За Зінгером, вже цитованим вище, число жидів, зайнятих у промисловості, потроїлось на кінець другої п'ятирічки (коло 1938 р.). Їх питома вага відносно жидівського населення в цілому подвоїлася. Найшвидшими темпами цей процес проходив поза межами колишньої смуги осілости. За 1926-1936 рр. число жидів-робітників в Україні зросло на 174 %, в Білорусі – на 158 %, в РСФСР та інших частинах Слветського Союзу – приблизно на 500 %. Спеціальне дослідження виявило, що більше половини всіх жидів-робітників Советського Союзує висококваліфіковані або кваліфіковані фахівці, приблизно 40 % – напівкваліфіковані, а 10 % – некваліфіковані робітники.

Міське жидівське населення, переважна частина якого була зайнята в торгівлі, в наслідок утиску советами приватної торгівлі втратило джерело заробітку. Значна частина цих жидів знайшла собі притулок в советському апараті в ролі службовців або урядовців, решта ж взялася за сільське господарство. Для того, щоб регулювати цей масовий потяг жидів до цієї майже зовсім нової для них галузі, центральний виконавчий комітет постановив у серпні 1924 р. заснувати комітет для жидівської сільськогосподарської колонізації («Комзет»), який став би виконавчим органом товариства для оселення на землі жидів-трудівників («Озет»). Це товариство розгорнуло саме за кордоном жваву пропаганду і збирало там кошти. За договором з закордонними жидівськими організаціями допомоги советський уряд погодився переселити жидів за такими умовами:

1. Безплатне надання земельних наділів;
2. Зниження транспортних видатків до 75 %;
3. Звільнення від податків протягом перших 3-5 років;
4. Надання великих кредитів.

Кошти по переселенню взяли на себе жидівські товариства допомоги. За даними «Комзету», до 1928 р. було переселено (майже виключно з ССРСР) 1 десятина = 1,0925 га:

В Україні – 7.866 родин на 145.213 десятин.

В Криму – 2.252 родин на 108.113 десятин.

В Білорусі – 1.503 на 22.250 десятин.

В решті республік Советського Союзу – 862 родини на 20.341 десятину.

Разом – 12.483 родини на 295.917 десятин.

За даними наведеними жидівською газетою «Емес» від 22 жовтня 1930 р. советський уряд надав жидівським колоністам у Криму з 1924 р. до 1930 р. таку кількість землі:

1924	19.417 га
1925	9.024 га
1926	36.858 га
1927	54.931 га
1928	12.699 га
1929	109.000 га
1930	100.000 га
	341.929 га

В кінці 20 років жидівське населення в Криму мало становити більшість. Тому при розподілі землі в 1930 р. совети виходили з того, щоб розташувати жидівські колонії якнайближче одна до одної і надати їм виразного національного характеру. В деяких районах землю надавали поблизу міст, які мали стати пізніше великими центрами жидівської кримської республіки. Столицею ж мала стати Євпаторія [7].

Розвиток юдейства в Советському Союзі. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 20 (35), 27 січня).

Але жида обробили менше третини приділеної їм у Криму землі. 250.000 га лишилися необробленими. Переселенці прибували лише в незначній кількості і велика частина їх незабаром повернулися назад. За планами колонізаційного управління до січня 1932р. через переселенське бюро мало пройти 11.295 родин переселенців, але фактично зголосилося лише 9.273. З цього числа на терені колоній залишилося приблизно тільки 2.000 родин. Тому план колонізації був здійснений лише на 33 % і нарешті советський уряд був змушений відмовитися від проекту кримської республіки. Жид Яків Лещинський присвятив цьому проекту такий некролог («Жидівська республіка в Криму» - стаття в «Ізраелітській родинній газеті», Гамбург, 19 травня 1932 р., № 20, стор. 9):

«В етнічно-історичному розумінні ми мали в Криму такий шанс, який трапляється не часто: об'єктивно найкращі умови для створення великої, абсолютно жидівської території з майже необмеженими можливостями до автономного самоврядування. Можливість бути повністю серед своїх, утворюючи абсолютну більшість населення цього району, дихати майже своїм юдейським повітрям, жити у фізичній і духовній атмосфері свого народу навряд чи виникне для жидівських мас знову на горизонті. Природньо, що цей шанс відмовитися від долі мандрівників і пустити коріння у власний ґрунт мав викликати ентузіазм зацікавлених жидівських шарів. На жаль, сталося не так».

За кордоном можна було ще знайти співчуття до цього плану, але в Советському Союзі його майже не було. Кожний переселенець, який тільки мав змогу, повертався назад до рідного містечка і вважав за краще продовжувати там торгівлю, хоч би й нелегальну, або намагався влаштуватися як службовець.

У всякому разі, жиди-переселенці знаходили в більшості випадків погані житлові умови, хоч вони й не були гіршими за ті, в яких у свій час почали працювати німецькі колоністи, довівши свою роботу до найбільшого розквіту. Жидів навіть переважно направляли саме в старі німецькі колонії. Коли ж вони, не зважаючи на добрий врожай, втекли з Криму, то причина цього мабуть полягала в колективізації, яка вбивала приватну ініціативу і зацікавленість. Але більш істотними були інші причини, про які газета «Емес» писала в номері від 25 грудня 1931 р.:

«Робоча дисципліна в колективних господарствах була неймовірно поганою. Лише близько 9-10 годин ранку звичайно розпочинали роботу. Цілий ряд колгоспників взагалі не виходили на поле або кидали роботу напризволяще. Лише з величезними труднощами можна було укомплектувати потрібні бригади коло молотарок. В зв'язку ж з тим, що до тракторів ставилися недбайливо, не змащували і не чистили їх, вони псувалися кожної хвилини».

Так само і жидівка Берта Паппенгейм, яка об'їздила в 1928 р., очевидно за дорученням американської організації допомоги «Агроджоїнт» жидівські колонії на Херсонщині,

також висловлюється далеко не на користь жидів-колоністів. Про жидівських жінок, як господарок і колоністок, вона писала таке:

«Східна жидівка не знає ціни й економічного значення домашньої роботи жінки; вона просто не доросла до виконання своїх завдань щодо додержання порядку й чистоти. Вона розтрачує цінності, які не може зберегти частково через лінощі, а частково через недосвідченість і невміння. Отже, на мою думку, треба, не вагаючись, звільнити підростаюче покоління дівчат від цих спадкових хиб східної жидівки».

Тому найбільш невідкладним завданням письменниці вважала заснування шкіл, де б жидівкам принаймні давали елементарні знання з домашнього господарства і де б їх виховували, привчаючи до чистоти й порядку. Вона називала жидів-колоністів «населенням, що має ще вивчити користь від води» і говорила про занедбаність жидівських дітей, про занепад моральності молоді, як наслідок советських поглядів на статеві стосунки, про забрудненість приміщень і про брак елементарних санітарних споруд («Зауваження до роботи «Агроджоінту» по деяких жидівських колоніях Советської Росії», Берлін, «Морген» № 2, 1928 р.).

Отже, спроба утворити колонії советських жидів в Україні, в Криму, на Кавказі, в Узбекистані та в Сибіру в цілому провалилася. Проте, якщо вірити советській пресі, деяким жидівським колоніям пощастило досягти певного добробуту. Газета «Социалистическое земледелие» від 12 жовтня 1937 р. повідомляє, що 158.851 га землі в Криму були передані жидам навечно; на цій землі, крім сільського господарства, було розвинене ще й скотарство та виноградарство. Більшість членів колгоспу, як підкреслювала газета, мали корову, теля, 2-3 вівці, свиней і 50-100 курей та качок.

Крім жидівської автономії на Далекому Сході, створено було ще чотири адміністративних райони з абсолютною більшістю жидівського населення.

1. Калініндорфський район, заснований в 1927 р., що налічував понад 40.000 десятин, 18.240 мешканців, 86 % з яких жиди.
2. Запорізький район – 20.000 населення, 70 % якого – жиди.

3. Сталіндорфський район, заснований в 1930 р., 13.000 населення, 73 % (9.500) якого – жида.

4. Кримський район – 40.000 жителів, 60 % яких – жида.

Крім того, в Советському Союзі було понад 160 міських і сільських советів, де їдиш була урядовою мовою. Багато жидів, які за переписом 1926 р. були визначені як селяни, особливо ті колоністи, що жили поблизу великих міст, займалися сільським господарством лише додатково, а шукали своїх основних заробітків у місті.

За советів помітно розширилося коло жидівської інтелігенції. До жовтневої революції на терені майбутнього Советського Союзу (в межах до вересня 1939 р.) було приблизно 500 жидів-адвокатів, близько 1.500 жидів-художників та літераторів, 4500 жидів-лікарів та санітарних працівників, приблизно 10.000 жидів – служителів культу і нарешті близько 16.000 жидів – педагогів. За Зінгером тепер жидівська інтелігенція в Советському Союзі налічує понад півмільйона. У переважній більшості ці інтелігенти здобули освіту вже після революції. Число жидівських дітей, які вже закінчили початкові та середні школи, досягає півмільйона; кількість жидів-студентів потроїлась за час двох сталінських п'ятирічок. Значна частина жидівської молоді підготовлялася в різних советських інститутах як асистенти (аспіранти) до наукової діяльності.

Тут нас менше цікавить той факт, що відсоток освічених жидів збільшився в Советському Союзі, бо советське поняття освіта не відповідає німецькому. Значно більше значення мають ці дані як вказівка на ту роль, яку відігравав жид у всіх вирішальних місцях советського життя(Агге, Жидівський вплив у Советському Союзі).

6. Жидівська автономна область у Біробіджані.

Після того, як спроба створити в Криму жидівську советську республіку не вдалася, виник проект оселити жидів у Біробіджані. Тут, на крайньому сході Советського Союзу, в малозаселеній області на кордоні Манчжоуго начебто були всі можливості для заснування нової Палестини. «Дійсно казкові багатства» Біробіджана про які, наприклад, повідомляла «Правда» від 15 вересня 1939 р., уможлиблювала там як створення промисловості, так і прибуткового сільського господарства. Наприклад, у Біробіджані встановлена наявність

мільйонів кубометрів мармуру всіх кольорів – білого, рожевого, світлоблакитного, сірого, зеленого і чорного. Великі розробки мармуру виникли коло Бірокана. Коло Сутара, Ашкана і Хлібної, далі по річці Туловській були відкриті багаті золоті розсипища. Там же здобувають і дорогоцінне каміння. Поклади бурого вугілля оцінюють щонайменше в 74 мільйони тон. Крім того, там є запаси торфу, вапна, залізної руди, графіту, магнію, вохри, слюди, азбесту тощо. Великі лісові масиви з цінними породами дерев, як, наприклад, кедри, які щороку можуть дати до 20 тон кедрової олії, а також понад 140.000 га диких плодкових дерев і ягідників дають можливість переселенцям мати додаткові джерела до існування («Корисні копалини на території Біробіджана». Доповідь геологічного комітету далекосхідної області, Москва, Комзет, 1930 р.). Не треба також забувати про великі рибні багатства Амура, а також численних пушних звірів, як куниця, горностаї, соболь тощо (Грінберг. Дикі звірі в тайзі жидівської автономної області, «Форпост», № 4-5, 1940 р.) [8].

Розвиток юдейства в Союзі. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 23 (38), 31 січня).

Один з найстаріших большевиків, голова верховної ради СРСР Калінін, завжди вказував на те, що для жидів краще оселитися на зовсім незаселеній землі, де не буде конкурентів та антисемітів, які б ускладнювали справу колонізації. Саме він – творець вислову про те, «що треба було б дуже шкодувати, коли б жиди асимілювалися, бо тоді атлас людства втратив би одну з найцікавіших і найяскравіших кольорових плям») – був основоположником проекту колонізації Біробіджана.

В 1927 р. Комзет (Комітет для оселення на землі працюючих жидів) послав експедицію до області між притоками ріки Амура Бірою і Біджаном («Звіт про експедицію Комзету в 1927 р. для дослідження Біробіджанського району Далекосхідної області». Москва, 1930 р.); ця експедиція мала дослідити умови для колонізації. Через те, що результати цих досліджень були задовільними, вже в 1928 р. перші колоністи приїхали до Біробіджана. На великій території в 26.000 кв. км. (сюди не входять гори на північ від залізничної лінії (За Партизанським, Кліматичний опис Біробіджанського району в господарському відношенні, Москва, Комзет, 1930 р.) було цілком досить місця для

утворення колонії, тим більше, що тубільне населення, переважно росіяни та корейці, оселилося здебільшого по берегах Амура (Брук. Козацкие и корейские хозяйства на биробиджанском берегу Амура, Москва, Комзет, 1930 р.). Крім цих національних груп у Біробіджанській області мешкає ще деяка кількість латишів («За индустриализацию» № 289, від 15 грудня 1936 р.).

Для будівництва жидівської колонії було відпущено в 1929 р. 10 мільйонів, в 1939 р. – 21 мільйон, а в 1936 р. – 67 мільйонів карбованців. Згідно з планом колонізації до 1933 р. мало бути переселено приблизно 50.000 жидів, а до 1937 р. – 180.000. Але в 1938 р. там жило тільки близько 20.000, з яких лише коло 2.000 займалися сільським господарством («Ізраїль», Рим, 30 червня 1938 р.). Після того як Біробіджанський район в 1934 р. було перетворено на жидівську автономну область серед жидів Польщі, Литви, Америки та Палестини почали широко пропагувати советську жидівську республіку, бо приплив жидів з Советського Союзу був дуже малим. Тоді щороку прибувало приблизно 6.000 колоністів. Але через те, що колонії треба було створювати з нічого, а прибулим жидам в більшості випадків бракувало як обізнаності з характерними передумовами, так і потрібних знань в галузі сільського господарства понад 6.000 осіб щороку знову поверталися на старі місця (іміграція з закордону знову припинилася в 1938 р. в зв'язку з конфліктом з Японією). З 20.000 жидів, які в 1938 р. були в області, 15.000 жили в столиці Біробіджані, в якій є цілий ряд індустріальних підприємств і культурних закладів (Сухарев, Шість років жидівської автономної області, «Форпост», № 2-3, 1940 р.).

На самій межі смуги японського впливу з допомогою жидівського пролетаріату має виникнути новий советський індустріальний центр. Під рукою були багаті поклади залізної руди та вугілля, а недавно збудована залізнична лінія сполучає місто Волочаєвку з Комсомольськом.

7. Жидівська культура за часів панування советів.

Юдейська культура займає особливе місце за часів панування советів. Советський уряд, виходячи з свого принципово ворожого ставлення до релігії, деякий час гостро виступав і проти рабинів, але в цілому виявив незвичайну для нього терпимість. Жиди-

большевики, особливо так званої старої «ленінської гвардії», в переважній більшості інтернаціоналісти, які порвали з традиціями юдейства, ставляться до релігії або байдуже, або негативно. Але навіть серед більшовиків, що займають керівні пости, є цілий ряд жидів, які ще міцно тримаються своєї віри. Жид Есріель Карлебах пише, що кавказькі жида, які заслуговують повного довіря, запевняли його, що в Тіфлісі всі жида – члени советських організацій, відвідували синагогу. В Кутаїсі після пожежі жидівської божниці уряд не тільки дозволив відбудувати синагогу, але й дав для цього матеріал («Жида в Азербайджані», «Ізраелітська родинна газета», № 4, 1933 р.).

Недавно совети навіть зробили спробу перекинути місток від большевизму до жидівської релігії і поставити останню на службу советській пропаганді. Як повідомляє відома жидівська газета «Амерікен Гебру» («Американський жид»), для областей Східної Польщі і Бесарабії, густо заселених жидами, советський уряд відкрив у Кам'янці-Подільському школи «червоних рабинів», «завдання яких полягало в тому, щоб пропагувати серед жидів Польщі, балтійських держав, Бесарабії та Північної Буковини лояльне ставлення до советського режиму («Амерікен Гебру», Нью-Йорк, 21 лютого 1941 р.). Ця школа повинна, на думку лондонської «Ньюс Кронікл», погодити большевицьку доктрину з принципами жидівської релігії – завдання, яке, безумовно, можна розв'язати, виходячи з юдейського походження марксизму. Можливо, що саме з цим пов'язані рішення про вживання староеврейської мови.

Мовою жидів було визнано ідиш і запропоновано вести цією мовою загальне викладання в жидівських школах. Як швидко поширилась сітка жидівських шкіл при советах, показує така таблиця:

Жидівські школи в СРСР

	1923/24		1924/25	
	Число шкіл	Число дітей	Число шкіл	Число дітей
Україна	268	41.932	351	56.394
Білорусь	98	12.241	134	19.095

Разом	366	54.173	485	75.489
РСФСР	?	?	76	3.000
РАЗОМ	?	?	561	84.489

	1925/26		1926/27	
	Число шкіл	Число дітей	Число шкіл	Число дітей
Україна	456	74.530	502	80.000
Білорусь	176	22.535	184	24.083
Разом	632	97.065	686	104.083
РСФСР	82	9.099	89	1.008
РАЗОМ	714	106.164	775	114.091

Отже число жидівських шкіл в Україні та в Білорусі за три роки майже подвоїлось; в РСФСР воно також постійно зростало. Лише за час першого п'ятирічного плану число жидівських початкових та середніх шкіл в ССРСР зросло більше, ніж на 30 %, а кількість учнів у них підвищилась на 40 %.

Але жидівські діти відвідують, крім чисто жидівських шкіл, також і загальні советські: в РСФСР, де процес асиміляції зайшов найбільш глибоко, 83,2 % жидівських дітей вчилися в російських школах, в Україні й Білорусі трохи більше половини жидівських дітей відвідувало не жидівські школи («Амерікен Гебру», Нью-Йорк, 21 лютого 1941 р.).

Розподіл жидівських школярів між жидівськими та загальними школами в 1926 -27 рр. у відсотках.

	Жидівські школи	Загальні школи
Україна	49,0	51,0
Білорусь	47,3	52,7
РСФСР	16,8	83,2

Крім жидівських початкових та середніх шкіл, у Советському Союзі існувала значна кількість жидівських технічних навчальних та політосвітніх закладів. Наприкінці першого

п'ятирічного плану в ССРСР було, наприклад, 20 юдейських педагогічних навчальних закладів та жидівських відділів при педагогічних вузах. Далі жиди мали змогу заснувати безліч власних читалень, бібліотек, клубів, музеїв тощо.

В ССРСР виходить багато газет і журналів мовою ідиш; такий самий розквіт переживає і видавнича справа (про найбільше юдейське видавництво «Емес» в Москві див. статтю Агге «Юдейський вплив в ССРСР», збірник «Юдейство», Берлін).

Совети особливо сприяють розвиткові жидівського мистецтва. Жиди-музиканти нагороджуються орденами або репрезентують ССРСР на інтернаціональних музичних конкурсах. Твори відомих жидівських письменників перекладаються мовами народів ССРСР. Наприклад, до вісімдесятиліття Шолом-Алейхема, яке було відзначено в усьому Советському Союзі з надзвичайними витратами і урочистістю, твори його вийшли 8 мовами, тиражем 2 мільйони примірників («Правда», 25.IV. 1939 року). Бібліотека Української академії наук влаштувала виставку на честь Шолом-Алейхема («Правда», 15. IV 1939 р.).

В Советському Союзі існувало коло десяти театрів; найголовніші з них – жидівський державний театр у Москві («Госет»), театри в Києві, Ленінграді, Одесі, Мінські та театр імені Кагановича в Біробіджані. Московський «Госет» є одним з перших «національних» театрів, які були засновані після жовтневої революції. Двадцятирічний ювілей цього театру в 1939 р. був відзначений всією советською пресою як подія величезної ваги.

Все це лише окремі приклади того, як советський уряд намагався наблизити «жидівську культуру» до неюдейських народів, які перебували під його владою [9].

Фашисти та їхні поплічники знищили весь цей єврейський світ, спаливши його в полум'ї Голокосту. Ці людиноподібні істоти без душі і серця без тіні сумнівів та криків сумління винищили мільйони беззахисних людей тільки за те, що вони євреї. Було знищено мільйони людей, їх культуру, віру в людей. матеріальні здобутки багатьох віків. Наслідком цієї білянаукових статей стала бездушність, безучастність і відстороненність оточуючих, що йшла на руку вбивцям, покидькам роду людського, що знищували єврейське населення.

1.2. Деякі євреї – діячі СРСР.

Людська психіка так влаштована, що завжди у всьому кругом винуватий інший. В передмові наведено статтю «За що ненавидять євреїв». Ненависть до радянського комуністичного ладу була направлена і на діячів єврейського походження. Цим у повній мірі скористалися фашисти через українські газети періоду окупації.

Одне слово «Лицеміри», ним була забруднено весь єврейський народ.

Лицеміри (А.Гаврилюк. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 115 (130, 21 травня).

Юдеї здавна відомі своїм умінням приховувати свої гешефти і спритні операції. Разом з цим у крові цього, з дозволу сказати, «народу» жив вічний страх за свою підступність і підлотк. Юдеї вимолювали в свого бога прощення за гріхи і допомоги в усяких «махерствах», майстерно удаючи з себе бідних і нещасних ізраїлітян.

Лікар Мілютін якось розповів мені цікавий випадок, який свідчить про уроджений потяг юдеїв до обману, брехні і лицемірства.

Родина дуже бідних жидів побивалася, чекаючи близької смерті якогось свого родича. Не було кінця їх молитвам і сльозам. Запрошеному лікареві, не зважаючи на всі вжиті заходи, довелося незабаром константувати смерть. Йому й раніш платили дуже мало, тепер же було зовсім ніяково вимагати гонорар, тим більше, що родина ця перебувала в дуже скрутному стані.

Лікар збирався вже йти. Але як тільки поширилась чутка про смерть родича, кімнату враз заповнили жиди найрізноманітніших професій. Один з них, старий жид, на вигляд дуже побожний, одразу ж почав вимагати від голови засмученої родини грошей на похорон, пам'ятник та інші видатки.

Хазяїн дав йому... золоту п'ятірку. Але з нього почали глузувати і, галасуючи, вимагали ще. Той дав ще кілька золотих монет. Та й цього було мало. Тоді, понишпоривши ще десь і ще в чомусь, він витяг ще цілу купу золотих монет і передав їх організаторові пишного похорону.

Лікар був дуже здивований, побачивши, що цей бідняк мав справді великі на той час гроші. Проте, покінчивши з гостями, голова родини знову перетворився в бідного, нещасного і побожного жидка.

-Я більше нічого не маю... Я все, все віддав. Ой, я жебрак, справжній жебрак, – сказав він лікареві і почав голосити над небіжчиком.

Чи доводилося вам бувати в Лук'янівському кладовищі? Чи не вражало вас це місто мармуру, художніх скульптурних робіт, прекрасних склепів і тінистих алей?

Дійсно, це не кладовище, а парк. Найскромніша согила вкрита мармуровою плитою. Якби ви запитали старого сторожа, скільки коштує найскромніша могила, він відповів би: «Приблизно півтори тисячі карбованців, а може й більше. У всякого єврея завжди є гроші...»

Тут часто можна було спостерігати тяжкі сцени розпачу. Мене особливо вразила одна літня жінка, яка, ламаючи руки, голосила за якимсь померлим родичем. Наблизившись до могили, я прочитав дату поховання: 1897 рік Такі живучі були в жидів родинні почуття. Протягом десятиліть вони лицемірно оплакували своїх родичів і голосили над останками своїх співбратів.

Якось під час однієї з «наукових екскурсій» по кладовищу, я почув, як десь серед прекрасних дорогих склепів хтось дуже голосно читав молитву. Заглянувши в один із склепів, я, на велике здивовання, побачив свого далекого знайомого Самуїла Бочковського. Не помічаючи мене, він тримав у руках якусь розкриту книгу, голосно читав, увесь час хитаючись, наче вклоняючись усім похованим мерцям. Я обережно відійшов, стараючись, щоб він мене не помітив. Я одразу уявив собі, як зникнув би він, побачивши мене. Адже цей почитувач своїх предків вважався в себе на роботі – в конторі збуту укрм'ясотресту – одним з найвизначніших громадських працівників. Він займав пости голови прфкому, голови осередку Тсоавіахему, був організатором... антирелігійних екскурсій і так далі. Всім було відомо, що Бочковський подав до партосередку заяву про прийняття його в партію.

Після визволення України німецькою армією від жидо-більшевицької зарази міські органи самоврядування поставили питання про використання безгосподарного майна жителів Києва, що повтікали або були евакуйовані. Більшість з них, як і слід було чекати, становили жиди, що покинули лігва, старанно позамикавши всі входи й виходи на кілька замків. Вилучення цього майна проходило не без несподіваних і цікавих відкриттів. Комісія, що вилучала його, часто виявляла приховані деталі особистого життя жидівської родини. Лікар С. (Львівська, 12) був, виявляється, побожним жидом: серед мотлоху були знайдені речі, необхідні для служіння богові Мойсея, аж до старовинних бронзових свічників, і шматочки вкритої цвіллю мапи.

В родині енкаведиста Ч., що займав скромну посаду кур'єра спецвідділу, крім багатой обстановки і прекрасних речей, знову таки знайдено такий же комплект інвентаря для релігійних цілей. Не було краю здивованню, коли в квартирі, яку займав видатний партробітник, ми побачили цілу бібліотеку юдейської релігійної макулатури – 43 томи всяких талмудів, солідних щодо формату і обсягу речень Єгови. Книги були дуже старого видання, але чийсь дбайливі руки дуже добре зберігали їх.

Майже в кожній жидівській квартирі, прикрашеній усякими советськими вождями, чистенькими бібліотеками «марксо-ленінської» літератури, почувалося щось специфічно жидівське в усіх речах, аж до старовинних портретів усяких предків.

Маска жидівського лицемірства зірвана, і ніяким силам «об'єднаних» сил плутократії не вдасться врятувати цю огидну купку побожних комбінаторів наживи і політичних верховодів «більшевицького раю» [10].

Звичайно, велику увагу приділено діячам СРСР різних часів, сфер діяльності, дипломатам, які виконували величезні завдання країни, яка боролася з фашистською Німеччиною і її союзниками.

Уманський, колишній сталінський посол у США. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 263(278), 11 листопада).

Коли советського посла в Вашингтоні Костянтина Уманського заступив його ще більш безсовісний компаньйон Літвінов, вашингтонські жиди та їх приятелі дуже

жалкувалися за ним. Уманський вивчив іноземні мови під час своєї попередньої служби дипломатичним кур'єром і взагалі був в очах жидів і їх приятелів блискучим представником плутократично-большевицького союзу. Посольський «салон», що його дуже шанувала Елеонора Рузвельт, скоро став місцем зустрічі жидів.

З приводу призначення Уманського послом американська преса, з її нахилом до дешевих сенсацій, багато старалася, щоб позитивно змалювати особу цього ще молодого советського представника. Зокрема ж підкреслювала його добродійність, його знання особливостей американської мови. «Містер Уманський» подбав про це з єдиною метою подобатися вашингтонським громадянам, і це, зрозуміло, підкреслювалося всіма спритними відвідувачами салонів. Тільки те, що ці знання він без усякого зусилля здобув у колах американських ганстерів, з якими він мав дуже жвавий зв'язок по різних темних закутках, лишилося для репортерів таємницею.

Необхідність передати Літвінову пишні покої вашингтонського посольства, напевно, дуже боляче вразила Уманського. Цей маленький жидок з Миколаєва, що на підставі нерегулярного відвідування гімназії і советського університету в Москві вважав себе дуже освіченою людиною, завжди мав пристрасть до розкошів. Ця риса дуже мало личила членові партії «найдемократичнішої держави світу» і вигнала з нього останні рештки того фарисейського мимрення про большевицький ідеалізм, яким советські вельможі для доброго тону завжди приголомшують их, що входять з ними в якийсь зв'язок. Коли уманському, як советському патріотові потрібно було відбувати військову службу, він уже мав добру посаду кореспондента в ТАСС і нізащо не побажав змінити приємні покої редакції на казарму, в якій мусив відбувати військову службу

Солдатчина була гидка цьому паросткові Ізраїля, і він у паніці кинувся на коліна перед ГПУ, щоб уникнути ненависної йому військової муштри. ГПУ не дало йому офіційної служби, але забезпечило його становищем «випадкового співробітника». Нарешті з допомогою інших жидків, пощастило Уманському здобути свій захист у комісаріаті закордонних справ, де він дістав посаду дипломатичного кур'єра і таким чином викрутився від військової служби.

Уманський не тільки їздив як кур'єр до різних принагідних столиць світу, а ще й викрутив обі можливість залишитися на старій посаді кореспондента ТАСС. Він був одночасно кур'єром, кореспондентом ТАСС і агентом ГПУ. Ці три якості допомогли йому в 1933 році здобути почесне право супроводити Літвінова до Вашингтона, де вони спільними силами випросили визнання Советського Союзу США.

Протягом своїх коротких відвідувань Москви Уманський бував частим гостем у готелі «Люкс», цій позолоченій клітці, в якій жили залякані закордонні представники комінтерну. Зрозуміло, що він як член преси і дипломат завжди мав зв'язок з чужинцями. Ще зрозумілішим було, що Уманський виконував тут головним чином доручення ГПУ і вирішував долю цих віруючих прочан. Йому треба було довідуватись, кого з цих невдалих і всім серцем зневажених Сталіним «піонерів світової революції» ще можна було відпустити додому, а кому цей готель «Люкс» мав стати лише пасткою, в якій найкращий вихід вів до примусових таборів «далеких окраїн Советського Союзу».

Перш ніж Уманський дістав з Москви призначення за кордон, якого так завжди боялися советські представники, він мусив дати своєму високому шефові докази непорушної відданості. Це, як відомо, за советським злочинним кодексом відбувається в той спосіб, що большевицький вельможа, який впадає в неласку, мусить загинути. 10 лютого 1941 року поблизу готелю «Бельвю» в Вашингтоні знайшли тіло советського «генерала» Кривицького, що був раніше керівником советської військової розвідки. Мертвий мав рану в голові. Біля нього лежав автоматичний револьвер і лист російською мовою, з якого виходило, ніби Кривицький покінчив життя самогубством.

За кілька тижнів до своєї смерті Кривицький приїхав до Вашингтона в особистих справах. Як відомо, що Кривицький не захотів повернутися до Москви, відклавши своє повернення «на невідомий час». і офіційно порвав усякий зв'язок із Сталіним. Він опублікував у закордонній пресі багато відомостей про шахрайства ГПУ, що наробило багато галасу. Небіжчик одержував багато листів з погрозами і сам заявляв, що з приводу своєї долі не робить ніяких ілюзій. ГПУ, мовляв, з ним порахується і його вбивство потім

пояснить самогубством. Мексиканська газета «Ель Національ» з приводу цього писала 11 лютого 1941 року таке:

«Одна визначна політична особа підтверджує припущення, що Кривицький загинув від руки агентів ГПУ і що духовним підмовником до злочину був ніхто інший, як Уманський, посол Советського Союзу в Вашингтоні».

Після цього портрет большевицького посла стає цілком закінченим [11].

Безбожник Губельман (Ярославський). (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 146 (161), 27 червня).

Мойсей Ізраїльович Губельман, більше відомий під менш подібним на жидівське ім'ям Ємельяна Ярославського, є один з найстаріших большевиків, якому під час усіх великих струсів у партії вдалося вдержатися лише через виняткову спритність. Протягом останнього десятиліття він є незмінним керівником безбожницького руху в Советському Союзі.

Не зважаючи на його постійне намагання одягом і зовнішньою поведінкою удавати з себе просту і скромну людину, всі знають, що Губельман є людиною дуже відданою земним благам. Всі знають, що «товариш» Губельман не задовольняється 9-метровою житловою площею, а має в Москві на Шереметьєвському завулку розкішне приміщення з 8 кімнат, і що він є дуже багатою людиною, яка дозволяє собі мати все, що захоче, бо, не зважаючи на проповідувану в ССРСР боротьбу з капіталізмом, в ССРСР за гроші можна дістати все. Більшу частину грошей він заробляє своїми статтями, яких пише дуже багато, але які всі щодо беззмістовності майже однакові. Відомо, що Ленін кожного разу, коли йому доводилось читати статтю цього «видатного» публіциста, завжди, захлинаючись, сміявся і був дуже здивований, коли незадовго перед своєю смертю довідався, що Сталін призначив Губельмана керівником антирелігійного руху

Діяльність цього антирелігійного «діяча» полягала головню в знищенні багатьох церковних пам'ятників, між іншим, розкішного московського храму Христа Спасителя, варварське руйнування яких, очевидно, збереже ім'я Губемана в історії.

Але в своїй антирелігійній діяльності Губельман провадив певну послідовну лінію. В той час, як він вів нещадну боротьбу з православними і іншими християнськими церквами, віросповіданці Бога Єгови могли вільно виконувати свої ритуали і навіть у часи найбільшого голоду їм завжди була забезпечена можливість одержувати мацу.

Для кращої боротьби з релігійністю і «еретичним» ідеалізмом, Губельман займав визначне місце в ГПУ, щоб гасити прояви їх в убивчому холоді сибірських примусових таборів.

Тепер становище Губельмана досить ніякове. Своїм союзникам-англіцям поради не можуть підносити дані про заснування осередків безбожників і про кількість замордованих священників. Але Губельман пристосувався до нових умов часу і пише тепер статті про советський патріотизм. А єпископ Кентерберійський і містер Кріппс у цей час лицемірно проголошують, що советські володарі зовсім не є такими безбожниками. Як це може здатися з першого погляду [12].

Шмуль Абрамович Лозовський. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 146 (161), 27 червня).

У Німеччині дуже добре знають його, цього нинішнього керівника московського інформаційного бюро, звучні жидівські імена якого так само виказують його походження, як і ті крутійські штучки в його воєнних та політичних оглядах, якими він намагається обдурювати світ через радіо. Як московський большевицький емісар Лозовський разом із своїм побратимом по крові Радеком-Собельсоном прибув у 1919 році до Берліна, щоб тут з Лібкнехтом, Розобю Люксембург і Леві піднотувати громадянську війну. Він організував напад на берлінський газетний квартал. Хоч він з гучним патосом запевняв, що до останнього подиху боротиметься за перемогу «революційного пролетаріату», все таки він зник з поверхні, коли 11 січня 1919 року війська вільного корпусу штурмували «пресовий дім Моссе». Він сховався в одного жидівського адвоката і згодом потайки чкурнув до Советського Союзу. У 1920 році Лозовський знову винирнув у Німеччині. На комуністичному партійному з'їзді в Галле він проголосив продиктовані Москвою бойові гасла і таким чином втрутився безпосередньо в внутрішні німецькі справи. Фактично він

керував комуністичною партією в Німеччині, яку він підпорядкував безпосередньо московському центрові. На своєму сумлінні Лозовський має життя багатьох сотень німецьких робітників. Підступними інтригами йому вдалося скинути голову ради професійних спілок ССРСР Томського, щоб зайняти його місце.

Завдяки своїй собачій відданості він став навіть повіреним Сталіна. Він мусить тепер боронити справу, якої цим разом він не в силі врятувати навіть при всій своїй жидівській спритності [12].

Московські кати. Від Дзержинського до Берії. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 279 (294), 29 листопада).

Далеко більше заслуг ніж Менжинський мав жидівський начальник ГПУ Гершель Ягода. З доручення кліки Сталін-Каганович він провів «ліквідацію» селян-одноосібників, єдиної тоді верстви, від якої можна було чекати опозиції і яку було знешкоджено засланням на примусві роботі в таборах. Нарешті, він став надт сильним і для свої влодарів. Під його проводом ГПУ загрожувало стати державою в державі, і Ягоду було «ліквідовано» пострілом у потилицю.

На його місце прийшла людина, що з рабською покорою виконувала лише накази Сталіна та Кагановича і в виконанні свого обов'язку була сповнена ненависті. Це був Єжов, єдиний досі керівник ГПУ росіянин, хоч і одружений з жидівкою [13].

Таким чином, ми бачимо, як було інформовано читачів про діячів Радянського Союзу. Потрібно підкреслити, що в статтях дуже багато фактичного матеріалу, але їх зміст перекручено, подано, як було потрібно замовникам – фашистам.

1.3. Юдейське виховання совєтської молоді.

1917 – 1921 – 1941 роки – час кривавого панування комуністів в СРСР, Україні призвів до комуністичного виховання молоді. Наша молодь стала гарматним м'ясом у війнам Советів, робітниками та селяни в новій країні. Звичайно, газетами періоду окупації подавалося це комуністичне виховання як юдейське, як повне зло, подавало свою оцінку ролі євреїв в історії людства, Росії.

Автор Ш. «Юдейське виховання совєтської молоді». (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 178 (193), 4 серпня).

Протягом багатьох століть юдейство було паразитом, який жив коштом інших народів. Але якби юдеї обмежувались, подібно до циганів, роллю тільки паразитів. шкода від них не була б такою великою, якою вона є в дійсності. Юдеї прагнули і прагнуть не лише до паразитичного життя, а й до панування над іншими народами. В тому, що підкорити народи цілого світу своєму впливові і своїй владі, завжди вбачали вони головну мету свого існування і доказ своєї особливої обранності. Ідеологічна традиція їх, оскільки вона відбилася в їх різних літературних творах, передусім у талмуді. наскрізь перейнята саме цією тенденцією панування над іншими народами.

Для того, щоб підкорити той чи інший народ своєму впливові, юдеї завжди вносили в його життя розклад та руїну. Починали вони з господарства, в сфері якого діяльність їх поширювалася в пещу чергу. За стародавніх часів і в середні віки вони провадили переважно операції лихварства, висмоктуючи всі кошти з населення тих країн, де вони довший чи коротший час оселялись, як це було в стародавньому Вавілоні та Персії, потім у Римській імперії, падінню якої вони чимало сприяли; так було в середньовічній Іспанії, звідкіля їх вигнали, але, на жаль, запізно; так було в середньовічній Германській імперії, потім у Польщі, на Україні та в інших країнах. За нових часів вони експлуатують народи світу через банківські та біржові спекуляції, зосереджуючи поступово в своїх руках всі канали народніх здобутків, золото цілого світу.

Не обмежуючись економічним виснаженням «гоївських» народів, юдеї, щоб остаточно підкорити їх своїй владі, несуть з собою також і розклад політичний. Відомо, яку активну роль відіграли вони в так званій Великій Французькій революції та інших революційних заколотах і переворотках. Вони сіють недовір'я до освячених віками авторитетів та народніх традицій. Обдурюючи народи примарою «свободи та рівності» і гаслами демократії, плекають вони лише загальну ворожнечу, боротьбу всіх проти всіх, розривають усі суспільні зв'язки – родинні, національні, станові – і несуть з собою загальну анархію.

Щоб довести нарід до повного морального й політичного розкладу і зробити його готовим до повстання проти всього того, що було найсвятішим у його житті, найнеобхіднішим для існування його як народу, юдеї поволі отруюють його свідомість, прищеплюючи йому розтлінницькі ідеї. Вони піддають критиці інституції, уявлення, звички, на яких віками трималося народне життя, а на порожньому місці, яке утворюється в народній свідомості, після такої нищівної критики, вирощують ті погляди й те світосприймання, яке найбільше позначає їх характер – матеріалізм у розумінні потягу до самої лише особистої вигоди, опортунізм, як моральну нечистоплотність та безпринципність, підступництво і облудність тощо. Можна сказати, що вони, юдеї, ніби викрадають поступово саму душу народу, підмінюючи її своєю власною. Це те очидівлення, яке є найстрашнішим наслідком юдейського перебування в середовищі того чи іншого народу.

Найвищим виявом юдейського духу і найвитонченішим знаряддям юдейського впливу є марксизм, що знайшов здійснення у вигляді большевизму. Не випадков юдейство знайшло собі нову «обітовану землю», з якої воно збиралося завойовувати світ, саме в Росії. Тут воно зустріло найменший опір своїй розтлінницькій діяльності: вся історія колишньої Росії з її самодержавством та кріпосництвом сприяла тому, що серед різних народів, які однаково мусіли коритися московсько-петербурзькому деспотизмові, не могли рости і розвиватися ті якості, які найбільше потрібні для здорового народного організму – патріотизм, вірність традиціям, повага до авторитетів, героїзм і жертвенність, свідомість

національної честі. На ґрунті того конгломерату народів, яким була царська Росія, – утворення чисто штучне, були можливі тільки такі явища, як або рабська покірність, або, навпаки, бунтарство і анархізм, безмежний догматизм у душі протопопа аввакума або Микити Пустосвята, або абсолютний нігілізм і, в усякому разі, не було тут місця ні для здорового патріотизму, ні для морального ідеалізму взагалі. Не могло тут бути й міцних народніх традицій, як і непорушних авторитетів, а всі суспільні зв'язки неминуче залишалися дуже слабими. Тому так легко, без особливих зусиль, юдейство й могло прийти тут до такої необмеженої влади, яку їм дає сучасна советська держава. За якісь два десятки років юдейство встигло позбавити тут народи їх вірувань, звичаїв, святинь, а на утвореній після большевицької революції руїні воно виростило рясні паростки свого власного світогляду і свого характеру. Особливо сприятливим ґрунтом для таких юдейських посівів була советська молодь, бо вона опинилася супроти юдейських впливів навіть без тієї слабої зброї, яка почасти залишалася ще в старшого покоління. Як би не підготоване було ще останнє до всього того, що приніс із собою большевизм у розумінні загальної, матеріальної і моральної руїни, все таки подекуди зберігалися ті підвалини, які треба було ще валити, те коріння, яке треба було викорчувувати: наскрізь перейняті занепадницьким духом російська література та публіцистика, суспільні течії такого знесилючого й розкладницького змісту, як народництва тощо, не могли до кінця зруйнувати все те, на чому трималося суспільне життя дореволюційного часу. Советська ж молодь була найпридатнішим полем для юдейско-большевицьких експериментів, найподатливішим матеріалом для большевицько-юдейського виховання [14].

Юдейське виховання советської молоді. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 180 (195), 6 серпня).

Юдейство так органічно злилося з большевизмом, що всюди, де ми маємо справу з большевицькою ідеологією, з большевизмом як певною зумовленою часом і простором формою, треба вбачати суто юдейський зміст.

Юдейське виховання молоді здійснюється з допомогою всіх тих каналів, які в советській державі є засобами так званого «комуністичного виховання». Сюди належать:

школа, піонерська та комсомольська організації в школі й поза школою, різні види періодичної і неперіодичної преси, кіно, театр, радіо і так далі.

Ефект виховання советської молоді найбільше досягається частотою і різнобічністю ідеологічного впливу, його, так би мовити, перманентністю. Та чи інша ідея комуністичного світогляду або комуністичної моралі, та чи інша настанова советської політики вбивається в голову одночасно на лекціях у школі, на зборах піонерів та комсомольців, на сеансах кіно, виставах у театрі, радіопередачами, книжками й часописами, популярними піснями й плакатами і так далі без кінця. Безперервне, повсякчасне повторення тих самих ідеологічних мотивів, однакових ідей і уявлень ніби гіпнотизує саму свідомість, поступово створюючи переконання в правдивості цих ідей та уявлень, в неможливості будь-якого сумніву або критики їх, тим більше, що висловлення найменшого сумніву, недовіри або критики вважається чимсь злочинним і неприпустимим, чимсь просто таки протиприродним. Нічого і говорити, що такі сумнів або недовір'я і, навіть більше, недостатній ентузіазм у самому виявленні своєї віри й переконань ставлять людину під підозру, а то й тягнуть за собою такі наслідки, як, найменше, так звана «проработка», далі виключення з організації, усунення з роботи, а потім і арешт. Вироблюється поступово таке ставлення до різних положень офіційної большевицької ідеології, яке своєю природою нагадує не більше й не менше, як «табу» примітивної людини.

В наслідок систематичного тиску на свідомість, який починається з віку, коли діти найбільш чутливі до будь-яких сторонніх впливів на їх душу, утворюється характерний для советської молоді психічний стан – стан, у якому криється таємниця поведінки советських солдатів у сучасній війні, їх незрозуміла упертість, одчайдушність їх сліпого опору при відсутності в той же час натхнення і справжньої доблесті. Аналізуючи цей стан, ми переконуємось, що в ньому найяскравіше відбиваються риси того юдейського духу, який утворився в наслідок багатовікової історії юдейства.

Советську молодь характеризує передусім той спосіб думання, який зветься «талмудизмом». Полягає він у тому, що та чи інша думка, теоретичне положення,

моральний принцип, правило поведінки вважаються правдивими не тому, що це доведено власним думанням, законами логіки, а виключно тому, що це підтверджується якимсь авторитетом – висловленням одного з так званих «основоположників» або «класиків» марксизму-ленінізму. Не дані досвіду, не якісь міркування, а тільки висловлення Маркса-Енгельса-Леніна-Сталіна є єдиним, останнім і найвищим критерієм істини! Грунтовність і правдивість кожного висновку вимірюється, таким чином, лише його відповідністю марксістсько-ленінській догмі. Це здається перебільшенням або утрировкою, але це – факт, якого не можна заперечувати і його мусить визнати кожний, хто більше чи менше спостерігав спосіб думання советської молоді.

Найогиднішим у юдейському світогляді, саме тим, що зробило юдея ненависним цілому світові ж, є переконання у власній «обраності», що існує паралельно з презирством до всіх інших. хто не належить до кола «обраних». Советська молодь незмінно виховувалась у свідомості того, що більшевизм є останнє відкриття істини, що в ньому єдиному закладене щастя всього світу, що в советській країні усе – найкраще, що лише тут є справжній прогрес у всіх галузях життя, і що, навпаки, за кордонами Советського Союзу починається царство варварства, деспотизму, культурного занепаду, технічної відсталості, морального розкладу і так далі. Це переконання у власній перевазі, що побудоване не на чому іншому, як на брехні та неуцтві, разом з таким же безпідставним та огульним запереченням усього чужого, по суті зовсім невідомого, є найнеприємнішою рисою кожного справжнього советського вихованця.

Віра у власні «досягнення» та в чужі хиби побудована у советських людей на неуцтві та сліпому схиленні перед авторитетом. Але вона звязана також з якоюсь органічною брехливістю, яка разом з іншими юдейськими рисами прищиплюються советським вихованням. Це виховання наскрізь просякнуте брехнею. На зборах піонерської або комсомольської організації учень, наприклад, підіймає руку, голосуючи за якихось кандидатів або за якусь резолюцію. Але кожному відомо, що ніякого справжнього обрання, так само як і ніякої справжньої ухвали тут немає: склад комітету заздалегідь уже визначений, резолюція також давно вже підготована і написана; голоскування – лише

форма, і цього не можна не розуміти, але цю брехню повторюють щодня, на кожному кроці, при кожній нагоді. Брехали всім: учителям, батькам, товаришам. Хто не міг брехати, вважався за дурня або простака, його не поважали. Не тільки брехали, а й робили наклепи, і наклеп на товариша вважався найбільшою заслугою – в ньому вбачали прояв класової пильності. Лицеміри, удаючи радість, коли її не було, або натхнення, якого не знали. Брехня стала чимсь само собою зрозумілим, чимсь природнім і необхідним. В результаті розучилися відрізняти вигадане від справжнього, щире від удаваного, офіційне і примусове від добровільного, інтимного [15].

Юдейське виховання советської молоді. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 186 (201), 13 серпня).

Безперервний і різнобічний вплив юдейського виховання мав своїм наслідком створення спеціального типу людини – так званої «советської людини». яка при ближчому її вивченні виявляється лише новою модифікацією юдея з усіма характерними його рисами чи в повному їх розвитку, чи принаймі в ембріональному стані. При цьому цей тип найчасніше можна зустріти саме серед советської молоді. Ми не хочемо сказати тут, щоб кожний підсоветський юнак або дівчина обов'язково й цілком відповідали цьому типові, але у багатьох з них він виявляється досить виразно.

Те найголовніше, що советська школа намагається цілком свідомо і планомірно прищеплювати учням, що, до того ж, прищеплюється їм стихійно всією советською дійсністю, що, нарешті, є результатом повсякденного проникнення в побут юдейських поглядів та звичаїв, є матеріалізм у розумінні повної безідейності, вузького й вульгарного практицизму та утилітаризму, відсутності тих «огнів», що повинні освітлювати життєвий шлях людини. Егоїстичні й утилітарні мотиви керують поведженням советської молоді. Це помітно тоді вже, коли юнак або дівчина обирає собі майбутній фах або професію, готуючись вступати до вищої школи: жодною мірою не зважають тут позитивних і негативних моментів. моментів зв'язаних з майбутньою роботою, які присвячують своє життя, не зважають своїх нахилів або здібностей, а виходять виключно з тих матеріальних вигод, які обіцяє ця професія. Советський учень прагне не до набуття знання, не до

розширення свого загального розвитку, задоволення своїх духовних попитів, а лише до того, щоб якось обдурити свого вчителя або професора, «проскочити фуксом», «скласти іспит на арапа», одержати кращу оцінку без будь-яких власних зусиль. Закінчивши ж школу, він за всяку ціну намагається влаштуватись якнайвигідніше, обов'язково в столиці або іншому великому місті, і коли він, наприклад, інженер, то в правління якогось тресту, або в наркоматі – канцелярія приваблює його куди більше, ніж виробництво, до якого він не має ніякого інтересу і на яке йде лише з примусу.

Значна частина учнівської молоді у советів бере участь у комсомолі. Але які мотиви вступу до комсомольської організації? Лише дуже невелике число комсомольців іде до організації з переконання, з більшою чи меншою вірою у справу, з інтересом до ідеологічної і практичної сторони політичної діяльності. Це в переважній більшості «спадкові комуністи», сини й дочки привілейованої касты – членів партії, командирів червоної армії, «командирів промисловості» тощо. Такі «дворяни від комунізму» не уявляють собі можливості жити поза партією, і для них комсомол був лише необхідним етапом на шляху до партії, засобом до політичної кар'єри, яка була змістом усього їх життя. Переважна ж більшість комсомольців вступали до організації або по інерції, або з суто практичних міркувань [16].

Юдейське виховання советської молоді. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 187 (202), 14 серпня).

Одна колишня комсомолка розповідає: за комсомольським статутом комсомольцем міг бути кожний, хто має 15 років і визнає програму і статус комсомолу. На ділі ж справа прийому в комсомол була значно складніша. Не кожний юнак або дівчина, що мали 15 років і бажали вступити до лав комсомолу, міг би стати комсомольцем. Для цього треба було мати ще більшу кількість знайомих серед «комітетчиків» та «активістів», треба було, до того ж, не мати заарештованих НКВД батьків або родичів, так само як і не мати родичів за кордонів, - на юдеїв останнє правило не поширювалося, бо кожний з них мав там родичів – чи то (найбільше) в Америці, чи десь в іншому місці. Якщо кандидатів бракувало одної з цих необхідних умов, прийом його до комсомолу дуже ускладнився, а то й зовсім був

неможливий. Якщо кандидат був небажаним, чомусь здавався небезпечним або був несимпатичним для активістів, у нього не було шансів стати комсомольцем – знаходили різні приводи, щоб не прийняти його до організації. Якщо біографія його в розумінні родинних звязків була бездоганною, тоді його провалювали на політичному іспиті, а зробити це було дуже легко: якийсь активіст самовпевненим тоном ставив йому навмисно абсурдне запитання, наприклад, «як прізвище кандидата депутатів верховного совета від Сталінського району міста Улан-Батор», і на нього все ж таки треба було дати відповідь. Присутні комсомольці супроводили таке запитання сміхом та оплесками, а новакові, який розгублювався і не знаходив відповіді, радили як політично відсталому більше готуватися до вступу в комсомол, прийом же його відклали на невідомий час. Якщо кандидат більш-менш задовільно відповідав на всі питання і провалити його таким чином не вдалося, тоді починалися «спогади». Хтось пригадував, що кандидат виявив «моральний розклад», який полягав у тому, що він кілька разів був на прогулянці з дівчиною чужої школи, або політичну несвідомість: бувши в піонерському загоні, він, ідучи на вечірку, поклав галстук у кишеню, це було вже мало не контрреволюційним вчинком. Кандидат, слухаючи ці обвинувачення, ніякові, розгублювався, нічого не міг заперечувати і з жахом переконувався в тому, який справді великий злочинець і настільки «негідний» того, щоб бути комсомольцем [17].

Юдейське виховання советської молоді. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 188 (203), 15 серпня).

В системі юдейського виховання советської молоді або в процесі творення советської людини комсомолові належало особливо важливе місце. Це була так би мовити найголовніша фабрика советських людей. Тому, говорячи про юдейське виховання молоді, не можна не згадати про комсомол.

Загальна безідейність советської молоді особливо відчувається в самому її побуті, на якому лежить виразна печать неймовірної пошлості або філістерства. Про якісь серйозні інтереси, які виходили б за межі буднів молоді, про інтереси, які виявлялись колись, наприклад, у різних політичних та освітніх гуртках, тут не було й мови. І в школах, і в

комсомолі були різні гуртки, але вони мали суцього офіційний характер: кожний гурток міг працювати лише під суворим наглядом комсомольської організації та шкільної адміністрації, за певною програмою і затвердженими планами, а це позбавляло гуртки всякого інтересу до них і робило їх лише звичайним додатком до інших видів шкільної або комсомольської діяльності. Гуртки, які викликали у молоді хоч якийсь інтерес, були поодинокими винятками. Буденністю, пошлістю просякнуті також і розваги советської молоді. Вони позбавлені найменшого нальоту поезії, юнацької романтики. В 20-х роках у советській літературі дуже популярним було оповідання «Без черемухи», яке найкраще показує одну сторону побуту советської молоді – стосунки між юнаками різної статі. Це оповідання викликало потім жорстокий опір офіційної критики і було заборонено для читання, заборонено саме тому, що тут цілком правдиво відбиті нориви майбутніх будівників комунізму в справжньому їх вигляді, без ніяких прикрас. «Без черемухи» проходили не лише романи советських юнаків, а й усі їх молоді дні!..

Коли на початку 30-х років стався загальний поворот в офіційній советській ідеології, він захопив також питання побуту сім'ї, розваг тощо. В 20-х роках для комсомольця або комсомолки вважалося неприпустимим і компрометуючим захоплюватися, наприклад, танцями або цікавитися поезією, співати пісні про «кохання, місяць і зорі» тощо. Єдиним мотивом для поезії визнавали «оспівування» фабрики, заводу, взагалі виробництва, а все інше вважалося «буржуазними забобонами». Буржуазними забобонами вважали таакож і кохання, і сім'ю та інше. В 30-х роках цьому надають не тільки індальгенцію, а й починають до певної міри культивувати це. При цьому, через те, що все в советському житті й побуті робилося зверху і набувало офіційного характеру, і тут не обійшлося без необхідного бюрократизму; мало не порядком комсомольської дисципліни советські юнаки повинні були навчатися танців, відвідувати маскаради, улаштувати вечірки, читати вірші і співати любовні романси... З усього цього в побуті советської молоді найбільше прищепилася любов до фокстроту, який, не зважаючи на буржуазне походження, користувався в неї особливою популярністю [18].

Юдейське виховання совєтської молоді. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 189 (204), 16 серпня).

Специфічним відбитком чисто юдейської ідеології в сітогляді і побуті совєтської молоді є завжди підкреслено негативне ставлення до фізичної праці і намагання за всяку ціну її позбутися. Совєтська пропаганда багато кричить про потяг молоді до навчання, а серед різноманітних «досягнень» совєтського будівництва майже на першому місці завжди ставить поширення освітніх закладів. Проте, потяг до навчання совєтських юнаків пояснюється майже виключно прагненням звільнитися від фізичної праці, і кожний, хто дістав хоч найменшу освіту, вважає неможливим для себе працювати фізично. Це – один з численних парадоксів країни працюючих, і сама совєтська школа, яка протягом багатьох років гордо величала себе трудовою, кінчила тим, що повністю відмовилася від будь-якого запровадження трудових навичок, будь-якого навчання фізичної праці.

Те ж саме було і з так званою фізичною культурою. Хоч офіційно совєти всіляко пропагували різні види спорту і щедро нагороджували всіляких рекордсменів, проте спорт не входив у самий побут совєтських людей і крім масових видовищ, завжди лишався для них чимсь чужим і незвичним. Зокрема, в школах спортивним заняттям присвячували себе лише окремі одиниці. Серед дорослих же спортом займалися найбільше ті, хто гадав зробити з його допомогою певну кар'єру, висунувшись у лави рекордсменів та орденосців, у лави так званих «знатних людей». «Знатність» же обіцяла різноманітні привілеї, які на фоні сірого й буденного совєтського життя мали не абияку вартість, і спорт був лише одним із шляхів цієї кар'єри. І тут – загальний утилітаризм і повна безідейність.

Коли уявити собі тип совєтської людини в повному його вигляді, – на щастя, цей тип не зміг за часи панування совєтської влади охопити всю людність, – смертельний жахохоплює душу при думці, якою могла бути дальша доля нещасних підсовєтських народів. «Якщо жиди переможуть, то це буде похоронним вінком для людства, і наша планета знову, як це вже було колись, буде летіти в міжпланетних просторах, позбавлена людського життя» (Адольф Гітлер).

Фундаментом співжиття людей і суспільного прогресу не може бути той вульгарний утилітаризм, який є неминучим наслідком матеріалістичного світосприймання і найхарактернішою властивістю юдейського духу. Суспільний прогрес і співжиття людей вимагають певного обмеження індивідуального егоїзму, підпорядкування індивідуальних вигід загальному інтересові жертвування сучасним для майбутнього, близьким – для далекого, особистим – для суспільного. А це все несумісне з матеріалістичним світоглядом. Для цього обов'язково потрібна певна ідейність, яку советська молодь безнадійно втратила в результаті юдейського виховання. Людину, позбавлену всіляких ідеалів, людину, яка в своєму поведженні виходить виключно з міркування особистої вигоди, до будь-якого обмеження або будь-якої жертви можна тільки примусити. А оскільки без такого обмеження і жертви суспільне життя неможливе, то відсутність власного бажання і готовності до них неминуче компенсується зовнішнім примусом. Постійна заміна внутрішніх стимулів лише зовнішнім примусом перетворює людину на бездушний механізм, сліпий автомат, тобто спотворює саму людську природу, – людина в такому випадку перестає бути людиною. Тому, справді, перемога цієї людської породи, породи «гомо юдекус» або «гомо советікус», що є те саме, означала б кінець усякої культури, а в кінцевому результаті виходить, і всякого життя на землі. Такі люди неминуче рано чи пізно самі себе пожерли б, а перед тим запагубили б і все живе на землі... [19].

Отже, ми бачимо, повний перелік звинувачень євреїв, з детальним описом всіх вад, бажань, недоліків, «розкладаючою» дією їх на радянську молодь. Це було прагнення все перекласти на євреїв і звинуватити їх у всіх бідах в країні, суспільстві, виованні молоді.

1.4. Євреї, більшовизм, комунізм.

Королівство кривих дзеркал. Далі без коментарів...

Оздоровлення нації. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 97 (112), 30 квітня).

Двадцять років жидо-більшевицької влади завдали незчисленних ран нашому народові, і багато треба працювати над тим, щоб їх загоїти. Оздоровлення і перевиховання народу є найскладнішим завданням нашого часу. Багато разів говорили ми про те, в якому саме напрямку повинно йти наше перевиховання: марксистському матеріалізму ми повинні протиставити моральний ідеалізм, виховати в собі почуття внутрішнього обов'язку і честі, привчити себе до іншого ставлення до праці. Відчути її радість; марксистській «боротьбі класів» – протиставити свідомість єдності всіх синів нашої нації, готових працювати над її відродженням. Але для успішного здійснення цих важливих історичних завдань нам не вистачає багатьох і часом вирішальних передумов. Серед цих передумов на першому місці слід поставити авторитет і характер.

Поставивши собі мету підірвати всі підвалини суспільного життя народів, в середовищі яких доводилось їм жити, юдеї спрямували свої зусилля на те, щоб повалити всі рішуче авторитети. Обвинуючи батьків у відсталості і різних забобонах, більшовики нацьковували проти них їх власних дітей. Діти, на їх погляд, були носіями «нового і передового», вони були просвічені світлом «єдиного правдивого» вчення – Маркса-Леніна, вони лише засвоїли «істину» марксистської теорії, і тому на них було покладено завдання перевиховувати їхніх же батьків, які залишалися під владою старих поглядів і звичок. Який же тут міг бути авторитет батьків у дітей? Більшовики ж, старанно проповідуючи на словах рівноправність жінки, не створюючи для цього ніяких об'єктивних передумов, добилися лише того, що після, як жінка пішла з сім'ї на виробництво, в школу, в установу, сім'я розпалася.

Так само в школі, виховуючи в учнів за допомогою піонерських і комсомольських організацій «класову чуйність», закликаючи їх не довіряти учителям як представникам того ж старого покоління, привчаючи їх шукати в кожному вислові вчителя або пряму

контрреволюцію, або прояви відсталості і недорозвиненості, большевики зводили нанівець і авторитет педагога. Цьому сприяло й те, що школа була позбавлена фактично будь-яких засобів впливу на учнів – виключати з школи заборонялось, дисциплінарних кар не було, і навіть вся відповідальність за неуспішність або погане поведження учнів лягала на тих же нещасних педагогів. Не сприяло підвищенню авторитету совєтських учителів і те, що переважна більшість нової генерації їх не відповідала своєму призначенню, була недостатньо кваліфікована і підготовлена до своєї роботи. Який авторитет серед учнів міг мати майже неписьменний його учитель, що на кожному кроці виявляв своє незнання, низький культурний рівень, не кажучи вже про моральні властивості, які совєтський педагог поділяв з усіма совєтськими людьми, – дводушність, неправдивість, боягузтво, підлабузництво перед старшими, некультурність у поведженні, неточність у роботі і таке інше.

«Класова чуйність» і повсякчасна перевірка молоддю представників старшої генерації досягали найвищих ступенів у вищій школі. Саме там особливо розцвітали так звані «критика» і «самокритика». Студент, коли він хотів бути «активним», обов'язково мусив викривати у своїх профілів різні «ухили» і «збочення» від марксо-ленінової теорії або генеральної лінії партії. На кожному професорі, за винятком кількох членів партії або наймолодших – вихованців совєтської школи, лежав штамп «буржуазності». І через цю всю буржуазність він не міг не робити різних помилок, які і треба було у нього викривати. Коли ж професор не давав прямих приводів обвинувачувати його в тій або тій «єресі» супроти марксо-ленінської ортодоксії, пробували читати в його лекціях, доповідях, висловленнях щось приховане між рядків. Коли він не виявляв своєї контрреволюційності, то, значить, він її приховував. І коли якийсь професор із «буржуазних» набував у молоді певного авторитету своїми знаннями або вмінням їх подавати, проти нього обов'язково мобілізувалися всі сили студентів через комсомол і партійну організацію.

«Буржуазними» були також і різні спеціалісти – на виробництві, в лікарнях, у війську. І кожний буржуазний спеціаліст, яка б не була його діяльність і які б він не виконував

функції, уже тим, що він був «буржуазний», стояв під постійним підозрінням, був об'єктом безконечних відкритих і прихованих перевірок. Кожна його помилка, часто лише позірна, пояснювалася «шкідництвом» або «саботажем» з його боку. І більше того, всі так звані «неполадки», всі збитки і недоречності, які випливали з самої большевицької системи, системи управління і господарювання, або були результатом якихось хибних заходів, пояснювалися небажанням тих же «буржуазних» спеціалістів щиро працювати. Хто не пам'ятає того, як кілька десятків учених, агрономів і інших спеціалістів сільського господарства були розстріляні большевиками за те, що лани були вкриті бурянами! Лісоводів розстрілювали або засилали в далекі місцевості спочатку за те, що вони ніби зберігали для своїх «буржуазних» хазяїв ліси, запроваджуючи в лісопорубках необхідну економію, а потім за те, що вони вирубали їх занадто багато і через те викликали збездоднення великих просторів. «Буржуазний» спеціаліст не мав авторитету тому ще, що він був «буржуазний», а начальники і керівники советської генерації для того, щоб користуватись авторитетом, не мали ані потрібних знань, ані технічного вміння і досвіду. Необізнаність советських начальників і спеціалістів советської генерації в найелементарніших справах могла б бути темою незліченних анекдотів. Та й скільки цікавих речей розповідали про різних директорів машинно-тракторних станцій або радгоспів, які не мали ніякого уявлення про сільське господарство, не могли навіть відрізнити пшениці від ячменю.

І вся советська держава, побудована на неймовірних насильствах і нелюдській жорстокості, з одного боку, безсоромній брехні і повсякчасному ошуканстві – з другого, не могла користуватись у своїх громадян будь-якою повагою. Яка повага могла бути, наприклад, до советського суду, що у всій своїй діяльності виходив з принципу класової приналежності і класової вартості, до канцелярії будь-якої советської установи, де бюрократична тяганина і формалізм перевищували всяку ймовірність? Суд і канцелярія гоголівського Миргорода могли б здаватися зразком акуратності і чесності в порівнянні з советськими установами. Хіба можна було думати про авторитет советської міліції і,

зокрема. органів політичної охорони – ГПУ, НКВД, де все було побудоване на брехні і тортурах? Адже страх і авторитет – це різні речі.

Поваливши авторитет батьків у сім'ї, учителів у школі, начальників і старших на виробництві, замінивши авторитет держави тваринним страхом перед її карними органами, большевики витравили в свідомості своїх нещасних рабів авторитет і тих духовних засад, без яких неможливе взагалі співжиття людей і культурний поступ їх: авторитет моралі, релігії, народніх традицій і звичаїв. Все це було проголошено або прямою контрреволюцією, або буржуазними забобонами і залишками старого й віджитого. І як в усіх галузях життя, виявивши свою неспроможність змінити зруйноване чимсь новим. Марно намагалися вони протиставити знищеному або вкрай ослабленому авторитетові старого авторитет нових інституцій. Для цього не було ніяких передумов, і всі старання їхні, не зважаючи на всю зовнішню помпезність, на яку вони були завжди такими щедрими, залишалися безрезультатними, З якою помпою справляли вони свої свята! Якою урочистою пишністю оточували своїх начальників! Як багато галасували вони про советську сім'ю, советську мораль, советську школу! Але ніколи вони не могли добитися виховання справжнього, щирого, а не фальшивого, «советського» авторитету.

Оздоровлення нашого народу після того, як силами Великої Німеччини він звільнився від жидо-большевицького рабства, треба починати саме з відновлення порушеного або ослабленого авторитету – авторитету сім'ї, школи, держави, народніх традицій і звичаїв. Без цього ми не зможемо себе перевиховати і скинути з себе всю ганебну спадщину жахливого минулого. Але авторитет не є щось зовнішнє, що можна накинути зверху або нав'язати силою. Авторитет треба заслужити. Наша молодь повинна пройнятися думкою про те, що без поваги до авторитету певних осіб і установ неможливий будь-який порядок і поступ у суспільному житті. Представники ж старшого покоління повинні якнайпильніше подбати про те, щоб, поборовши в собі всі залишки большевизму, заслужити собі справжній авторитет у сім'ї, на роботі, в державі, – заслужити його своїми знаннями, своїм умінням і досвідом, своїм ставленням до роботи, розумінням своїх обов'язків, своєю високою моральністю, силою волі і характеру [20].

Преса Советів під час війни. (Українське Слово. Київ. - 1941. - № 44, 30 жовтня).

Цікаво хто писав в українських газетах, що то були за люди, що підганяли нас і посвистували, що то за українські патріоти.

Ось вони: Розенфельд, Первомайський, Іцик, Ферер, Безименський, Корнійчук. Чотири жиди з п'яти. Вони майже кожен день заповнювали своєю слиною газети [21].

Всю вину за комунізм покладено на євреїв.

Юдеї і комунізм. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 262 (277), 10 листопад).

Коли наприкінці першої світової війни революційна хвиля прокотилася і по Центральній Європі, юдей Юлій Дейтш, що після падіння австрійської монархії став військовим міністром і командиром червоного народного ополчення, писав у газеті «Дер Кампф»: «В Німеччині, Австрії і Угорщині – революції, республіки! Здійснилося те, про що ми мріяли і на що чекали. Тепер ми пани. Наші палкі мрії перетворилися на дійсність».

Аналогічні цитати з юдейських газет можна навести у великій кількості. Хоч юдеї у світовій пресі (що, як відомо, перебувала в їх руках) всіляко намагалися приховати свою розкладницьку роботу, але впевненість їх у непохитності свого становища була остільки велика, що вони насмілювалися виявляти свої почуття.

Інший юдей Маркус Елі Ревейдж на сторінках нью-йоркського журналу «Сенчюрі Мегезін» признається: «Ми, революціонери, були причинами не тільки останньої війни, а майже всіх великих воєн. Ми були провидцями не тільки російської, але і всіх великих революцій». Цими словами він ствердив факт, який вже не можна було приховувати. Надалі юдейство вже не вважало за потрібне робити таємницю з своєї участі в революційних рухах. Так, наприклад, відомий юдейський публіцист Ландау писав про революцію в Росії таке: «Коли жахливе повстання потрясло країну і зруйнувало весь державний апарат, владу захопили революційні соціалістичні партії. Велику участь в них брали юдеї». Таким способом юдеї досягли влади і зайняли високі посади в державі відповідно до їх участі в соціалістичних організаціях.

Звичайно, в Советському Союзі немає статистичних даних про участь юдеїв в революції і в державному апараті, навпаки. Найсуворіше заборонялося зачіпати цю тему.

Але з історії Угорщини можна зробити певні висновки і щодо Советського Союзу. Юдейський публіцист Левін пише, що за словами Оскара Ячі (юдей), юдеї відіграли керівну роль під час угорської революції 1919 р., становлячи 95 % всіх її учасників, так що антисеміти мали вже підставу говорити про юдейське засилля. В СРСР спостерігається таке саме явище. Численні юдеї-активісти посідали керівні пости в партії, уряді, пресі, гомсподарстві і фінансовому житті. В 1915 р. в Ціммервальді (в Швейцарії) відбулася горезвісна конференція, яка мала за завданням підготувати засоби й шляхи до європейської революції. Жандармський генерал Спірідович в книзі «Історія большевизму в Росії» наводить такий список советських делегатів на цій конференції: Ленін, Гольденбах, Аксельрод, Цейдербах, Пріцкер, Берзін, Ліпнік, Левенсон, Ганкевич, Чернов і Натансон – все юдеї, за винятком Леніна і Берзіна.

Постає питання, чи все юдейство відіграє розкладницьку роль, чи тільки певні його кола. І в даному разі надамо слово для відповіді самим юдеям. Вищезгаданий Ландау в статті «Революційні ідеї в юдейському суспільстві» пише, що серед багатьох учасників різних підприємств, які ганяються за небездоганими прибутками, є багато юдеїв членів революційних організацій, які матеріально підтримують соціалістичні партії. Ландау тієї думки, що марксистські партії в Росії були на утриманні юдейської буржуазії. Це дивне з першого погляду явище пояснюється двома причинами.

Перше – це тисячолітня ненависть кожного юдея – якого б він не був соціального походження – до всіх ідейних цінностей неюдейського світу. Друге – це властиве кожному юдеєві прагнення до влади, про що свідчить біблія і талмуд. Отже цілком натурально, що юдейський капіталіст підтримував комуністичну революцію, бо, поперше, вона обіцяє йому зруйнування ненависного неюдейського світу; подруге, перемога цієї революції є перемога юдейства.

Коли це так, то цілком послідовно юдей-сіоніст мусить бути прихильником большевицької революції, хоч сіонізм, як ідеологія, протилежний комунізмові: комунізм об'єднує раси, нації і держави, а сіонізм є рух, спрямований в першу чергу на те, щоб

охоронити юдейство від розчинення в інших націях; він також є рух; який міцно тримається старих традицій свого народу – гебрейської мови і батьківщини в Палестині.

Але як ставиться ця частина юдейства до большевицької Росії? Голова другого інтернаціоналу Вандервельде після своєї подорожі до Палестини видав 1926 р. книжку «Країна Ізраїля. Марксист в Палестині», де він констатує, що 90 % всіх сіоністів у Палестині належать до тієї або іншої марксистської партії. Не доводиться, звичайно, вже говорити про те, що Ізраїль вітає комуністичну революцію в Росії, розглядаючи її як свою власну революцію, як свій золотий вік.

Але юдей не тільки розкладник і руїник – він переважно марксист і не тому, що безумовно поділяє талмудично-софістичні тези марксистської економічної системи, він навіть не читає «Капітал» Маркса, та йому це й не потрібно, бо не економічна система становить суть вчення Маркса, а його загальний світогляд. Філософія марксизму є крайній матеріалізм, який не тільки заперечує існування духовного світу, але й ненавидить його. І юдей став марксистом саме тому, що по своїй духовній і етичній природі він не тільки не визнає ідейні цінностей, але й ненавидить їх. В книзі юдея Отто Вейнінгера «Стать і характер», яка була видана ще до першої світової війни і перекладена більшістю європейських мов, вміщений цікавий і глибоко продуманий розділ про юдеїв, який по своїй щирості не лишає більш нічого бажати. На питання, чому юдей є цілковитий матеріаліст (тобто марксист), автор дає таку відповідь: юдей не хоче нічого знати про божествену основу людини, про людську душу, бо він сам бездушний, а як може той, хто не має душі, прагнути до її безсмертя. Тому юдей прагне розглядати світ по змозі банально і звичайно.

Так влучно ще ніхто не характеризував суті юдея. А про комунізм Вейнінгер писав: «Комунізм, як тенденцію до громадськості, треба завжди відрізняти від соціалізму, як прагнення до громадського співробітництва і до визнання людигни в кожному своєму члені. Соціалізм – арійське, а комунізм – юдейське вчення [22].

Про ворога Німеччини СРСР сказано, що **«Советський Союз – «обітована земля» для жидів»**. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 234 (249), 8 жовтня).

Всім відомо, що жиди в Союзі скрізь задають тон і панують у всіх галузях громадського життя. Це треба безупинно повторювати, щоб увесь час нагадувати про большевицьку небезпеку, яка загрожує іншим народам, а насамперед – нежидівському світові. Хоч шляхи золотого й большевицького інтернаціоналів і дуже розходяться, а проте світове жидівство й большевизм мають однаково руйнівницькі цілі.

Треба тільки читати газети, що їх видать впливові жидівські організації, щоб переконатись у солідарності жидівства і большевизму. Тоді легко повірити, що Союз – це «обітована жидівська земля».

Перегляньмо деякі примірники ілюстрованих журналів «Бнай Джуїш Мантли» (Сінсінаті, штат Бріт Мегезин) та «Зі Нешенел Огайо», місячник світової організації «Бнай Бріт», та придивімося до фото з'їздів та урочистих обідів братів масонського ордену. Нам доведеться константувати, що тут ми маємо справу, з вершками плутократичного американського жидівства: чоловіки у фраках, жінки в бальних убраннях, багато прикрашені квітами столи в парадних залах фешенебельних готелів. І цей золотий жидівський інтернаціонал з «Бнай Бріт» гаряче залицяється до большевицького інтернаціоналу і дарує союзу своє необмежене визнання за райські умови, в яких жиди як панівна верства живуть у Союзі.

В огляді нових книжок про Союз Філіппа С. Бернштейна говориться: «Ще ніколи з того часу, як жиди покинули Палестину, вони не мали такої повної господарчої, політичної і соціальної свободи. Лев Деннен оповідає, що жиди живуть, працюють і вчаться, де забажають. Усі двері для них відчинені»... «Ні одна нація в світі – читаємо ми в журналі – не зробила більше, як лихі й безбожні большевики, для того, щоб допомогти жидам під час цієї війни... Союз віддав жидам Біробіджан – територію аж у 18 мільйонів гектарів, з обіцянкою зробити її незалежною жидівською республікою і зараз же прийняти її до складу Союзних Республік, скоро кількість жидів досягне там 25.000. Віддаючи цю територію жидам, союзи зробили таку велику справу, що її прославить історія».

Доктор Давид Львович захоплюється з приводу допомоги, яку дає советський уряд на колонізацію Біробіджана... Він константує, що становище жидів у Советському Союзі далеко краще, ніж у Польщі, Латвії та Литві, і додає, що він з полегшенням зітхнув, коли, об'їздивши інші країни. Ознайомився з життєвими умовами жидів у Советському Союзі.

«Жидівське питання в Советському Союзі розв'язане», – заявив у своєму інтерв'ю після повороту з ССРСР жидівський соціолог доктор Моріс Карпф, член виконавчого комітету жидівської агентури. «Можна ствердити, – каже він, – що хоч релігійна свобода в Советському Союзі ще не цілком дозволена, все ж таки тут, як порівняти, релігійні обмеження невеликі. Я відвідав синагоги в різних місцевостях Советського Союзу і був у великі свята на службах Божих, що відбувались без усякої перешкоди. Умови життя жидівських колоній на Україні і в Криму безперервно поліпшуються». На запитання, який взагалі настрої жидів у Советському Союзі, доктор Карпф із щасливою усмішкою відповів: «Багато з них кажуть, що він для них – обіцяна земля».

Рабин Самійло Вооль оголосив перед війною в газеті листа полковника Раймонда Робінса, в якому той писав:

«Усе, що я міг особисто побачити, та все, що я довідався про події в Советському Союзі з 1918 і 1933 рр., доводить, що ні в одній іншій країні расова різниця не є така непомітна, як у новій Росії. Провідні сили в громадському житті і в праці на всьому просторі Советського Союзу – це здебільшого жиди. Для ідеї нового порядку цього високознаменитого краю багато прислужилися жидівські руки, мозок і душа».

Коментарі до цих висновків офіційних часописів могутнього масонського ордену світового жидівства – зайві! Золотий жидівський і большевицький інтернаціонал працюють рука в руку і мають одну спільну мету: остаточне поневолення нежидівських народів і безоглядне їх визискування в опанованій жидами всесвітній республіці. Советський Союз – це край злиднів для всього його населення і «обітована земля» для жидів. Він не тільки наочний, а й зворушливий приклад того, як виглядатиме ренжим жидівської всесвітньої республіки! [23].

Юдейство і большевизм. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 131 (146), 10 червня).

Не у одного з тих мільйонів радянських рабів, яких більшовицькі комісари і політруки батогами та кулеметами женуть на смерть, виникає питання: за кого ж він мусить тепер умирати? хто винен у стражданнях і муках народу, у руйнуванні і знищенні незчисленних культурних скарбів і матеріальних цінностей, набутих трудами багатьох поколінь?..

Вичерпну відповідь на таке питання може дати чергове повідомлення ТАСС про те, що 25 травня цього року в Москві відбувся великий з'їзд радянських євреїв під назвою: «Другий з'їзд представників єврейського народу», – перший, як ми добре пам'ятаємо, відбувся в Москві на початку вересня минулого року.

З властивою їм безтактністю, їхні промовці на цьому з'їзді багато і виразно говорили про те, як саме євреї зацікавлені у війні, як саме вони захищають у ній (звичайно, не власними руками!) свої інтереси. Юдейський літератор і публіцист Шахно Епштейн, відповідальний секретар «єврейсько-антифашистського комітету» СРСР і редактор єврейської газети «Єдність», розповідав, наприклад, що сотні і тисячі євреїв перебувають тепер у лавах радянських військ та партійних осередків і нагороджені Сталіним найвищими орденами і медалями «за їх незрівнянну мужність».

Виступали з промовами також і євреї, які вихвалялися тим, що вони поруч з чоловіками б'ються в перших рядах радянських військ у боях, від результатів яких «залежить доля єврейського народу».

Усі промови закінчувалися закликком до всесвітнього єврейства допомогти «знищенню ненависного гітлеризму». З'їзд закінчився. Як і треба було сподіватися, телеграфним привітанням «геніальному вождеві радянських народів і дорогому другові – Сталіну».

З виступів на цьому єврейському конгресі, та й з самого факту скликання його в той час, коли радянські євреї стоять перед остаточним вирішенням своєї долі, з непереможною переконливістю випливають два однаково важливі висновки: перший той, що євреї цілого світу створюють між собою абсолютну єдність, і расова спільність їх переважає над тими соціальними суперечностями, про які так багато говорили і говорять їх теоретики типу Карла Маркса, залишаючи, очевидно, класову боротьбу тільки для «гоїв». Другий висновок той, що все всесвітнє єврейство – «буржуї», так само як і «пролетарі», –

зв'язують свою долю, своє сучасне і майбутнє, все своє існування з советською системою, яку вони ладні захищати до останньої краплі крові... того ж самого «гоя».

Протягом усієї своєї історії юдеї жили, як паразити, в порах інших народів, які вільно чи невольно давали їм притулок у своєму середовищі. Так було вже тоді, коли вони, напівголі й вічно голодні кочовники, після довгих блукань в сирійсько-аравійських пустелях вдерлися, нарешті, в багату країну Ханаана, щоб оселитися там у містах, яких вони не будували, збирати рясні врожаї з землі, якої вони не обробляли, їсти мед від бджіл, яких вони не доглядали, і пити молоко з корів, за якими не ходили... Навіть славнозвісний храм своєму богові, який подарував їм цю щасливу землю, для них саме уготовану, побудували вони не своїми руками, а руками чужих майстрів і чужих робітників, – храм, який був потім їх гордістю, головним змістом їхньої поезії, наочним виразом їх незалежності і сили!

Жити з чужої праці, користуватися продуктами чужої творчості – такий був життєвий принцип юдейства з часу його появи на історичній арені. Таким лишається він і до останнього часу. Як цей принцип здійснюється на практиці – це вже не має особливого значення. Це залежить лише від наявних історичних обставин: лихварство і работоргівля за стародавнього часу та в середні віки; банківські та біржові спекуляції в нову добу; нарешті, одержання всіляких вигід з різноманітних посад у советському державному та господарчому апараті. Чи не однаково, в якому саме амплуа, в якому зовнішньому убранні і з яким званням виступа перед нами цей «вічний жид»? Спід плаща античного міняли або середньовічного лихваря, спід фракка сучасного лондонського або ньюйоркського банкіра, спід уніформи советського політрука та енкаведиста або «спецовки» советського советського «робітника прилавка», – звідусіль визирає самовдоволене, нахабне і сите обличчя того самого Агасфера. Завжди і всюди він знаходить можливості для легкого, ситого і безтурботного життя чужим коштом і за рахунок чужої праці. Змінюються історичні умови, сходять із сцени цілі народи і держави, змінюються форми соціального життя і політичного устрою, а він, Агасфер, лишається завжди вірним собі, вірний собі,

вірний своїй расовій солідарності і расовій замкненості, своїй вигоді, своєму необмеженому егоїстичному практицизмові.

Але ніколи і ніде не почували себе юдеї такими справжніми господарями становища, як саме при советській владі, на «советській землі». Бо ніколи й ніде не здійснювалося до такої міри їх прагнення до панування і влади поруч з потягом до паразитичного існування коштом інших. За стародавніх часів і в середні віки жиди мусили оплачувати свій матеріальний добробут, побудований на використанні чужої праці і чужих здобутків, ціною виключення їх гетто з суспільного середовища. В сучасних плутократичних країнах, де з допомогою так званої «демократії» або парламентської системи вони добилися не лише політичної рівності, а де-факто – політичної переваги, вони все ж таки перебувають під постійною загрозою народного гніву, який рано чи пізно мусить упасти на їхні голови, коли очі експлуатованих мас відкриються і побачать свого справжнього гнобителя і ворога. Лише советська влада, лише так звана «диктатура пролетаріату» забезпечила жидам не тільки політичне панування, а й повний душевний спокій, гарантуючи їх від усіх можливих вибухів народного невдоволення, бо тут вони самі виступають у ролі «спасителів і друзів народу», провідників його на шляху до «земного раю», до нової «землі обітованої». І тільки при советській владі, на прапорі якої написано гасло інтернаціоналу, яка заперечує будь-яку можливість національного розвитку і національної самобутності окремих народів, жидівство може не тільки відстоювати свою расову недоторканість, а й отруювати своїми впливами всі інші народи, що опинилися фактично під його владою.

Проте, пануванню жидівства в Советському Союзі приходить край. Його народи починають розуміти, кого вони захищають своєю кров'ю, за кого жертвують своїм життям і своїми матеріальними цінностями, чийми рабами були вони протягом усього часу існування советської влади. І большевицьким комісарам усе важче гнати на смерть мільйони затурканих і темних людей. Наближається вже грізний час розплати для юдеїв! Займається на зорю нового життя для поневолених ними народів! [24].

Панування жидів у Советському Союзі. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 145 (160), 26 червня).

Надзвичайно велику участь жидівства в Советському Союзі і в комуністичній партії можна добре зрозуміти, простеживши зростання їх впливу в Східній Європі з часу появи їх тут.

Вигнані з кінця середніх віків з Західної Європи, де народи вже тоді інстинктивно зрозуміли загрозу, яку несуть жиди національному існуванню, жиди прийшли до Польщі, осівши головно на території Білорусі і України. Вони почали зразу розглядати місцеве населення як об'єкт своєї експлуатації. Займаючись лихварством, маклеруванням, торгівлею, шинкарством та виробництвом горілки, вони перетворилися в справжній народній бич.

Лихо, що спричинювали жиди, було таке велике, що воно було визнане офіційним указом від 9 грудня 1804 року. За цим указом жиди мусили протягом трьох років звільнити землі, де вони осіли і які спустошили, як сарана. Але ні приписи, ні заходи самого населення, яке не в силі було далі терпіти, не допомагали. Замість тисячі забитих жидів з'являлися нові мільйони їх.

Величезне панування дів в ССРСР видно з того, що вони, які становлять лише 1 ¼ % всього населення країни, займають у державному, партійному і адміністративному апаратах не менше як 50 %, а іноді й того більше. В генеральному секретаріаті партії України жидів було 33 %, в політбюро України 44 %, в оргбюро також 44 %.

Вплив жидів у Советському Союзі з кожним роком зростав, і дійшло до того, що майже всі найголовніші відомства і галузі державного й культурного життя, як комісаріати внутрішніх справ, юстиції, господарчі комісаріати, преса, радіомовлення тощо були цілком очидівлені. З 27 дипломатичних представників советів 16 були жиди. В Лізі Націй совети були представлені 8 жидами і тільки одним росіянином. Всі найвищі пости були зайняті жидами. Так, комісаром внутрішніх справ ССРСР був Гершель Ягода, а його помічниками – Бельський і Агранов-Сорензон, обидва жиди; комісаром закордонних справ був Літвінов – Фінкельштейн; воєнної промисловості – Рухімович, його заступником М.М.Каганович; комісаром машинобудування був Бруснікін, транспорту – Л.М.Каганович, постачання – Гілінський, зовнішньої торгівлі – Розенгольц внутрішньої – Вейцер; керівником

політуправління армії був Мехліс. Ці приклади можна було б наводити без кінця. Центральні органи преси – «Известия» і «Правда» – були цілком в руках жидів.

Отже, чи можна дивуватися, що народи Союзів, тероризовані і виснажені жидівством, палко вітають звільнення їх від жидів, які хотіли досягти панування не тільки в Росії, а й у цілому світі? Але тим глибше буде їх падіння, коли німецька зброя звільнить увесь світ від цього бича народів [25].

Таким чином, як в українських газетах періоду нацистської окупації трансливалися погляди фашистів на СРСР, як «землю обітовану для євреїв», про внесок євреїв у розвиток комунізму в СРСР та світі.

1.5. «Мрії» та «справи» євреїв СРСР і світу.

Проти євреїв використовувалося все, приписувалися всі злочини сталінського режиму, в межах всієї країни і кожного населеного пункту.

Церковне життя в Херсоні. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 253 (268), 30 жовтня).

За панування жидо-більшовиків у Херсоні з понад десяти церков залишилась діючою лише одна, на кладовищі, решта ж їх були перетворені на різні склади та антирелігійні музеї.

Одночасно велась шалена антирелігійна пропаганда серед робітників на підприємствах, в установах і в школах серед учнів, де над знівеченням дитячих душ немало «попрацювали» і наші педагоги.

Зате з приходом до Херсона переможного німецького війська почало буйно розквітати церковне життя. В річницю звільнення міста німецьким військом від жидо-більшовиків діючих церков у Херсоні було вже сім, в яких службу Божу відправляли до 15 священників з дияконами, з добре згуртованими хорами [26].

Пожежна охорона міста в надійних руках. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 257 (272), 4 листопада).

20 вересня 1942 року минула річниця існування Пожежної охорони міста Києва.

Юдо-більшевики, тікаючи з міста, поруч з руйнуванням фабрик, заводів, сільського господарства та знищенням усіх засобів існування мирного населення, поставили перед собою мету: цілком знищити Київ.

Для цього вони попідкладали під споруди та житлові квартали міни, якими викликали в місті велику руйнацію та стихійні пожежі.

Щоб не дати мирному населенню захистити своїх дітей, батьків, матерів, хворих, юдо-більшевики цілком знищили все пожежне майно, поруйнували пожежні приміщення, пожежний зв'язок, пожежне водопостачання, а пожежні машини та особовий склад вивезли з міста [27].

Затаєні мрії світового жидівства. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 255 (270), 1 листопада).

Советська людина оглушливою агітацією жидо-більшевизму весь час спрямовувалась на шлях так званого інтернаціоналізму, через який, мовляв, для всіх трудящих світу, до якої б нації вони не належали, в майбутньому готується царство комунізму.

Щось не так, доводить подана нижче промова жидівського рабина, виголошена ще 1880 року на жидівському конгресі у Львові. Довгий час зміст її нікому не був відомий, і лише 1912 р. французький журнал «Revue international des societies secretes», т. I її опублікував. Наводимо нижче її текст без усяких змін.

«Мої браття! Оце минає 19 віків, як жиди борються, щоб здобути панування над світом – річ, яку сам Бог обіцяв патріарові Авраамові. Вони розсіяні по всіх частинах світу і дуже довгий час були об'єктом страшних переслідувань. Але відтепер маймо надію! Факт, що жиди розсіяні по всіх кутках землі, свідчить, що всі ті землі належать їм. Перед нами величний факт. Ізраїль стає з кожним днем могутнішим. Золото, перед яким хилить голову людство, золото, таке шановане, майже все в руках жидів; а золото є майбутнє Ізраїля. Часи переслідування минули. Поступ і цивілізація християнських народів є найкращими твердинями, що бережуть жидів і полегшують здійснення планів цих останніх. Нам,

жидам, вдалося прибрати до своїх рук головні осередки світової біржі: Парижа, Лондона, Відня, Берліна, Гамбурга, Амстердама.

Усі теперешні держави в боргах. Ці борги змушують держави дати жидам у заставу всі копальні, всі залізниці, всі державні фабрики. Але жидам дуже потрібне ще одне, а саме – дістати землі у свої руки, передусім великі маєтки. Коли великі маєтки перейдуть у жидівські руки, тоді християнські робітники, що будуть на них працювати, дадуть жидам безмірні прибутки. Ми згорбилися під ярмом, яке ми носили 19 віків; але тепер ми стали сильнішими від наших гнобителів. Правда, деякі жиди вихрещуються, але навіть і це спричинюється до збільшення нашої сили, бо вихрещений жид ніколи не перестає бути жидом, і прийде колись час, що християни стати жидами, але нарід Юди відштовхне їх з погордою.

Лист Джона Редкліфа говорить: «Наші переказали обранцям Ізраїля обов'язок збиратися раз на століття над гробом великого вчителя Калеби, святого рабина Сімеона Бен-Юдию, якого знання дає обранцям з кожного покоління могутність на всій землі і владу над усіма потомками Ізраїля».

Сьогодні всі царі, королі і пануючі князі обтяжені боргами, зробленими для утримання численної і постійної армії, щоб підперти свої захитані престоли. Біржа обчислює і вивіряє ці борги, а ми всюди переважно є панамі біржі. Мусимо отже старатися щораз більше полегшувати позики, щоб стати керманичами всіх цінних ефектів і взяти в заставу за капітали, які ми постачаємо краєві, стільки, скільки вдасться – експлуатацію їх залізниць, копалень, лісів, їх великих залізних гут і фабрик та інших цінностей, навіть їх податків.

Рільництво є завжди великим багатством кожного краю. Володіння великими земельними маєтками буде завжди шляхом до почестей і матиме великий вплив на урядові особи. Звідси виходить, що наші змагання мають бути звернені теж до того, щоб наші брати в Ізраїлі набували багато землі. Ми повинні, отже, старатися, оскільки це можливо, роздрібнювати ці великі маєтки, щоб ми могли їх набути якнайскоріше і якнайлегше. Під маскою, що ми приходимо на допомогу робітничим класам, треба старатися звалити весь

податковий тягар на власників великих маєтків, а коли влада їх перейде в наші руки, тоді вся праця християнських пролетарів стане для нас джерелом невичерпних прибутків.

Кожна війна, кожна революція, кожне політичне і релігійне потрясіння наближає хвилину, коли ми досягнемо найвищої нашої мети, до якої прямуємо. (Далі буде) [28].

Сталінізм – витвір світового жидівства. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 86 (101), 17 квітня).

Недавно були викриті плани Сталіна та його поплічників: розпочати війну з метою здійснити після перемоги в ній світову революцію, яка насправді є підкоренням всього світу жидівській владі. Якщо поглянути на дії советів протягом останніх 17 років, стає ясным підступний план нападу на Німеччину і, за допомогою англо-американської плутократії, загарбання всієї Європи, а далі – побудування в ній соціалістичного «раю», щобув створений в ССРСР, та поширення світової революції.

Жидо-більшевизм є певною системою, яку запроваджував Ленін і продовжував Сталін уже за нових умов, коли ССРСР зміцнів настільки, що можна було планувати перехід більшевизму в наступ на інші країни. В основі більшевицької системи лежала приказана марксизмом (читай жидівством) всесвітня історія, що досягається війнами. Адже Ленін ще в 1915 році писав, що коли соціалізм переможе в одній країні, то її пролетаріат мусить стати «проти всього іншого капіталістичного світу з військовою силою». Отже, через війну до світової революції – давнє гасло більшевизму.

Уже в 1925 році на XIV конференції більшовиків, було підтверджено, що «не можна знижувати боротьби за пролетарську революцію на Заході». В резолюції цієї конференції підкреслювалось, що «остаточна перемога соціалізму можлива тільки в міжнародному масштабі». Отже, сталінізм у питанні світової революції цілком продовжував засади ленінізму. Жид Ярославський так і говорить: «Сталін далі розробив учення Леніна про можливість збудування соціалістичного суспільства в одній країні як опорній базі світової соціалістичної революції, що розвивається».

Жидівство зробило з більшовиків, особливо з комінтерну, головний осередок, в якому всемірно не так розвивали (для цього не було можливостей), як роздмухували «світову

соціалістичну революцію». Для такої революції сталінізм знищував селянство «на базі суцільної колективізації» та вимагав від робітництва нечуваних «стахановських» норм і темпів праці. Це було виконанням наказу світового жидівства. Недаремно в 1925 році, на XIV з'їзді большевиків, Сталін говорив про «перетворення нашої країни в індустріальну, економічно незалежну від капіталістичних країн». Що означала ця індустріалізація, ясно показав, коментуючи наведені сталінські слова, «Короткий курс історії ВКП(б)»: «Індустріалізація країни забезпечувала господарчу самостійність країни, зміцнювала її обороноздатність». Інакше кажучи, індустріалізація потрібна була сталінізмові для війни, що мала принести таку бажану жидівству світову революцію.

В березні 1939 року на XVIII з'їзді большевиків, Сталін недвозначно заявив, що СРСР «розгонував найсерйознішу роботу по підсиленню бойової готовності» і що конче потрібно «всесірно збільшувати бойову міць» червоної армії та військово-морського червоного флоту. Це цілком виразно свідчило, що сталінізм готується до війни, що він добре служить інтересам світового жидівства. Найближчі події це довели. З ініціативи англійської жидівської плутократії почалася сучасна війна. Яку ж позицію зайняв у ній керований Сталіним СРСР? У серпні 1939 року був укладений німецько-радянський договір про ненапад. У вересні того ж року він зміцнюється укладенням німецько-радянського договору про дружбу і кордон між Німеччиною і СРСР. За десять днів до цього акту війська радянських перейшли польський кордон, «щоб узяти під свій захист життя й майно населення Західної України і Західної Білорусії», як цинічно заявив у своїй промові по радіо Молотов. Слідом за «возз'єднанням» цих двох країн з СРСР в червні 1940 року «возз'єдналися» з ним також Литва, Естонія й Латвія. У листопаді 1939 року радянські війська провокаційно вдерлися на територію Фінляндії. Такі злочини, що їх сталінізм вважає нібито традиційною політикою радянських для захисту миру. Звичайна радянська брехня!

Якщо не всі з нас розуміли тоді, в чому тут справа, то тепер вона стала цілком ясною. Ось далеко не повний перелік злочинних фактів за часів панування системи сталінізму. Шалене, неприпустиме в нормальних умовах прискорення колективізації сільського

господарства через терор над селянством; нечувано надмірні норми і темпи праці робітників; відрахування із заробітної плати та ув'язнення за найменше спізнання на роботу.

Все це кінець-кінцем діло світового жидівства, яке зробило з сталіна виконавця своїх плданів. Під зовні пишними, грандіозними гаслами після начебто побудованого соціалізму почати будування комунізму крилася пуста жидівсько-большевицька облудна брехня.

Далі все пішло всупереч жидо-большевицьким планам. Фюрер Великої Німеччини мудро своєчасно передбачив підступні наміри Сталіна – вдертя советських військ на німецьку територію.

Почалася безславна, ганебна для советів війна. Тепер уже можна цілком упевнено сказати, що плани всесвітнього жидівства скандально провалились і настає розправа з ним. Наближається не перемога світової революції, не панування жидівства в усьому світі, а послідовне витискання його і позбавлення можливості шкодити загальному добру людства. В перемогу советів уже не вірять навіть їх союзники, у яких справит еж ідуть так, що і в їх поразці сумніватися не доводиться. Надходить кінець сталінізмові, цьому потворному утворіві всесвітнього жидівства. Така доля чекає і все жидівство [29].

Правда, як олія, наверх спливає. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 86 (101), 17 квітня).

Людство ще ніколи не бачило таких брехливих хвастунів, як юдо-большевики. За 23 роки вони на Україні всім набили оскомину хвастощами про те, що в Советському Союзі все, що не візьми, обовязково найкраще в світі: «найдемократичніша конституція» (Сталін), «найпотужніше озброєння» (Ворошлов), «найкрупніше сільське господарство» (Сталін), «найкращий метрополітен» (Каганович) і т. д. і т. д.

Поруч з цими хвастощами у юдо-большевиків рясно квітло найбільше боягузтво і найбільший страх перед правдою. Боротьбу з правдою, що могла потрапити зза меж советського раю, доручено було провадити добірному штатові так званих «літературних уповноважених», тобто цензорів. Кадри цих цензорів набиралися з жидків, які жили раніш за кордоном і знали іноземні мови [29].

Державна маца. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 77 (92), 5 квітня).

Продаж маці в державних советських крамницях, що в останні роки провадився систематично перед кожною жидівською пасхою, є один з багатьох фактів цинічного знущання з православного населення. Цей факт досить виразно підкреслює, що жида, на чолі з своїм «батьком» Сталіним та його тестем Кагановичем, хазяйнують в СРСР як хочуть. Заради інтересів жидів вони перекручують навіть власні закони щодо релігії. Даючи повну волю жидам в їх приватному житті, вони одночасно за найменший вияв релігійності з боку людини не юдейського походження, притягають до відповідальності, карають, виганяють з роботи.

Почуваючи себе в СРСР повними господарями, жида вільно справляють свої релігійні свята, виконують обряди, і ніхто не зможе пригадати такого випадку, щоб за це жида притягли до відповідальності або хоч звернули на це увагу. Адже зруйнувавши і розібравши до останньої цеглини багато церков, советсько-юдейська влада не знищила ні одного будинку синагоги.

Торгівля мацою в державних советських крамницях ніяк не випадкове явище. Це один ганебний прояв брехні і знущань з боку повновладних панів в СРСР – жидів. О.П. [30].

За кого проливають свою кров советські вояки. Автор О. А. Д. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 102 (117), 6 травня).

Особливо типовим прикладом того, як нікому не відомим жидкам удалося забезпечити собі найвпливовіші пости в СРСР, може бути родина Кагановичів. Батько братів Кагановичів займав колись маленьку посаду економа в колишній Київській губернії, а сини його займають сьогодні в Советському Союзі визначні державні пости. Найстарший син Мойсея Кагановича – Лазар уже під час розриву між Сталіним і Троцьким став на боці першого і тим проклав собі шлях до дальшої кар'єри. У 1922 році Сталін став генеральним секретарем большевицької партії, отже й фактичним диктатором Советського Союзу. З того часу починається й кар'єра Лазаря Кагановича. Ще більше змінився його вплив після того, як він зумів підсунути свою дочку Рейзу Сталінові, як особисту секретарку. Каганович по черзі займав пости народного комісара шляхів, промисловості важкої,

паливної і нафтової. Як заступник голови раднаркому ССРСР, він був заступником самого Сталіна, який покликав його до Комітету державної оборони країни. Крім того, Каганович займає провідне становище у всемогутньому партійному апараті, де він – член Політбюро і Організаційного комітету. Лазар Каганович брав визначну участь у безоглядному грабуванні населення советської держави, яким советські верховоди займалися найбезсоромніше, особливо з часу п'ятиліток.

Сталін нагородив його орденом Советського Союзу – орденом Леніна. Портрети й бюсти жидка Кагановича прикрашують найвизначніші репрезативні зали Советської Росії.

Добившись до влади, Лазар Каганович за ізраїльським звичаєм почав тягти на визначні пости в державному й господарчому апараті Советського Союзу і членів своєї родини. Брат його Михайло Каганович став наркомом збройової промисловості, а згодом – керівником промисловості авіаційної. Другий брат Юлій – член президії Верховної Ради Советського Союзу і, крім того, працює в колегії наркомату в справі торгівлі з закордоном. Два інші брати «подвизаються» на впливових постах у текстильній промисловості.

Прихід братів Кагановичів до влади особливо виразно показує, як у советській державі жиди зуміли позахоплювати вирішальні місця в господарстві і в партійному апараті і взяти в свої руки владу. У «протикапіталістичній» советській державі родина Кагановичів грає таку саму роль, як великі жидівські банкові доми в висококапіталістичних країнах Англії та США.

І за цю жидівську кліку, яка добилася до влади, мільйонам советських воякеїв доводиться жертвувати своїм життям [31].

Фюрер говорить: з жидом – ніяких угод, а тільки суворий ультиматум! Жидівство і інтернаціоналізм. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 113 (128), 19 травня).

Є таке латинське прислів'я: *udi bene ibi patria* – де добре, там і батьківщина (добре – в розумінні вигідності). Це прислів'я в наш час найбільше стосується жидівства, яке здавна позбулося батьківщини, розсіялося по всіх країнах і для якого вже давно не існує нічого рідного, нічого святого, крім вигоди свого кагалу. Цупко тримаючись один за одного, жиди визискують і пригноблюють людей усіх інших націй, ненавидячи їх як «гоїв». вважаючи

їх лише живим матеріалом для своїх прибутків. Визиск і прибуток – ось гасла світового жидівства. Для цього воно не гребує нічим. Вже давно бога Єгову заступив йому інший бог, ім'я якого – гроші.

Для здобуття грошей жидівство має безліч способів. Одним з них є влада. Та влада теж здобувається різно. Її можна здобути, нацьковуючи один на одного, сіючи між народами ворожнечу. Для цього жиди вигадують інтернаціоналізм (латинське слово *inter* означає між). З пропаганди інтернаціоналізму, на думку жидівства, можна зробити великий гешефт. За жидівським витвором – марксизмом, у людей зовсім не повинно бути національного почуття; замість нього мусить існувати якесь почуття інтернаціональне, при якому юдина належить не до якоїсь певної нації а є космополітом (від грецьких слів *cosmos* – світ і *polites* – громадянин) – громадянином всесвіту.

Ця одна з багатьох жидівських вигадок суперечить самій природі людини. Відколи людина з'явилася на світ, живучи спочатку родом, плем'ям, потім як нарід, нація, вона шанувала й любила і свою громаду і землю, на якій жила. Любов до своєї нації, до своєї батьківщини є природне почуття людини. Не слід ототожнювати націю з батьківщиною, але не слід і відокремлювати їх, бо це – дві сторони того самого почуття. (Латинські слова *patio* і *populous* мають одне значення: нарід). Як діти не можуть не любити своїх батьків, так і люди певної нації не можуть не любити своєї батьківщини. Жидівство ж проповіданням інтернаціоналізму намагається знищити цю відвічну любов.

Пропагуючи інтернаціоналізм, жидівство засновує цілу велику організацію – «інтернаціонал». Таких «інтернаціоналів» було три. Перший з них був заснований Марксом і Енгельсом. Третій і, мабуть, останній заснований уже большевиками, звався «комуністичним», мав свій центр у Москві і, треба сподіватися, скоро скінчить своє жалюгідне існування. Всі ці «інтернаціонали» орієнтувалися на робітництво, бачачи в ньому першого й головного діяча класової боротьби – цієї альфи і омеги марксизму. Без проповіді класової боротьби жидівський інтернаціоналізм був би нічого не вартий. Невипадково жидівство для виконання своїх злочинних планів вибрало саме робітників – адже вони були виробниками того, на чому жидівські багатії – капіталісти заробляли

величезні гроші. Так само зовсім не випадково Маркс створює теорію класової боротьби, тобто теорію антагоністичних (протилежних) інтересів робітників та інших верств людності.

Саме жидові Марксу належать слова, що «робітники не мають батьківщини». Всі три інтернаціонали були витвором жидівства, яке прикривалося якоюсь вигаданою організацією робітничого класу у всесвітньому масштабі. Здобутки цього «інтернаціонального пролетаріату» мали привести до кінцевої мети класової боротьби – перемоги соціалізму, а потім комунізму через світову революцію. Насправді ж за всіма цими зовні гучними, в дійсності ж порожніми словами крилася ціль світового жидівства – всіма засобами сіяти ворожнечу між людьми, перешкоджаючи їх мирній творчій праці, щоб ворожнеча ця могла дати йому перемогу, владу і гроші.

Створений жидівством большевизм всіма силами старався запалити світові революцію. Третій, тобто «комуністичний», інтернаціонал протягом усього свого існування (з 1919 року) галасував, що світова революція, мовляв, уже наростає, уже посилюється, уже ось-ось вибухне. Але вона навіть і не починалася. З того часу, як у Німеччині перемогла націонал-соціалістична робітничка партія і фюрерство над партією взяв Адольф Гітлер, надії жидівства на світову революцію провалилися, і воно починає добиватися влади шляхом війни.

Тут знову придалися гасла інтернаціоналізму і химерна тінь світової революції: під їх заслоною большевики готувалися до наступальної війни. За жидо-большевизмом, якщо не можна підняти революцію агітацією та пропагандою, її можна зробити з допомогою війни. Недаремно ж большевики довгий час провіщали «нові тури революцій і воєн». Війни ці, за планом жидо-большевизму, мусять принести так бажану йому світову революцію, остання ж дасть змогу жидівству ловити рибу в мутній воді, тобто загарбати владу, а за нею і гроші.

Пригадаємо, що 1934 року, на XVII зїзді большевиків говорилося про назрівання політичної кризи і прискорення розвитку світової революції. Найвиразніше і цілком недвозначно таке розуміння виявилось у резолюції УІІ конгресу комінтерну. Було ухвалено: «Всіма силами і засобами зміцнювати ССРСР. Як в умовах миру, так і в умовах

війни інтереси зміцнення СРСР його могутності, забезпечення йому перемоги збігаються з інтересами трудящих усього світу і сприяють перемозі світової революції», Це вже було цілком неприхованим визнанням готування СРСР до наступальної війни.

У відповідь на це Німеччина, керована Адольфом Гітлером, який мудро розгадав підлі заміри жидо-більшевизму, уклала пакт проти комінтерну з Японією, до якого згодом приєдналася також Італія. Цей далекозорий захід Фюрера вже сам по собі показує, яку велику небезпеку являв у свій час інтернаціоналізм.

З самого початку нинішньої війни виявилось лицемірство жидівського гасла інтернаціоналізму. Про нього раптом забули. Маска інтернаціонального боротьби стала вже непридатною і вона була зірвана тими самими, хто пропагував інтернаціоналізм. Ні Молотов 22 червня 1941 р., ні Сталін 3 липня того ж року в своїх промовах по радіо жодним словом не згадали про інтернаціональні цілі війни, якщо не рахувати сталінських слів, що війна «за свободу нашої батьківщини зілл'ється з боротьбою народів Європи та Америки за їх незалежність, за демократичні свободи». Ті, що протягом багатьох років останніми словами ляляли країни демократичних свобод, тепер, перед страхом за свою загибель, забули про інтернаціоналізм, про світову революцію і всі свої надії покладають на демократичні країни. В цьому нема нічого дивного. Жидам і більшовикам не вперше доводиться зрікатися того, що вони ще так недавно обстоювали. Тепер уже вони говорять про «вітчизняну війну». Таким чином, жидо-більшевицький інтернаціоналізм збанкрутував назавжди і був викритий тими, хто його створив.

Жидо-більшевицький інтернаціоналізм зріс і міг зрости тільки на брехні та обмані. Він затемнював людську свідомість, породжував невластиву людям віру в згубну для них класову боротьбу, маючи остаточною метою підкорення людства жидівству. Не якийсь безглуздий інтернаціоналізм, а здорове національне почуття – ось що властиве кожному культурному народові. Це почуття виявляється у кожного народу різно, бо засновано на різних історичних засадах. Національне почуття, наприклад, у румун, у словаків, у болгар має інші історичні основи, ніж в українців. Саме тому, жодний з народів не може ні повторити, ні копіювати націонал-соціалізм Великої Німеччини.

Національне почуття не можна плутати з вузьким, обмеженим націоналізмом, який протиставляє своє «національне», «рідне» – чужоземному. Відокремлення якоїсь нації в розумінні її відчуженості в собі самій не тільки неможливе при сучасному прогресі культури, а навіть шкідливе для неї самої. Бо все, що є цінного в історії людства, криється в особистих силах та обдарованнях, зумовлене національним характером, національним середовищем і приводить до результатів загальнолюдського значення. Бо любов до своєї нації не перечить людській солідарності, тобто вона не повинна бути спрямована проти інших націй, а мусить існувати поруч з повагою до них.

Треба не сіяти національну ворожнечу між народами, що під проводом Великої Німеччини будують Нову Європу, а, люблячи свій нарід, бачачи його інтереси і його гідність у тих вищих благах, які не розділяють, а поєднують ці народи. Одночасно треба найрішучіше боротися з інтернаціоналізмом, цим потворним породженням жидо-більшевизму, боротися з найменшими проявами інтернаціоналістичних настроїв у будь-кого з нас. Інтернаціоналізм в усіх його проява спустошує національні почуття і перешкоджає нормальній, дружній співпраці всіх верств суспільства [32].

Отже, ми бачимо, як фашистська нацистська пропаганда перебирала на себе роль о'єднувача сил всього світу проти євреїв, більшовиків, «юдо-більшевизму». Фашисти, звинувачуючи у всіх злочинах євреїв, в цей час самі знищували мільйони людей, стирали країни, міста, руйнуючи все на своєму шляху, йшли до всесвітнього панування.

Розділ 2.

ЄВРЕЇ США: ПОЛОЖЕННЯ, УЧАСТЬ В УПРАВЛІННІ

Дякувати Господу Богу, фашисти не змогли добратися до євреїв США, знищувати їх як європейських євреїв. Вони заходилися від цього від злості, захлинаючись ненавистю і брехнею. Для євреїв США і Великобританії нацисти придумали термін «юдо-плутократи» та переклали на них всю вину за розв'язання Першої та Другої світових воєн, допомогу СРСР в боротьбі проти нацистської Німеччини.

2.1. Положення євреїв в США

«Для чого Бог створив Америку?» (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 200 (215), 29 серпня).

В Женеві в одній своїй промові віце-президент США говорив на тему: «Чому Бог створив Америку?» Він між іншим сказав: Історія аж до сьогоденного часу є мабуть тільки вступом до величної всесвітньої симфонії. В прелюдії було відіграно багато тем. Однією з найдивніших є тема, як Єгова особливо любить свою обрану расу, юдеїв. В обітованому краю, в Палестині Господь посіяв у серцях юдеїв зерно справедливості, миру, довгої терпеливості й любові до ближнього, але самі палестинські юдеї не могли збудувати тут на землі царства божого. Духовне існування юдейства мусило кінець-кінцем знайти своє виявлення в Америці, де Господь з'єднав тепер історичні ідеї, великі культури або іншими словами найглибшу суть того, що дала Палестина, Рим і Англія [1].

Мандрювання жидівства. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 29 (44), 7 лютого).

Мандрювання протягом тисячоліть було ознакою жидівства. Щось за 1000 років до нашої ери вони були на Тигрі і Євфраті. Приблизно за 500 років мандрували між

Палестиною та Вавілонією. Коло 70 року країною жидівської експлуатації був Єгипет, звідки їх силою прогнали.

Тоді жиди знову повернулися до Палестини, яка, завдяки своєму вигідному географічно-політичному положенню між великими просторами тодішнього світу, забезпечувала сприятливі умови торгівлі і лихварства. В наслідок цього, як гендлярі, позикодавці та работоргівці, вони поширилися по всій старій Римській імперії. При цьому, жиди проникли не тільки в давню Італію, а також у Галлію, Іспанію, Африку та в східні країни Середземного моря.

Скрізь, де з'являлися жиди, вони викликали обурення своїм лихварством і відмежовувалися від народів-аборигенів. Аджеж відзнакою Мойсейового вчення і є саме те, що воно проводить найрізкіші межі між жидами і не-жидами. Таким чином, гетто, які з'явилися пізніше, цілком відповідали настроям жидів. Їх расові властивості, що тепер відомі кожному, вже тоді викликали незадоволення. Іноді їх проганяли, але здебільшого вони самі пересувалися далі, щоб експлуатувати нові місцевості. Скрізь, де вони бували, лишалася невеличка жидівська громада, що ставала одним з осередків у великій мережі світового жидівства.

На межі нашої ери в Палестині жило коло 700.000 жидів, тоді як в розсіяних громадах Римської імперії – 3,5 мільйона [2].

Заокеанські шляхи юдейського мандрування. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 70 (85), 28 березня).

Східне юдейство поширюється по Західній Європі і заокеанських країнах.

В той час, як в Росії всередині минулого століття були великі утиски юдейства. В Німеччині процвітав емансипаційний рух. Жиди пом'якшили гостинний нарід гуманітарними ідеями. Щоб стати рівноправними «громадянами». Цим юдейство поступово зайняло в Німеччині важливі позиції. Коли докотилася велика переселенська хвиля східного юдейства, воно вже мало змогу утворити потрібний трамлін для товаришів по расі. Хвиля за хвилею східноюдейські переселенці заливали німецькі великі міста.

Особливо великий вплив був у східних провінціях – пруське правління було сліпим до всяких загроз.

Після 1918 р. східноюдейське засмічення культурного життя Німеччини призвело до катастрофи. В свій час надав жидові Мойсею Мендельсону доступ до німецького духовного життя. Фрідріх Великий і Гете гостро висловлювалися проти емансипації. Вторгнення східного юдейства після 1918 р. Загрожувало знищити німецьке духовне життя.

Так само, як і німецька держава, східним юдейством була засмічена Австро-Угорщина. З 1848 до 1937 р. Кількість населення юдейського віросповідання збільшилася з 10.000 до 200.000 чоловік. Це означає збільшення відносно загальної кількості віденського населення з 2,5 % до 10,8 % в той час, як Берлін за часів, коли було найбільше жидів, мав їх тільки 5 %.

Великі міста Західної Європи – Париж, Лондон, Амстердам також стають прибутковими цілями, а і по той бік Атлантики всіх, хто може сплатити за переїзд, ваблять надзвичайно багаті надіїми можливості. Північна Америка на протязі кількох поколінь була головною жидівською країною на землі. Середня і Південна Америка та Південна Африка також поповнюються східноюдейським населенням.

Східне юдейство на своєму шляху з Заходу через Центральну Європу на Схід широко застосувало німецьку мову як мову торгівлі і стосунків. Під час свого від'їзду на Захід воно користувалося німецькою мовою також і в Америці. Отже в 1925 р. За жидівськими даними 90 % усіх жидів володіли німецькою мовою і тільки 20 % - англійською, при чому частина їх знала кілька мов.

Карта переселення:

США – 2.90.000, Канада – 130.000, Мексика – 20.000, Куба - 8.000, Венесуела – 3000, Бразилія – 30.000, Болівія – 20.000, Аргентина – 75.000, Чилі 6.000, Парагвай – 8.000, Південна Африка – 70.000, Єгипет – 40.000, Австралія – 25000, Маньчжурія і Біробіджан – 40.000, Ірак – 135.000 [3].

Жидам чи нежидам належить майбутнє. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 110 (125), 15 травня).

6 квітня 1917 року Америка оголосила Німеччині війну, щоб, мовляв, «забезпечити світ для демократії!» Результат – усім відомий; злиденну демократію як вінець людської творчості, і зроблено все для збільшення світу. Всі держави потонули у фінансовій неволі Волстріту. Тільки європейські держави мали заплатити Америці коло 15.000.000.000 доларів боргів. Сам уряд США покинув поле бою з боргом 42.000.000.000 доларів, і американський «народ-переможець» опинився у злиднях.

Єдиним справжнім переможцем вийшла покликана в 1931 році до життя жидом Павлом Варбургом банкова організація «Федераль Різерв Борд Систем», яка не тільки Європі, а й самим США позичала гроші на ведення війни. Чергові сплати данини, виплачуваної золотом, що відпливали з Європи до Америки, пливли до каси є американської держави, а до кас банку «Федерель Різерв Борд». За цим банком ховаються справжні керівники таємної світової політики, які в «Американському жидівському комітеті» створили свій жидівський центральний уряд. У 1917 році під їх покровом діяв Вудро Вільсон, а сьогодні діє Франклін Делано Рузвельт.

Мета цієї «центральної жидівської ради» – силоміць запрягти весь нежидівський світ у ярмо фінансової неволі, щоб на руїнах збільшеного людства збудувати світову жидівську державу з центром у Палестині.

Ненависть американців, яку виливали вони колись на демократичну Німеччину, виявляється тепер у тій самій формі, у всіх відмінах і з тими самими наклепами. Імперську Німеччину вони ставили нарівні з гунами й варварами. «Повідрубвані рученята бельгійських жінок» «повідрізувані груди бельгійських жінок» належали тоді до найчастіше вживаних засобів жидівсько-американської залякувальної пропаганди.

Німецька демократія перестала вже інувати і настала націонал-соціалістична Німеччина, але в Америці змінились тільки імена відповідальних представників народу, вибухи ж їх ненависті до Німеччини такі ж самі, як і в 1917 році.

За винятком двох послів – Джона Теркельсона з Монтани і Джона І. Ренкіна з Міссісіпі, всі члени американського конгресу і всі сенатори дали запрягти себе до жидівського воза, що досягти масонської мети, яку в квітні 1941 року «Ді Острейлієн Фрімейсн» («Австралійський масо») сформулював так: «Якщо наша праця увінчається успіхом, загальний мир буде забезпечений. Націоналізм буде скасований, і світ буде раєм для наших дітей і внуків». «Підставами нового ладу стануть масонські засади».

На думку посла до парламенту США Чарльза І. Мундта, «панування над світом має бути передане Рузвельтові». Отже він має стати на чолі цієї большевицько-утопічної імперії. Знищивши свободу думки й опозицію, цей жид зумів втягнути і сенат і конгрес до жидівського протинімецького фронту.

Хоч німецький нарід після 1918 року й повірив 14-тьом оманним пунктам Вільсона, однак у цій війні не допоможуть уже ні масонські фрази про братання, ні трюки большевицької пропаганди. Німецький нарід, а з ним і мільйони нежидівських народів у всіх частинах світу знають, що в цій вирішальній боротьбі йдеться ще й про те, чи жидам чи не жидам належить майбутнє. О. А. [4].

США – «**Жидівський рай**». (Відродження. Орган Роменської Міської Управи. – 1943. – № 37 (144), 18 травня).

Щоб втягти нарід США в другу світову різню, Рузвельт, крім кіно і радіо, використовував і північноамериканські пресу. Тому варто ближче придивитися до цього знаряддя впливу на громадську думку. Хто переглядає американські часописи, той знайде в них дивну мішанину банальностей, лицемірних фраз про християнство, гуманність та мораль, а передусім, – жадобу сенсації, приправленої сильною дозою примітивного гумору та самозакоханої зарозумілості. Північноамериканська преса завжди була такою, а сьогодні ці її прикмети виступають ще яскравіше, бо останніми роками вона під впливом жидівства цілком перетворилася в якусь відьомську кухню жахливих казок, нацькувань та наклепів на Держави Осі, і продукти цієї кухні під несамовитий галас подаються світовій думці.

В таких умовах жидівство Сполучених Штатів давно збагнуло, який необмежений вплив має преса на громадську думку і який вона дає заробіток. Вже за президентства Теодора Рузвельта воно здобуло в цій ділянці важливий бастион, щоб згодом за відро Вільсона, майже цілком, а за Франкліна Делано Рузвельта вже цілком досягти своєї мети, Проте, в жидівських руках перебуває відносно невелика частина американської преси. Тільки в «Нью-Йорк Таймс», «Вашингтон Пост», «Юнайт Стет Ньюз», «Нью-Йорк Пост», «Філадельфія Есквайр» і в кількох інших великих часописах жиди забезпечили собі найважливіші позиції».

Оскільки жиди самі не сидять у самих редакціях, вони впливають на американську пресу в своїх інтересах побічним шляхом – через уряд та оголошення.

Досить поглянути на фото, де президент Рузвельт сидить у колі редакційного штабу «Американ Гебрю Мегезін». Його оточують сини «обраного народу» – жиди Казі, Селер, Дінсбург, Гольдман та Якобштейн. Двічі на тиждень Рузвельт у Білму Домі організовує пресові конференції, де близькі до нього жидівські журналісти можуть ставити першеліпше питання. Наївний громадянин вважає це верхом демократичної свободи преси. Насправді ж усі відповіді погоджено заздалегідь, щоб президент не завдавав собі клопоту або в чомусь не прохопився. Коли говорити про вплив на жмеринську пресу через вміщення в ній оголошень, то жиди мають у своєму розпорядженні всі засоби натиску й примусу. оголошення, з яких мусять жити численні часописи, постачають їм збройова та текстильна промисловість, виробництво предметів розкоші, крамниці та торгівля дешевими товарами. Через своїх расових побратимів у рекламних фірмах та в експедиціях жиди впливають і на самий напрямок «найвільніших часописів у світі», бо їх бюджет залежить від оголошень.

Чоловіки й жінки, які з допомогою преси створюють громадську думку в США, – це здебільшого жиди, які, до того ж, часто працюють у кіно і радіо. Перед ведуть Вальтер Ліпман, Раймонд Клапер та Вальтер Мінчель. За ними йдуть публіцисти Артур Крок, Дейвід Лоренс, Раймонд Грен-Свінг, Дейвід Сернов, Фультон Люїс, Квінті Гав і Ловен Томес. Особливо відзначилася своїми під'юдливими статтями проти Німеччини та Японії

Дороті Томпсон, прозвана «синьооким торнадо». Та найспритнішим винахідником найфантастичніших казок про німецькі звірства виявився напівжид Нікобокер, якого фінансує англійське міністерство закордонних справ. Ось яка преса в цьому «раю свободи думки», як любить називати свою країну північний американець![5]

Жидівське панування в Америці. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 126 (141), 4 червня).

Щоб уявити собі всю перевагу жидівства в США, треба знати, як багато відповідальних постів у Сполучених Штатах захопили жиди в перші десятиліття по світовій війні. Вони затіяли й війну, яку веде тепер Рузвельт проти нової Європи. Жидівство саме хвалилося успіхами здобутими в Сполучених штатах. У 1926 році вийшла у Відні книжка жида Блоха «Жидівська Америка. Спостереження і міркування». В цій книжці сказано: «Жидівський нарід розквітне колись в Америці, в цій країні свободи і рівності. Велике могутнє жидівство постало в ХХ столітті в Америці». Сьогодні жидівство дійшло до того, що проголосило як мету для ХХ століття: об'єднати під жидівським пануванням Англію і Сполучені Штати для боротьби проти конструктивних сил Європи. Як тепер робить це Рузвельт, так іще перед ним президенти Сполучених Штатів всякими способами висували жидівство як миродайний чинник у Сполучених Штатах. Блох оголошує в своїй книжці послання президента Куліджа до жидівства на жидівський новий рік 11 вересня 1923 року, в якому сказано: «Кожний жидівський новий рік нагадує нам про позику, яку новітній світ зробив у жидівського народу та його чудової національної культури. Справа ця має особливе значення не тільки для самого народу жидівської віри й жидівської раси, а й для всіх спадкоємців того блискучого провідництва, духовної культури й послуг, що їх жиди принесли світові для користі всього людства».

Таким чином, жидівству вдається здобувати чимраз нові і впливовіші пости. Одночасно жиди мають тенденцію не визнавати інших громадян Сполучених Штатів за рівновартих жидівській расі. Ствердження цього факту саме під час теперішньої війни має особливе значення. Блох пише в своїй книжці про те, яке становище займали рабіни в Америці щодо змішаних шлюбів: «Нема що й згадувати, що мішані шлюби доводять до

того, що жиди відриваються від племінного кореня і тонуть у чужій релігії». Ці численні мішані шлюби схвилювали ньюйоркських жидів, оскільки вони зацікавлені в дальшому існуванні жидівства.

Жидівський провід наполягає, що жидівство збереглося чистим для здійснення своїх планів опанування світу. Як жидівство в цих поглядах зміцніло, показують засоби, якими воно викликало цю війну. Америка – це немов би жидівський командний пункт, з якого провадяться всі операції цієї війни. Жиди в цій війні дуже допомогли Советському Союзові. Це – останнє вирішальне збройне змагання, яке жидівство провадить проти самостійної Європи. Німеччина вчинила опір цьому змаганням і виграє боротьбу. Всі порядні народи стоять на її боці і допомагають їй дощенту знищити найгіршого ворога людства[6].

2.2. Єврейська складова уряду президента США Ф.Д.Рузвельта

Нарід США в жидівських руках. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 290 (305), 12 грудня).

Рузвельтівсько-жидівський уряд загрожує конгресові США, що цілком виключить з його компетенції законодавство в справі боротьби з інфляцією і візьме на себе диктаторські функції в ній. Цей факт ще раз яскраво підкреслює розходження між урядом і конгресом. Неймовірні податкові тягарі, катастрофічний ріст дорожничі при низьких заробітках, всякі обмеження і великі персональні фінансові жертви – все це веде до зужіння і робить війну дуже непопулярною серед широких кіл північноамериканського народу. Він відчуває її тягар дужче, ніж припускали жидівські підюджувачі до війни, і їм стає моторошно від такого несподіваного реагування мас.

Жидівське оточення Рузвельта править через свій «мозковий трест». Починаючи з травня останнього року, на підставі закону «про стан крайньої необхідності» на безліч відповідальних поса настановлено жидів без згоди сенаторів і членів конгресу. Робиться все, щоб нарід дедалі менше чув голос конгресу і щоб через ста Рузвельта щодалі

голосніше лунали гасла залаштункових жидівських гешефтмахерів. Впливове жидівське оточення Рузвельта добре знає, що воно може забезпечити своє панування тільки тоді, коли всі диктаторські функції сконцентрує в його руках. Його особисті дорадники – це жиди Борух, Франкфутер, Моргентау, Ла-Гардія і Гуль. Вони через жидівський рупор висвітлюють політику Рузвельта в бажаному їм напрямку. Тисячі нижчих урядовців, споріднених з вищими жидівськими урядовими колами, з допомогою свого підвладного апарату провадять у життя накази Рузвельта, нашіптані йому вищими жидівськими дорадниками.

Коли ще була хоч якась надія скоро виграти цю жидівську війну через піднесення господарчої та військової продукції в чисто американському масштабі жиди були задоволені, що на чолі нового апарату для проведення плану озброєння став жидівський суддя Розенман, якому дано диктаторську повноваду над усім господарчим життям. Правда, виробничим керівником призначено не-жида Донельда М. Нельсона, але його зв'язок з жидівством, як керівника великого жидівського концерну Сір Ребак і К, не підлягав ніякого сумніву, і його диктатура мала виразно жидівський характер, тим більше, що в цьому концерні, завдяки його жидівському керівництву, об'єдналися величезна фінансова сила і політичний центр впливових жидівських організацій. «Асистент» Нельсона – жид Сіней Й. Венберг, власник банківського дому Гольдман, Зайс і К та директор багатьох торговельних домів (залізо й метал, сигари, гума, харчові продукти, олія, театр, фільм), між іншим і фірми Сірт Ребак і К, уже в часи першого президенства Рузвельта займав високі урядові посади. Видатні помічники Нельсона – жиди Леон Гендерсон, керівник постачання, розподілу та нормування цін на сировину, і Сідней Гіллмен, що відає справою робочої сили.

Красномовним наслідком необміркованого форсування господарчого життя є теперішнє зубожіння північноамериканського народу, загальна заборгованість, безробіття, катастрофічне становище фермерів та дрібних підприємців, ріст податків і конечність персональної жервеності а передусім ріст дорожнечі. Все це веде до інфляції. Протиінфляційний закон, в наслідок якого постала нова урядова установа на чолі з

диктатором, що має боротися з інфляцією, дає йому право рішуче втручатися не тільки в господарчі справи, а й в особисте життя кожного американця. Установлення цін на фермерські продукти, стабілізація заробітку і персональна жертвеність – ось засоби, до яких вдається жидівсько-рузвельтівська диктатура. З промов радіокоментатора Грема Свінга про лист Рузвельта до конгресу в справі інфляційного закону виходить, що теперішнього губернатора Нью-Йорка – жида Герберта Г. Лемана збираються призначити диктатором у справі інфляції.

Це призначення віддає в руки жидівства встановлення стандарту американського життя і ще більше зміцнить жидівське панування в США [7].

Зажидівлення уряду Рузвельта. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 270 (285), 19 листопада).

На основі так званої «ліберальної» демократії і в Сполучених Штатах уряд цілком опинився під пануванням жидів. Жиди керуються там внутрішньою, а особливо зовнішньою політикою, здійснюючи інтереси своєї жидівської світової політики. Щоб переконатися в цьому, досить подивитися, скільки жидів займають посади в різних американських департаментах уряду Рузвельта.

Державний секретар державного міністерства Кордел Гал одружений з жидівкою і має дорадника в господарчих справах жида Герберта Файса. Відділом кореспонденції та реєстратури керує жид Дейвід Е. Сальмон, а східноазіатськими справами, зокрема справами Філіпін, жид Джозеф Ерл Джекобс. Жид Джекоб Е. Мецгер є другим заступником, а функції спеціального відділу виконує жид Лео Пазвольський.

Так само стоїть справа й у міністерві фінансів. Завідування скарбницею Рузвельт віддав своєму другові і прихильникові жиду Генрі Моргенту. Між іншим, Моргенту є родич жидівського губернатора штату Нью-Йорк Герберта Лемана, а також інтернаціональних жидівських банкірських родин Гугенгаймерів, Зелігманів, Верігаймерів, Левізонів і Варбургерів. Отже, через жида Генрі Моргенту існує безпосередній зв'язок між державною скарбницею Сполучених Штатів і інтернаціональними банкірськими колами.

Зрозуміло, що жид Моргентау в своєму департаменті найбільше піклується про те, щоб керівні пости займали жиди. Американці тут не бажані. Правою рукою Моргентау є жидівка з колишньої Австрії Генрієта Клоц, уроджена Штайн. Керівником підлеглої департаментові фінансів господарчої установи є жид Лоренц Говард Зельцер. В «Офіс оф каунсіл» сидить жид Бернард Бернштейн. Ще одним впливовим співробітником Моргентау є жид Джейкоб Вінер, що народився в Монреалі в Канаді, далі – жид Сідней Джекобс і багато інших. Всі вони працювали планово і послідовно над тим, щоб втягти Сполучені Штати у війну проти держав Осі.

Міністерство внутрішніх справ підлягає приятелєві жидів Геральдові Л. Фйксу. В його міністерстві між іншим знаходимо таких жидів: румунського жида Натана Л. Моргольда як першого референта міністерства внутрішніх справ; помічника повіреного міністерства Фенікса С. Кона, Джоеля Дейвід Вольфзона, Майкеля В. Штрауса, Дейвіда Сегалья, Натана Штрауса, нарешті, Ернеста Г. Грюнідга, що з 1924 р. керує відділом територій і островів, на які поширюється влада американського міністерства внутрішніх справ, в тому числі й на Аляску, Гавайї, Пуерто-Ріко і Дівичі острови. Мабуть, впливові цього жида треба приписати, що Айкс рішуче бореться за те, щоб для жидівської іміграції були відкриті Аляска та інші володіння, звідки жиди після певного іспитового терміну могли б поза встановленими іміграційними правилами переїздити до Сполучених Штатів, Треба ще згадати Мойзеса саенса. Він пробував запровадити шкільну систему, яку містер Кс у відділі індійських справ визначив як «найдосконалішу систему в світі», але яка на ділі спрямована тільки на сексуальне розпусництво молоді [8].

Зажидівлення уряду Рузвельта. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 276 (291), 26 листопада).

В міністерстві юстиції жидів можна знайти на найважливіших посадах. Жид Геральд Натан – права рука керівника таємної державної поліції Едгарда Гувера. Першим помічником головного адвоката й керівника департаменту Г. Джексона є жид Гольдштейн.

В міністерстві пошти сидять жиди Макс Коген, Гарті І Стайн та Бенджамін Ф. Кейн; в міністерстві торгівлі – жиди Артур Гірщ, Натанайн Енбль та Натан Голбден; в

військовому міністерстві – жидівський полковник Бенджемін Л. Джекобсон та в морському – жид Чарльз М. Барух.

В міністерстві хліборобства зустрічаємо жида Мордехая Т. Езекеїля, що з 1939 р. є радником сільськогосподарчого секретаріату і співробітником «фермерської програми». Ця одіозна фермерська програма, щоб запобігти спаданню встановлених жидами біржових цін, передбачає переорювання незібраного збіжжя, різання тільної худоби, виплачування премій за необроблені лани.

Далі, важливі пости в міністерстві сільського господарства займають жиди Філіпп М. Глік, Монро Оппентаймер і Роберт Маршаль. Останній керує лісовою службою, відділом використання та консервування ґрунтів.

Міністерством праці керує пані Френсіс Перкінс. В книжці Оттамара Крайнца «Жид відкриває Америку» на сторінці 133/134 про пані Перкінс читаємо таке: «Її імя, вимовлюване по-американському, не раз викликало великі сумніви. Одні говорили, що її дівоче імя є Рахеля Лазанська, другі, що в Бостоні (де, за її словами, вона народилася) немає зовсім запису про її народження 10 квітня 1882 р. Сама Перкінс запевняє, що вона вперше одружена з Полем Вільсоном. За певними інформаціями це правда; але дівоче імя жінки, з якою цей Поль Вільсон одружився, було не Френсіс Перкінс, а Матільда-Ребека Вуцька, яка сама заявила, що народилася в Росії. На питання, чи вона жидівка, відповіла: «Я була б горда, коли б мала в своїх жилах жидівську кров».

До пані Перкінс приставлено жида Чарльза Едварда Віжанського М. Л., який займає ще і в міністерстві юстиції посаду асистента головного адвоката союзного уряду. Міністерство праці є теж під сильним впливом жидівського економіста Айзедора Любліна. Дальші співробітники цього міністерства – це жиди Самуїл Дж. Комперс М. Л., Айзедор Спрінг, Джекоб Перльман, Борис Штерн, Вільям Морріс Лейзерзон (родом з Естонії), Венедікт Вольф і багато інших.

Найвпливовіші співробітники Рузвельта – жиди Бернард М. Барух, Фелікс Франкфуртер і Люїс Д. Бранддайс.

Жида Бернарда М. Баруха вважають неофіційним президентом Сполучених Штатів. Останнім часом він особливо відзначився як палій війни. Жида Фелікса Франкфуртера вважають взагалі найвпливовішою людиною в Америці. Він виявляє великі симпатії до комунізму. Тепер він є суддею Верховного Суду, і тому, що цей суд є найвищою інстанцією в усіх питаннях конституції та права Америки, він тим самим займає одне з найвищих становищ у державі.

Жид Люїс Д. Брандайс теж був суддею Верховного Суду. В 1939 році він залишив цю посаду, щоб перейняти керівництво світовою організацією сіонізму в Америці. Його наступником (як суддя Верховного Суду) став згаданий вище Фелікс Франкфуртер [9].

Зажидівлення уряду Рузвельта. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 277 (292), 27 листопада).

До жидо-марксівських співробітників Рузвельта, що про них ми згадували в попередній статті, слід додати такі імена:

Професор Реймонд Молі. Неофіційно вийшов з уряду і видає часопис «Тудей» («Сьогодні») і майже в кожному числі різко атакує протижидівську Німеччину та її уряд.

Рекс Дж. Тагвел – професор Колумбійського університету, радник президента Рузвельта. Брав участь у виготовленні закону ААА (Управління землевпорядкування). Захоплений прихильник советів.

Джерол Франк – член ради Корпорації реконструкції фінансів.

Едварл Е. Філен – неофіційний радник президента, член американсько-советської торговельної палати.

Мерінер С. Еклікс – директор Федерального резервного банку.

І.Е.Гольденвайзер – уродженець Росії, директор Федерального резервного банку.

Дейвід І. Ліліенталь – директор урядової електричної станції.

Безіль Менлі – заступник голови Федеральної комісії, член марксівської організації «Гарленд».

Е.Дж.Альтенмаєр – заступник секретаря міністерства праці.

Френсіс Єрковіц – заступник секретаря міністерства праці.

Віллем С. Булліт – півжид, колись був американським послом у Советському Союзі, пізніше – послом Франції. Радник президента. Уперто боронив думку про визнання Советського Союзу Сполученими Штатами. Його вважали уповноваженим жидівських банкірів у Європі та великим винуватцем вибуху теперішньої війни.

Лоренс С. Штайнгард – американський посол у Швеції, згодом у Перу, після – в Советському Союзі. Радник президента, зять померлого підбурювача до бойкотів Семюела Унтермаєра.

Роберт Фехнер – начальник ССС армії (громадянського корпусу).

Сенді Гільман – уродженець Литви, члени комітету Управління народної гігієни.

Нютон Т. Бейкер – неофіційний радник.

Джерард Суоп – неофіційний радник президента у справах промисловості.

Професор Лео Вольмен – голова трудової мирової комісії, директор марксівської організації «Гарленд».

Бінджемін Коген – протеже професора Франкфуртера. Виробив закон про внески. Брав участь у виробленні біржевого закону. Радник Національної державної політичної комісії.

Ш.Ф.Гугенгайм – член Національного комітету повітряного флоту.

Лойд Ландау – протеже професора Франкфуртера. Генеральний комісар Управління громадських робіт.

Генрі Т. Гант – колись марксівський бурмістр у Цінцінаті. Оборонець комуністів Сакко і Ванцеті. Генеральний адвокат Управління громадських робіт.

Е.Е.Берль – неофіційний радник президента. Автор книжки «Жидівська держава»

Джозер Б. Істмен, координатор залізничних шляхів.

Стіфен Раушенбуш – марксівський адвокат слідчої комісії.

В.М.Лейзерзон – уродженець Росії. Секретар Національного трудового комітету.

Люїс Кірштайн – член Національних дорадчих зборів.

Розе Шнайдерман – уродженець Росії, член «Нешенел Брод». Прихильник комуністів

С.Є.Розенблат – член комітету Управління національної гігієни.

Ісідор Любін М. – керівник статистичного відділу в Нью-Йоркському бюро праці.

Едольф Дж. Сабат – уродженець Чехії, депутат конгресу.

Герман П. Копенлян – уродженець Росії, депутат конгресу.

Герерт Г. Леман – губернатор штату Нью-Йорк. Радник і приятель президента. Тісно зв'язаний з міжнародними банкірами.

В наведеному списку мова йде тільки про державних службовців. А про безліч жидівських банкірів, королів преси тощо, які мають великий вплив на всі ділянки життяч сполучених Штатів і на їх президента Рузвельта, нічого й говорити. Цей жидівський склад уряду Рузвельта – головна причина невгамовного підбурювання до війни сполучених Штатів проти держав Осі та їх союзників. Жиди в Сполучених Штатах ведуть війну проти Гітлера [10].

Щоп'ятниці – жидівські конференції у Рузвельта. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 239 (254), 14 жовтня).

Щоп'ятниці в Білому домі в Вашингтоні відбуваються конференції, де президент Рузвельт відповідає на запитання журналістів. На перший погляд ці конференції здаються доцільними, бо на них президент ніби довідується від добре поінформованих та авторитетних осіб про настрої населення США. Непосвяченим у таємниці Білого дому спочатку здається, що президент щиро відповідає на запитання, і що таким чином нарід дістає добрі інформації про погляди уряду в різних поточних питаннях. В дійсності ж на цих конференціях збираються тільки певні людці, що захищають теж певні, відомі президентові інтереси. Відповідь на кожне запитання, що її потім має почути загаль, спершу старанно підготовляють. Один із цих газетних інформаторів – це Вальтер Ліпман, інтимний приятель жидівського банкіра і могутнього рузвельтівського радника Фелікса Франкфуртера. До них «найсвітліших» кіл належать і знаменита Доротея Томасон, що має зв'язок з банком з банкірським домом Морганом, і представник газети «Чікаго Ньюс», він же рупор жидівського дому Кун, Леб і Кун – Генрі Люа, видавець популярних газет «Ляйф», «Тайм» і «Форчен», якому дає гроші «міністр закордонних справ торговельного дому Морганом». Лямонт та родич Рузвельта Елсеп зобов'язані публікувати лише те, що накаже

президент. «Нью-Йорк Таймс» належить жидам Оксові та Зульцбергові. Останній одружений з дочкою Окса Іфітенією і керує синагогою мільйонерів «Емануель» у Нью-Йорку. Шуряк Окса одружений з дочкою відомого рабина Стефана Візе. Орган морського міністра полковника Нокса «Чікаго Дейлі Нюс» фінансує банкірський дім Купа.

Жидівський вплив на північноамериканську пресу дуже великий, хоч офіційні видавці газет не завжди жиди, як, наприклад, Мойсей Аннеберг, видавець газети «Філадельфія Інкваєр», або Давид Штерн, видавець часопису «Нью-Йорк Пост». Крім того, всі часописи залежать від Асошіейтед Прес та Юнайтед Прес, які своїми тенденційними вістями й отруйними статтями впливають на весь континент.

Зв'язковим між жидівською пресою та президентом Рузвельтом є Стефан І. Ерлі, невідмінний державний секретар. Він здобув собі сумну славу тим, що за світової війни публікував жахливі казки про жорстокості німців, щоб тим принизити німецьку націю. Після війни Ерлі змінив свій фах і працював у жидівському фільмовому підприємстві Парамовіт. Тепер він знову, з таким самим наставленням, повернувся до газетної праці.

Звісно, що в таких обставинах ці конференції в Білому домі втратили всяке інформаційне значення, бо з них ніхто не довідається правди.

Зате вони мають інше значення: завдяки ним жидівське підпілля з допомогою свого союзника Рузвельта може зміцнювати свою владу над американським народом [11].

Місис Рузвельт захищає жидів. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 69, 28 листопада).

Зв'язки президента Рузвельта з жидівством надзвичайно міцні. Ще в березні 1933 р., коли він вперше зайняв пост президента, жиди запопадливо продавали медаль, з одного боку якої була зображена голова Рузвельта, а з другого – шестикутна жидівська зірка і напис «Здоров'я, багатство і добробут».

Трохи пізніше президент Рузвельт в результаті своїх заслуг перед світовим жидівством одержав жидівський жетон. Незабаром жидівський орден «Бне Брісс», який щороку нагороджує золотою медаллю чоловіків або жінок, що протягом цього часу

найбільше відзначилися своєю діяльністю на користь жидівства, поставили дружину Рузвельта на перше місце серед десяти сучасних християн – друзів жидівського народу.

Вже протягом досить довгого часу орден «Бне Брісс» намагався добитися впливу на Білий дім. Це йому пощастило лише за часів президентства Вільсона, коли жиди Барух і Брендіс, обидва члени цього ордена, стали найближчими радниками президента. Вони допомогли планово підготувати вступ США у війну.

На зборах рабинів з усіх США місис Рузвельт була присутня в ролі почесного гостя і потім виголосила промову, яка була бурхливо схвалена всіма присутніми.

Кілька років тому місис Рузвельт запросила на сніданок горезвісного комуніста Ернста Толлера. Цьому мюнхенському жидові тоді ж пощастило добитися так званої «допомоги борошном» для червоної Іспанії. Через те, що північноамериканська преса перебуває в руках жидів, громадськість нічого не довідалась про те, які криваві руки так сердечно потискувала місис Рузвельт.

Як член напівкомуністичної «Гарланд Фаундейшн» місис Рузвельт брала найжвавішу участь у всіх інтригах жидівсько-комуністичної пропаганди. Видатний американський комуніст Катт після обрання Рузвельта президентом вітав місис Рузвельт як першу «жінку-комуністку, що ввійшла в Білий дім» [12].

За кулісами світового жидівства. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 72, 2 грудня).

Нью-Йорк. Заступник рузвельтового міністра закордонних справ Уеллес, виголосивши промову на всеамериканській конференції в Балтиморі, ще раз вклонився світовому жидівству. Сповнений суму, Уеллес говорив про все більший занепад жидівської свободи. На його думку, по той бік океану тіні все згущаються. В кожному разі майже в усіх країнах Європи згасло світло жидівської свідомості, лише в Англії воно яскраво полуменіє, заявив Уеллес.

Це уявне світло жидівської свідомості є в дійсності причиною всього темного і злого в світі і так само сяє у Вашингтоні, як і в Лондоні.

Ці слова заступника державного секретаря США підтверджують лише стару думку, що за рузвельтовим підбурюванням до війни і його нестримним прагненням до влади стоїть також світове жидівство.

«Джорналь Америкен» стверджує, що в початку світової і нинішньої війни винні жида і що в даний момент жодна держава не загрожує Америці [13].

Звичайно, преса слідкувала за єврейські справи в США (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 54, 11 листопада).

Жида Лагардія переважною більшістю голосів знову обрано на голову Нью-Йорка [14].

Також подано в пресі про Великобританію. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 54, 11 листопада).

Лондонська преса впала в нечувану радість з приводу обрання не дуже то великою більшістю голосів жида Лагардія на голову міста Нью-Йорка. Галіфакс також висловив своє задоволення з приводу нового обрання жидівського депутата [14].

Газети не обходили увагою новини з Вашингтона. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 54, 11 листопада).

Колишнього советського наркома зовнішніх справ жида Літвінова призначено послом до Вашингтона [14].

Нагороди євреям США теж висвітлювалися. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 66, 25 листопада).

Державний секретар Хелл одержав американську жидівську медаль за 1941 рік. Він листовно подякував за високу честь [15].

Панування юдеїв в Америці. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 109 (124), 14 травня).

Для того, щоб мати уявлення про панування жидівства в Сполучених Штатах, треба встановити, в якій мірі протягом першого десятиріччя після світової війни юдеї захопили в свої руки всі керівні посади в США. Саме люди, що займали ці посади, підготували війну, яку тепер провадить Рузвельт проти будівництва Європи. Самі єдеї з особливою гордістю

визначили ті успіхи, яких вони змогли досягти в Сполучених Штатах. В 1926 р. у Відні з'явилась книжка жида Блоха «Юдейська Америка, враження та міркування». В цій книжці говориться: «Прийде час, коли юдейський нарід розквітне в Америці, країні свободи і рівності. В ХХ ст. в Америці виникне велике, могутнє юдейство». Сьогодні жиди досягли того, що вони встановили як своє завдання у ХХ ст. ще до кінця минулого століття – з саме, об'єднання Англії і Америки під проводом юдейства в боротьбі проти творчих сил Європи.

Так само як тепер Рузвельт, інші американські президенти до нього вважали юдейство з усіх поглядів провідним для США. В своїй книжці Блох публіку звернення Куліджа до жидів в день юдейського нового року 11 вересня 1923 р. В зверненні говориться таке: «Юдейський новий рік завжди нагадує про ту несправедливість, яку сучасний світ заподіяв юдейському народові та його прекрасній культурі. Ця обставина набирає особливого значення не тільки для людей, що належать до юдейського віровизнання та юдейській раси, але й для всіх тих, хто до певної міри є спадкоємцями цього блискучого поєднання уміння керувати, розумових здібностей та службових успіхів, які юдеї віддали в розпорядження світу для загального блага».

Таким чином юдеям удається захоплювати все більш і більш впливові посади. Одночасно вони намагаються не розглядати інших громадян США як рівноцінних юдейській расі. Така поведінка набуває особливого значення в сучасній війні Блох пише також про позицію рабинів в Америці щодо мішаних шлюбів: «Не вперше треба говорити про те, що мішаний шлюб означає відокремлення від племінного цілого та розчинення в чужій релігії. Численні мішані шлюби зворушили нью-йоркських юдеїв, оскільки вони ще зацікавлені в дальшому існуванні юдейства». Керівники юдейства наполягають на тому, щоб воно збереглось незмішаним для досягнення світового панування. Про те, наскільки підсилювались такі настанови, свідчать заходи, які жиди застосували для роздмухування цієї війни. Америка до певної міри є тим капітанським містком, з якого керують операціями цієї війни. В цьому відношенні відповідну допомогу подали й жиди з Советського Союзу. Ця війна є останньою боротьбою, яку провадить юдейство проти самостійної Європи.

Німеччина протиставила себе цій боротьбі і виграє її. Всі порядні народи підтримують її і допомагають їй остаточно подолати найлютішого ворога всього людства. О. А. Д. [16].

Так воюють жидівські фінансисти. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 221 (236), 23 вересня).

Вміщуємо першу частину статті про методи, яких вживають проти нейтральних європейських держав жидівські фінансисти в своїй боротьбі з великонімецьким Рейхом.

Жидівські фінансисти в Сполучених Штатах зуміли спритно загарбати запаси золота майже всіх європейських країн. Від 1933 року помічаємо щораз більший експорт золота з Європи до Америки. Золото з усього світу дедалі більше пливло в великі жидівські банки Сполучених Штатів. Коли в вересні 1939 року вибухла спровокована жидами війна, жидівські фінансисти негайно звернулися з закликом до держав, що воюють з Німеччиною, та до держав нейтральних: пересилайте, мовляв, ваше золото до Сполучених Штатів, бо тільки тут воно безпечне від замахів Гітлера. Мало не всі європейські країни, як ті, що ведуть війну, так і нейтральні, дали себе впіймати на цей жидівський блеф і віддали свої запаси золота в великій жидівській банці Сполучених Штатів, які в 1939 і 1940 рр, як невидимий магніт, притягли до себе європейське золото. З допомогою найнезгарбніших пропагандистських засобів жидівство в США привласнило собі європейське золото і всякі інші цінності. Воно переконало держави, які ведуть війну з Німеччиною, що Гітлер насамперед зазіхає на золото цих країн, щоб мати потім змогу фінансувати війну. Отже, коли цим країнам вдасться врятувати в Америці своє золото й цінні папери, то Гітлер програє війну, бо Німеччина не матиме більше грошових засобів для дальшого ведення її. Нейтральні держави переконували, що, мовляв, Гітлер хоче напасти на ці країни, щоб загарбати їх золото. Отже, коли ці держави зважаться переслати свої запаси золота до Америки, то Гітлер відмовиться від задуманого нападу, бо, мовляв, тоді в цих країнах нічого буде забирати.

З допомогою цих невибагливих трюків жидам дійсно вдалося викликати заколот і, крім країн, що воюють, намовити також і більшість нейтральних держав довірити свої запаси золота та цінних паперів опції великих жидівських банків у Сполучених

Штатах. Таким чином жидам удалося ще збільшити й без того вже велетенську кількість нагромадженого в Америці золота. Кінець-кінцем дійшло до того, що Сполучені Штати мають у своїх руках понад 80 % усього світового золотого запасу. Це золото, на думку жидів, конче потрібне для жиддівського панування над цілим світом. Через це жидівські фінансисти так і зацікавлені в тому, щоб війна проти Німеччини та її союзників велася на якнайширшій базі. Тим то й випустили проти Німеччини і свою большевицьку собаку.

Але з кожним днем стає очевидним і тем, що жидівські фінансисти в Сполучених Штатах та їх довірені щораз більше включаються в політику, щоб на свій лад вести війну проти великонімецького Рейху та його союзників. Жидівство розлютоване тим, що йому не вдалося запрягти весь світ до своєї воєнної колісниці. Тому воно удається до найбрутальніших засобів насильства, щоб тримати нейтральні держави під господарчим гнітом. Оце недавно американський міністр фінансів жид Моргентав, за згодою президента Рузвельта, наказав накласти заборону на всі вклади й депозити нейтральних держав Європи та їх громадян в американських банках. Отже жодна нейтральна держава або громадянин Європи не може вільно розпоряджатися вміщеними в американських банках своїми вкладками або цінними паперами. Ця самовільна витівка американського жидівства – акт брутального насильства над нейтральними державами, яким тепер доводиться дошкульно відчувати жидівську помсту за те, що вони не послухалися жидівського заклику і не виступили проти антижидівської Німеччини.

Розпорядження Моргентав дає жидівським банковим королям Сполучених Штатів прекрасну нагоду й далі збагачуватися коштом банкових вкладів нейтральних держав та їх громадян, бо вони зможуть аж до кінця війни, а може ще й довго після того, розпоряджатися цими вкладками й цінними паперами. Можна ймовірно припустити, що жидівські банкіри вкладуть ці значні капітали в американську збройову промисловість, бо вона тепер в Америці дає найбільші прибутки. Отже озброєння Сполучених Штатів і приставку зброї до Англії та Советського Союзу американські жиди фінансують частково грішми нейтральних європейських держав та їх громадян. З допомогою цієї суто

жидівської махінації жидівські банкіри в Америці роблять блискучі «гешефти», тоді як нейтральні держави пошились у дурні [17].

Так воюють жидівські фінансисти. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 221 (236), 23 вересня).

Вміщуємо другу частину статті про методи, які застосовують жидівські фінансисти проти нейтральних європейських держав в їх боротьбі з великонімецьким Рейхом та з нейтральними державами.

Останнім часом інтернаціональне жидівство манівцями, через американський уряд, повело проти нейтральних держав новий похід, що перевищує всі попередні. У Вашингтоні складено чорний список, до якого вписано покищо 1800 підприємств фірм нейтральних держав, які торгують з Німеччиною, Італією та країнами, що або з ними в союзі або зайняті німцями. Ці фірми не можуть більше одержувати з США або з Південної Америки товарів, які могли б придатися для ведення війни. Одночасно ці підприємства втрачають право на своє майно й інші цінності в США. Через ці brutальні заходи американського уряду жидівські банки знову одержують солідні капітали, щоб заробляти на воєнних спекуляціях. До того ж це насильство має на меті примусити нейтральні країни обов'язково порушити свій нейтралітет і вступити в господарчу війну проти держав Осі й їх союзників, на боці англо-саксонських держав.

Цією затійливою і хитрою тактикою, що цілком відповідає жидівській натурі, жидівські фінансисти в США думають запрягти нейтральні країни до свого військового воза. Тоді як держави Осі та їх союзники ведуть відкриту й чесну війну, жидівство овається в запілля й анонімно пускає ззаду свої отруйні стріли проти всіх, хто не з ними. Інтернаціональному жидівству стає дедалі ясніше, що їм не вдасться подолати Великонімецьчину й її союзників зброєю, тому вони й удаються до найогидніших засобів – шантажу й насильства над нейтральними державами, щоб цими brutальними засобами справжнього сутенера підкорити їх своїй волі. У них нема надії в чесному бою перемогти противника, і вони пробують ловити рибку в каламутній воді, поєднавши корисні гешефти

і спекуляції воєнного часу з насильством. Така тактика мусить принести противникові збитки, а жидам – добрі заробітки коштом нейтральних держав.

Невже ж жидівські фінансисти гадають виграти цим шляхом війну? Якщо вони справді на це надіються, то вже сьогодні ми можемо сказати, що вони гірко помиляються. Переможе німецька й союзницька зброя, і жидам не допоможуть ні реквізиція бакірських цінностей, ні інші подібні жидівські хитрощі. Не жидівське золото вирішить цю війну, а арійська кров, мужність і віра в свою перемогу німецького вояка та його союзників! Вони добре знають, що б'ються за нову, кращу, вільну від жидівського панування Європу. Нейтральні ж країни повинні енергійно боротися проти жидівського насильства й жидівських хитрощів. Поки ще не пізно, вони повинні протидіяти і в свою чергу накласти секвестр на жидівсько-американські цінності, які є в них, поки друга сторона не скасує своїх розпоряджень і не відновить нормальних фінансових відносин.

Якщо ж нейтральні держави на цей крок не наважаться, їм загрожуватиме, що жидівські фінансисти в Америці остаточно їх обдурять. Що врятувати від секвестрування свої цінності, жидівсько-американські фірми в нейтральних країнах і їх страхові товариства нічим не гребуватимуть. Вони можуть їх депонувати шляхом аюо справжнього продажу, або тільки фіктивного, можуть поперевозити рухомі цінності до інших, певніших для них країн. Шахрайських маніпуляцій жидам не вчитися. Коли нейтральні держави попустять у цьому жидам, потім буде вже запізно вживати протизаходів, а на це дуже надіються американські жидки і насамперед сам жидівський фінансів Моргентау [18].

Все для війни юдеїв. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 221 (236), 23 вересня).

Недавно Рузвельт зробив конгресові квартальний звіт про застосування закону про позики і оренду. В своїй промові він вимагав найбільших обмежень для споживання товарів широкого вжитку в США і заявляв, що 35 % усієї продукції воєнної промисловості Північної Америки пішло у Великобританію, 35,35 % - у Советський Союз, а решта на Центральний Схід, в Австралію і в інші країни. Правда, доповідач «забув» сказати, яка частина цієї продукції дійшла за призначенням, а яка опинилась на дні морському.

Далі Рузвельт у своїй промові зазначив, що «Сполучені Штати далеко ще не досягли максимуму національної продукції, навіть не дійшли ще й половини її». Цього максимуму можна, на його думку, досягнути лише при великому обмеженні цивільного господарства. Якщо виходити з наявних можливостей, то воєнна продукція Великобританії і Советського Союзу значно вища порівняно з США, хоч СРСР є ареною запеклих боїв.

Для американця, який звик з високою дивитись на своїх союзників, сказав Рузвельт, цей факт має бути неприємним уроком.

Далі президент виступив з обвинуваченнями міністерства промисловості, зокрема містера Нельсона, в бездіяльності. Все це, очевидно, має на меті примусити конгрес надати Рузвельтові дальших повноважень. В свою чергу президент США примусить свій народ нести найтяжчі жертви для війни юдеїв [18].

Американські юдеї тікають. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 208(223), 8 вересня).

Ліссабон. Американський журнал «Колльє» опублікував дуже цікаву кореспонденцію з описом втечі американців з Каїра в зв'язку з тим, що Роммель прорвав оборонну лінію Марса Матрук. Як констатує кореспондент, поведінка американців дуже далека від того, щоб її можна було назвати зразковою, і доводить, що вже в липні в американських колах була втрачена довіра до командування 8 британської армії. Істерична паніка набрала такого вигляду, що англійська влада примушена була запропонувати своїм союзникам не створювати для населення такого мало привабливого видовища.

Коли стало відомим, що американське посольство вже 2 липня спалило свої документи, а посол спакував чемодани, американську колонію охопила справжня гарячка. Коли Роммель наблизився до Ель-Аламейн, військові, цивільні, члени Червоного Хреста – усе це кішма кинулося тікати. Забирали літаки, наповнюючи їх понад усяку норму, вантажні машини, наймали мулів, взагалі використовували всі види транспорту, аби тільки втекти з Каїра. Юдеї залишали місто в старих автомобілях, платячи за них шалені суми, які від них вимагали юдейські гендлярі. З банків викачували всі гроші.

На протилежність американцям та юдеям, англійці спочатку зайняли вичікувальну позицію. Вечорами вони танцювали на даху «Континенталь-готелю», випивали та грали в бридж. Місцеві газети, як і раніше, писали про теніс, плавбу та перегони. Американський кореспондент закидав англійському товариству таку поведінку в той час, як за 100 кілометрів звідти стікають кров'ю англійські солдати. В Каїрі панувала така ж обурлива атмосфера, як і в Сінгапурі, де англійське товариство танцювало і розважалося в теніс тоді, як 70 тисяч солдатів капітулювали і були примушені здати Японії один з основних стовпів Британської імперії [19].

Американський баланс. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 217 (232), 18 вересня).

Американська преса наводить без прикрас баланс перших трьох років війни. Досягнення держав Осі: 2.648.173 кв. милі з 310.140.000 населення. Досягнення союзників: нуль[17].

2.3. Зв'язки США та СРСР: єврейський фактор

Союз Рузвельта з жидівським большевизмом. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 248 (263), 24 жовтня).

З точки зору авторів своїми діями в якій президент США демаскується як приятель жидівського большевизму.

1.»Примирення» з Москвою.

Перед першим обранням Рузвельта на президента Сполучених Штатів американський нарід зовсім не цікавився європейською політикою. Міжнародньо-жидівський капітал дуже підвів американський нарід у світовій війні. За вступ у світову війну, який не виправдувався ніякими американськими інтересами, він мусів дорого заплатити життям багатьох тисяч своїх вояків. Як у цілому світі, так і в Америці справжнім переможцем у світовій війні було міжнароднє жидівство, що боролось за панування над світом.

Втручання Вільсона в європейську політику було нещасним для американського народу, бо воно потягло за собою вступ Сполучених Штатів у світову війну. Чи ж дивно, що згодом закордонна політика американців стояла під гаслом «суворого невтручання Сполучених Штатів у політику європейських країн»? Це була добра закордонна політика для американського народу, бо була послідовно і ясно продумана.

Вона змінилася одним махом, коли в 1932 році – 1 травня – Рузвельта обрали на президента Америки. Вже восени 1933 року Рузвельт зайшов так далко, що навязав з ССРСР інтимні звязки і прийняв у Вашингтоні советського комісара закордонних справ жиди Літвінова-Фінкельштейна. Офіційне визнання Советського Соза – результат старань Рузвельта. Наслідок цієї розмови був той, що капіталістична Америка, так би мовити, за одну ніч помирилася з жидівсько-большевицьким Советськм Союзом. Поставки зброї з Америки до ССРСР були першим видимим результатом цієї «широко задуманої Рузвельтової примирної акції».

Другим наслідком цього нового курсу Рузвельтової політики був швидкий ріст комунізму в Сполучених Штатах.

Це примирення Рузвельта з большевизмом разючою яскравістю висвітлює тісне єднання жидівських банкірів Сполучених Штатів з жидівським большевизмом Советського Союзу. Такі, здавалося б, гострі суперечності між капіталістичною Америкою і большевицьким Советським Союзом були цілком ліквідовані протягом днів.

Постає питання: яку мету мали Рузвельт та жидівські банкіри, що стояли за ним, провадячи цю політику? Рузвельтове примирення з Советським Созом було першим контрударом проти Німеччини, де в січні 1933 року до влади прийшов націонал-соціалізм. Там президент Рузвельт – рупор всемогутнього американського жидівства, тут – Адольф Гітлер, провідник зміцнілої антижидівської Німеччини – ось протилежні полюси в політичній грі світових сил. Одразу ж після приходу Рузвельта до влади добрі знавці американських відносин заявили, що тепер усі пункти «протоколів сіоністських мудреців» виконані. браку тільки заповіданої світової революції.

Визнання Советського Союзу з внутрішньополітичного погляду було зручною фінансово-політичною перемогою близької до нього фінансової групи Фелікса Барбурга, особистого приятеля Рузвельта, та Оттона Кана (з банку Кун, Леб і Ска). Невтомно, витрачаючи величезні гроші та всупереч сильній опозиції, жида вели кампанію за визнання Советського Союзу.

Новий президент Рузвельт одразу ж показав себе як слухняне знаряддя жидівських банкірів. Під тиском «Федерел РезервБанк» (Кун, Леб і Ска) Рузвельт звелів негайно секвеструвати все національне золото і приставити його до сталевих камер цього банку. Так з допомогою Рузвельта весь золотий запас американського народу в найкоротший час опинився виключно в жидівських руках саме тоді, коли долар упав до половини своєї вартості.

Вже в 1933 році небіжчик Люїс мек Фаден, депутат у Пенсильванії, виголосив перед парламентом у Вашингтоні сенсаційну промову, в якій, між іншим, сказав:

«Демократичний уряд, порушуючи свої партійні засади, передав державні золото і гроші міжнародним жидівським капіталістам, приятелем яких є Рузвельт».

Вже з цих наведених даних ясно, о президент Рузвельт від самого початку був приятелем жидів та комуністів, і тому його треба вважати лютим ворогом усякого національного відродження. Рузвельт ніколи й не приховував того, що він – приятель жидів і явний ворог націонал-соціалізму та фашизму [20].

Союз Рузвельта з жидівським большевизмом. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 257 (272), 4 листопада).

За свій вигреш на президентських виборах 1936 року Рузвельт, крім шаленої рекламної кампанії і виборчого терору, має насамперед дякувати жидам та їх прихвосням-комуністам, що масово подали за нього свої голоси. Такої ж думки про це й патріотична преса Сполучених Штатів.

Так, «Де Амерікен Гард» 8 листопада 1936 року пише: «Після обрання Рузвельта Америку чекає доля, подібна до долі Іспанії перед приходом франка. тепер наша земля опиниться в більшій залежності від жидів, ніж будь-коли в її житті!»

Про це ж обрання американський часопис «Дедвайзр» з 11 листопада 1936 року каже: «Не може бути сумніву, що Рузвельт мав підтримку комуністів цілого світу». І далі: «Отже бачимо, що велику частину перемоги Рузвельта може приписати собі як заслугу комунізм».

«Соушел Джастіс», тижневик відомого з своїх виступів по радіо священника Кофліна, 28 вересня 1936 року (отже ще перед обранням Рузвельта) писав: «Совети сподіваються, що Рузвельт підсилить «народний фронт», який пізніше віддасть владу диктатурі пролетаріату».

В «Пелейс Віклі», одному з нечисленних протижидівських часописів США, від 7 жовтня 1936 року читаємо: «11 вересня в Чикаго відбулися збори ліворадикальних червоних політиків з усіх кінців краю. Мета зборів – вимагати нових виборів, як домагання червонорадикальної програми».

В часописі «Дойчер Векруф унд Беобахтер» від 22 жовтня 1936 року говориться: «Постанова комуністичного інтернаціоналу в Москві – підтримувати нове обрання президента Рузвельта – відкрила очі тисячам американців, які старалися запевнити себе, що цій країні не загрожує ніяка червона небезпека». І далі: «Стверджено, що два виборчі довірені Рузвельта в штаті Нью-Йорк (це жидівсько-марксистські профсоюзні проводирі – одного з них звать Давід Дубинский) передали в розпорядження комуністичного народного фронту в Іспанії чек на 5.000 доларів. Факт також, що робітнича партія, заснована жидівськими профсоюзними провідниками Сідні Гільманом та Давідом Дубинським, відмовляється виставити власних кандидатів. це теж доказ підтримки Рузвельта з наказу московського комуністичного інтернаціоналу. Третій доказ безпосередньої співпраці між демократичним і комуністичним керівництвом в Америці – це спільний фронт обох партій у стейті Мінесоте. Так і демократична і комуністична партії відкидали своїх кандидатів і закликали виборців голосувати за ліворадикальну фермерську – лейбористську партію з марксистським ухилом. Ми б могли навести ще кілька десятків подібних доказів, але думаємо, що вистачить і цих, щоб звернути увагу наших читачів на тісну співпрацю між Москвою і Вашингтоном».

Хоч президент Рузвельт завжди рекламує Сполучені Штати як зразкову демократію, ми знаходимо в американській формі правління сильні комуністичні тенденції, що не мають нічого спільного з справжньою демократією. Американець Джеймс Тру в своїх «Індустріель Контроль Репорте» пише: «Вже в серпні 1933 року ми повідомляли, що рузвельтівський режим комуністичний. Хоч адвокати уряду перевіряють кожний надрукований нами рядок, але вони не могли довести нам протилежного». Далі читаємо: «В Москві добре знають, що Ланден (контркандидат Рузвельта при виборах 1936 року) в такій же мірі є фашистом, як Рузвельт комуністом».

В 1934 році Віллем Е.Вірт у своєму відомому «Відкритому листі» писав: «Рузвельтові дорадники на моє здивовання заявили мені: «Ми всі думаємо, що містер Рузвельт – це лише Керенський цієї революції. Ми думаємо, що зможемо утримати Рузвельта при кермі доти, поки його не можна буде замінити Сталіним».

Як відомо, Рузвельт називає свою господарську програму «Нью діл», Жидівський місячник «Бнайт Бріт Мегезин» з жовтня 1935 року пише про це: «З сучасних подій виходить, що засади так званого «Нью діл» уже містилися в молитвах «йом-кіпур», які багато з нас читали вже одинадцять років тому, ще до появи «Нью діл». Звичайно, жидівсько-комуністична програма «Нью діл» ніколи не може принести щастя арійському населенню Сполучених Штатів».

Вже кілька років тому наддержавні вищі сили визначили президентові Рузвельту, як довіреному жидів та жидівському большевизму, цілком певне завдання в світовій політиці, а саме: втягти Сполучені Штати в війну проти антижидівської Німеччини, антижидівської Італії та їх союзників. Президент Рузвельт – останній козир наддержавних сил. Але й цей «козир» буде битий [21].

Сталінські агенти заврушилися. Підбурювачі та балакуни з Нью-Йорка. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 102 (117), 6 травня).

Як повідомляє советське агентство з Нью-Йорка, в цьому найбільшому жидівському місті світу відбулася велика демонстрація, прсвячена советам. В зворушливому єднанні

демонстрували большевики, жиди, негри та духівництво англо-американських церков, закликаючи до братання Москвою.

Ця організована жидами маніфестація мала з нашого погляду дуже сумні наслідки. Зібралось коло 3.200 чоловік. Киплячий казан жидів, негрів, духівництва, присяжних підбурювачів та базікал, які намагалися пояснити, чому треба дбати про добробут советів і продовжувати боротьбу проти нового ладу, якого прагнуть народи Пакту трьох.

Учасники маніфестації спочатку слухали підбурювальну промову кентерберійського декана Гевітта Джонсона, відомого як активний сталінський агент, яка передавалася з Англії по радіотелефону.

Далі на кону цього советського балагану виступив колишній абат Американського собору святої Трійці в Парижі Гікман, що гидко лестив большевикам, які по-звірячому розправилися з його співбратами.

Від нього не хотів відставати редактор газети «Голос негра» Павелл, з захопленням вигукуючи, що совети дають приклад усьму світові. Всі союзні країни повинні йти за цим прикладом.

Після негра, що так успішно большевизувався, виступив нарешті генеральний консул його британської величності в Нью-Йорку Хаггард.

Він викрив справжню мету цього великого большевицького галасу, закликаючи до посиленої допомоги советам, «бо Німеччина все ще технічно не подолана».

Цілий ряд всяких організацій в Англії та Америці взялися до діла. Лукаві брехуни та підбурювачі з гучними іменами всюди намагалися перекопати своїх слухачів, що большевики були дійсно найвірнішими друзями. Яких тільки могли бажати союзники. Недовір'я не припускалося. Само собою зрозуміло, що в цей час, коли совети гинуть за свободу демократій, треба бути щедрими в наданні їм певних прав. Пані Рузвельт також ввійшла до цієї кліки і популяризує большевизм за чаєм, на зборах та інтимних вечірних бесідах.

Рано чи пізно Англія й Америка зрозуміють, що впорскування їх отрути знеболює і не тільки впливає як тимчасовий наркоз, але й залишає після себе мільйони невиліковних маньяків.

Коли б Рузвельтові та його британським співрадникам вдалася їх нищівна робота, то Сталін досяг би того, на що він ніколи і не сподівався: могутнього нестримного збільшення народів, які тепер однак довідалися, куди вела їх безгосподарність та корупція демократичної системи. (Д. А.) [22].

Небезпечний Шекспір. (Відродження. Орган Роменської Міської Управи. – 1943. – № 56 (163), 23 липня). У США заборонено ставити на сцені театрів п'єсу Шекспіра «Венеціанський купець», бо 5.000.000 жидів провели бойкот цієї п'єси. (Первісна назва цієї п'єси була «Жид»). Останні ж п'єси Шекспіра - приймаються до постановки з великою обережністю [23].

Юдейська наука – засіб поневолення світу. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 156 (171), 9 липня). Юдейство утворило сучасну війну, як давніше, в 1914 році, стояло воно коло колиски першої світової війни. Головні режисери і підбурювачі війни перебувають в Америці, яка забезпечує юдеям найкращі можливості для роботи, що далі поширюється на цілий світ. Жидівство заволоділо в США політичним життям і науковими закладами і спрямовує їх діяльність у своїх національних інтересах. Планомірно, рік-у-рік здобувають вони одну по одній всі впливові позиції в політичному і духовному житті цієї країни. З цього жидівська Америка». Ми читаємо в ній:

«Не менш вражають тутешні досягнення в галузі культурного життя. Тут є величезна кількість юдейських шкільних закладів, серед них є тисячі хедерів і до 50 шкіл для виучування талмуду й тори. Ці школи мають завданням зберегти наші національні почуття. В Нью-Йорку є дві вищі школи для підготовки рабинів. Наші американські одноплемінці можуть пишатися з «Юдейського теологічного семінару в Америці», на чолі якого стоїть тепер наш учений доктор С.Адлер, а до лекторського складу входять такі відомі вчені, як І.Гінзбург (талмуд), А.Маркс (Історія жидівства), Мордухай Каплан, Ізраїль Давідсон і

Мойсей Гейлсон. Цей семінар здобув від університетської колегії штату Нью-Йорк право на присудження ступенів доктора жидівської науки і культури.

Наш молодий учений Б.Ревель керує ешиботом, що його заснували в Америці юдеї з Східної Європи. Не можна також не згадати про інші два культурні заклади в Нью-Йорку, які мають завдання поглиблювати і поширювати юдейську науку. Це, по-перше, «Юдейський релігійний інститут», на чолі якого стоїть рабин Ст.Візе. Тут щороку відбуваються доповіді спеціально запрошених жидівських учених з Європи з царини юдейської культури і історії. Другим закладом є «Товариство для сприяння жидівській науці», що ним керує Мордухай Каплан. Це товариство дуже заповзятливе в своїй діяльності і добре виконує свої обов'язки щодо розвитку й дослідження юдейської мови.

В провінції є «Жидівський об'єднаний коледж» в Цінцінаті і «Коледж для вивчення жидівської мови і споріднених наук» у Філадельфії. Коледж у Цінцінаті підтримує релігійний напрямок в американській жидівській ліберальній молоді. Філадельфійський коледж так само постійно дбає про навчання молоді в релігійному дусі.

З подивом стою я перед справжнім палацом, що в ньому міститься юнацька жидівська організація. Це найвеличніше досягнення американського жидівства. Тут проводиться в різних галузях зразково організована, вперта робота в національному жидівському напрямку з урахуванням усіх потреб сучасного життя. Треба вітати, що релігійне навчання і тут займає найважливіше місце».

З наведених висловів Блока видно, яку цілеспрямовану роботу провадить у своїх інтересах в Америці жидівство. Опанування світової науки, як і фінансове поневолення людства є засобами здобуття жидівством панування над неюдейськими народами й забезпечення панівних позицій у майбутньому. Одним із наслідків юдейського впливу є втягнення Америки в війну проти волі її народніх мас. Але кожна нова німецька чи японська перемога розбиває один по одному широкі плани світового юдейства [24].

Допомога найдешевшим способом. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 248 (263), 24 жовтня). До вимог Сталіна про створення другого фронту нарешті стали прислухатися. Голлівуд, юдейське місто фільмів, вступило в війну проти держав Осі з великою

програмою, де зазначено багато урочистих свят і різних видовищ. Зважаючи на склад населення Голлівуда, не доводиться дивуватися, що воно обмежується тільки «ідейною» допомогою, яку очолює юдей Чарлі Чаплін. В смокінгу, з діамантовими шпоньками в сорочці (за словами американського часопису «Лайф») «проповідує він московські ідеї». Само собою зрозуміло, що він зображає Сталіна мирним добросердим громадянином, який не робить нікому зла, оскільки йому дають змогу спокійно лузати соняшникове насіння. До участі в такій допомозі прилучився і колишній американський посол в Москві Девіс: він передав власникам кінотеатрів у Голлівуді свою книжку «Московська місія» для переробки на фільм. Звичайно, гонорар попаде не в касу допомоги советам, а в кишеню дипломата [20].

Товариство взаємодії юдеїв в Америці. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 133 (148), 12 червня). З Нью-Йорка повідомляють, що юдеї, які втекли з Європи, організували товариство взаємодопомоги юдеям. Ця нова організація ставить собі за мету забезпечення їх інтересів після закінчення війни. Товариство заручилося згодою Рузвельта на повернення після війни майна, залишеного юдеями в Європі в результаті заходів Німеччини і її союзників. Якщо майно буде безповоротно втрачено, його вартість має бути повернена коштом відповідної держави. Міжнародне юдейство разом з Рузвельтом у своїх зарозумілих мріях ділять шкуру ще не вбитого ведмедя [25].

Кінець жидівському нахабству. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 254 (269), 31 жовтня). Не можна заперечувати зв'язку між діяльністю жидів в Америці і сучасною другою світовою війною. Особливо переконливо інформує про це книга жида Хаїма Блоха «Жидівська Америка». І хоч Рузвельт веде цю війну як довірений світового жидівства, подвійно виразніша особа його однодумця Вудров Вільсона, попереднього президента США, якому в цій книзі висловлюється особливу подяку жидів цілого світу. Під його портретом написано: «Відро Вільсон, колишній президент США. що багато допоміг у справі Бальфурової декларації та визнання жидівських прав у Палестині. За це жидівський нарід буде йому щиро вдячний». Далі Блох заявляє: «До багатьох щирих приятелів, придбаних мною в Америці, яким я завжди дякуватиму за їх повну любові братерську

допомогу та співчуття, належить Гаррі Шнайдерман, що переклав мою книгу «Прагер Голем» на англійську мову. Як секретар «Американ Джуїш Коміті» і укладач «Американ Джуїш Йір Бук», тихою, але тим більше переконливою працею він досягає духовно-політичного впливу на все жидівство Америки». Представники світового жидівства завжди дивилися на Францію, як на бастион жидівського панування. Блох виразно доводить це: «В Парижі я залишився лише на пів дня: від одного кур'єрського поїзда до другого. Тут відвідав я великого французького рабина професора Ізраеля Леві, з яким мав коротку розмову. Він справив на мене глибоке враження. Між іншим, Париж є осідком двох найвизначніших жидівських організацій, а саме – «Джуїш Колонізаціон Асошіейтен» (ІСА) і «Альянс Ізраїліме Універсель», заснованої в 1860 році. Останніми роками Париж став пристановищем політичних емігрантів з усіх європейських країн. Тут зібралося багато представників народів Європи та Сходу. Зрозуміло, що в Парижі є багато жидів із Східної Європи, майже до 300.000. Вони не мають тут ніяких перешкод до забезпечення свого життя. Про них говорять, що завдяки їм дуже розвинулись торгівля і міжнародний рух. В Парижі знайшли собі притулок і багато жидівських студентів з Угорщини та Польщі, бо там дозвіл жидам вчитись у вищих школах обмежений нормою. В Парижі вони можуть продовжувати свої студії. Це чудове місто дає їм те, в чому відмовила їм батьківщина: свободу навчання». Отже, короткого перебування від поїзда до поїзда вистачило, щоб жидівська вдача виявила себе. З чисто жидівською нахабністю Юлох виливає потоки презирства на всіх, хто негативно ставиться до жидівського засилля. Він пише: «Не бракує тут і наці. Я їм кричав: в Америці ви були б раді й роботі на жидівських фабриках або в жидівських ресторанах, якби вам дозволили там хоч тарілки мити».

Так думали собі жидки. Але перебіг цієї війни навчив їх дечого іншого. Нахабству, з яким вони гадали захопити в свої руки весь світ, прийде кінець. Ця війна закінчиться перемогою німців і знищить усі жидівські мрії про панування над світом [26].

Таким чином, якою страшною була ненависть до євреїв США. Фашисти розуміли, що відіграють у війні величезну роль і допомагають знищити фашизм.

Розділ 3.

ВПЛИВ ТА РОЛЬ ЄВРЕЇВ В ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Великобританія як один із двох найзапекліших ворогів Німеччини у Європі була під прицілом української преси під час окупації. Великобританія була форпостом свободи, незалежності, опору фашизму.

Юдейство і англо-американські плутократи. (Професор К.Штепа. Нове Українське Слово. – 1942. – № 168 (183), 23 липня).

Великі успіхи фельдмаршала Роммеля в Північній Африці викликали величезну тривогу в Лондоні і Вашингтоні. У зв'язку ж з поразками советських армій у районі Дона англо-американські плутократи дійшли до справжньої паніки, яка ще більше зросла після несподівано одвертих визнань советів. Сумний настрій переживають плутократи. Проте, є прислів'я, що поділене горе є півгоря. І плутократи можуть знайти собі добру втіху в тому, що їхнє горе поділяють і, очевидно, цілком щиро, їх юдейські друзі. Недавно читали ми повідомлення про те, що в Палестині провадиться в спішному порядку набір добровольців з місцевого жидівства для фронтових операцій на близькосхідному фронті. Правда, цей набір проходить, поки що без особливого успіху, проте важливим в таких випадках, як кажуть, є самий принцип...

З дозволу і під опікою Англії юдеї цілого світу утворили в Палестині щось подібне до своєї окремої держави, яка існує від закінчення першої світової війни. Це – дуже своєрідна держава, бо «державний нарід» становить тут лише привілейовану меншість усього населення. Сюди здебільшого з'їхалися з різних країн юдейські капіталісти, щоб продовжувати й тут безтурботне, паразитичне існування. Спираючись на неприховану підтримку англійців і на власні капітали, жида живуть тут коштом місцевого арабського населення. Вони забрали в нього кращі землі, відтиснувши його в гірські та пустельні райони країни або примушуючи його на дуже тяжких умовах працювати на своїх плантаціях та підприємствах. Англо-юдейська Палестина з цього погляду дуже нагадує советський Біробіджан – «автономну область євреїв» на Далекому Сході, де також жида-

колоністи, що приїхали туди з різних місцевостей Советського Союзу, заповнили адміністративний та політичний апарат, культурно-мистецькі заклади, торгівлю тощо, залишивши працю для інших «советських людей».

«Советські люди» жорстоким терором приучені були покірно нести тягар свого рабства в Біробіджані, як і скрізь, не сміли протестувати проти привілейованого становища юдеїв. Зате араби Палестини не так легко скорилися своїй долі і не раз насмілювалися виступати проти своїх експлуататорів, нерідко із зброєю в руках. Проте, всі такі виступи кінчалися для арабів дуже сумно: до послуг експлуататорів завжди був поліційно-військовий апарат Британської імперії. Не диво, що тепер, коли позиції цієї імперії на Близькому Сході помітно захиталися під нищівними ударами німецько-італійських армій, жиди Палестини відчували таку тривогу.

Але що ж спонукало англійців утворити для юдеїв державу в Палестині. Що спонукало їх так протегувати їм за рахунок інших народів, в даному разі так одверто жертвувати законними і природними правами арабів? Пояснюється це не якимись кон'юнктурно-політичними міркуваннями дня, а тими глибокими зв'язками, які здавна вже утворилися між англо-саксонською плутократією і всесвітнім юдейством, – зв'язками, які виявляються не лише в різних явищах суспільного життя англо-саксонських країн, а просякають уже самий побут і, навіть більше, самий світогляд і характер плутократів.

Внутрішня спорідненість плутократії з юдейством позначається не тільки тим, що значна частина англо-американських капіталів належить жидам і що вони займають найвпливовіші місця в господарчому і державному апараті, мають у своїх руках також і найголовніші канали пропаганди, передусім пресу, а й тим, що у плутократів, поруч з чисто юдейським торгашеством, гонитвою за особистими вигодами, любов'ю до гешефту, ми спостерігаємо і яскраве прагнення жити чужим коштом, за рахунок чужої праці. Давно існувало прислів'я сумної честі для англійців, що «Англія завжди готова воювати до останнього солдата свого союзника і до першого свого власного». Історія Англії значною мірою стверджує правдивість цього прислів'я, а історія сучасної війни – найбільше. Англійці воюють, насамперед, солдатами червоної армії, яких так нещадно посилає на

смерть новоявлений друг плутократії Сталін. Англіїці воюють також солдатами поневоленої ними Індії та інших своїх колоній. Менше жертвують вони солдатами своїх домініонів, а ще менше – своїми власними. До «останнього солдата союзника», як видно, вже недалеко. Чи дійде черга до «першого солдата власного», сказати тяжко. Але якби Англія й захотіла, нарешті, чи була б примушена поставити на кін сучасної війни й своїх власних солдатів, це не допомогло б їй виграти війну після всіх тих втрат і поразок, яких вона вже зазнала чи безпосередньо, чи в особі своїх союзників, особливо втрат у тоннажі, – єдиний поки що виняток, де їй доводиться приносити і власні жертви.

Наскрізь очидівлена англо-американська плутократія довгий час могла захищати своє світове панування тільки чужими руками, чужими жертвами. Але ж для перемоги потрібні героїзм, самовіданність і жертвенність. Ніколи і нікому не допомагали виховувати ці якості юдейські впливи. Уміння воювати, в значенні вміння жертвувати собою і неухильно прямувати до перемоги, ніколи не було властивістю юдейства. Наближається час, коли англо-американські плутократи пожнуть, нарешті, плоди свого союзу і своєї дружби з юдеями, цими вічними носителями духовного розтління [1].

Звичайно, газети не могли обійти Бальфура та його Декларацію.

Фатальний шлях. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 256 (271), 3 листопада).

2 листопада 1917 року Артур Джемс Бальфур, як міністр закордонних справ Англії, звернувся до лорда Ротшільда з листом, в якому, за згодою британського кабінету, висловлювалися симпатії до юдейсько-сіоністських прагнень і давалися обіцянки створити для юдеїв національну країну в Палестині. Цей документ увійшов в історію як «декларація Бальфура». Тоді в розпалі світової пожежі доля маленького куточка землі – Палестини – мало цікавила. Тепер же ми розуміємо, яку вагу мав цей короткий, але повний змісту лист Бальфура. Це був офіційний союз з юдейством під прапором сіонізму. Може людина, чие ім'я нерозривно пов'язано з цим тяжким своїми наслідками союзом для Англії, дасть нам пояснення щодо передумов, з яких цей союз виник.

Бальфур належить до старовинного шотландського роду; його предок уславився як борець за незалежність Шотландії в середні віки. Артур Джемс Бальфур, що народився в

1848 році в родовому маєтку в Шотландії, виховувався як звичайно виховуються паростки англійської аристократії. Після Ітона й Кембріджа він став на політичний шлях, тим для нього легший, що його мати походила з весільної родини Сесілей і була сестрою маркіза Салісбюрі, який пізніше став прем'єр-міністром і був в останні десятиліття найвладнішою людиною Британської революції.

Бальфур, як його небіж і близький співробітник, швидко пройшов усі шаблі політичної драбини і в 1902 році опинився на чолі британського уряду. На той же час Бальфур уперше став перед фактом, що для політичної дійсності існує юдейське питання. Всі тодішні відомості Бальфура про юдейство обмежувались біблійськими постатями. Для нього було незрозумілим, коли сіоністське керівництво відхилило пропозицію Джо Семберлена, міністра колоній за Бальфура, відати юдеям африканську Уганду замість Палестини. Але в 1905 році він познайомився з Чеймом Вейцманом, одним з молодих сіоністів. Довга розмова і була ядром майбутньої декларації Бальфура; вона стала основою порозуміння між політиком, що через родинні зв'язки і свій вплив користувався великою владою, і майбутнім політичним керівником світового юдейства.

На час їх першої зустрічі політичний сіонізм тільки ще животів у невеликому колі здебільшого східного юдейства.

Але в світову війну Вейцман і його співпрацівники вивели сіонізм на сцену великої політики. Вейцман працював як хімік в адміралтейській лабораторії, коли Бальфур був морським міністром. Саме тоді сіоністи почали поширювати коло своїх зв'язків. Їх підтримувала газета «Манчестер Гардіан», і кінець-кінцем сіоністам пощастило на дипломатичні стежки між Лондоном, Парижем і Вашингтоном.

Найбільшого впливу вони добилися в Америці. Там їх цілком підтримував радник Вільсона Брандейс, який познайомився з Бальфуром – тоді міністром закордонних справ – у 1917 році під час подорожі міністра до Америки. Ця зустріч стала основою для зв'язку між американською допомогою Англії і юдейськими цілями. Саме тоді вперше був пущений у рух могутній апарат американського юдейства для цілей сіонізму. Попередня

робота сіоністів досягла своєї мети: впливові британці їх підтримували, і наслідком зрештою була підтримана англійським кабінетом декларація 2 листопада 1917 року.

Відомо, яке враження вона викликала серед арабів Сходу і яке гостре ставлення до британських імперіалістів виникло внаслідок цієї підтримки ними юдейських планів щодо Палестини. Бо передача Палестини юдеям означала втрату цінної для самих арабів країни. Усе більше обсягу стали набирати повстання борців за свободу Палестини, до яких почав приєднуватися політичний опір усього арабського світу, навіть усього ісламу, спочатку проти сіонізму, а потім і проти англійської політики, що його підтримувала. Наприкінці тридцятих років англійці мусили переконатися, що потрапили в тупик, і врятувати не могли ні військова сила, ні конференції Круглого столу, єдиним порятунком був вибір між юдейством і арабським націоналізмом.

Сам Бальфур вважав, що найцінніше з зробленого ним у своєму житті. є те, що він зробив для юдейства. Така його думка здається дивною, бо він вперше в 1930 року ще бачив наслідки своїх дій – катастрофічний вплив просіоністської поведінки на британсько-арабську дружбу. Але те, до чого його привели філософські спекуляції, він очевидно вважав важливішим, ніж реальні інтереси Англії. Так само помилково діяли й такі політики, що, як лорд Мільнер, з стратегічних мотивів хотіли мати в Палестині юдейські прикриваючі частини Англії і тому підтримували декларацію Бальфура. Але все це короткозора «реалістика», бо юдейство не є меншістю у звичайному розумінні, а світовою силою з поширеними на всю землю інтересами й можливостями впливу.

Навряд, щоб англійські політики 1917 року цілком усвідомлювали все значення декларації Бальфура, яка мала вагу не місцевої суперечки, а політичної проблеми в світовому масштабі. І нема чого заздрити англійцям за це рішення Бальфура, бо британська політика 20 століття саме в наслідок свого приязного ставлення до юдеїв на шлях, який буде для неї фатальним [2].

Євреїв Великобританії та США звинувачували як головних паліїв, підбурюювачів, паліїв війни.

Жидівські готування до війни в Англії. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 236 (251), 10 жовтня).

Варто приглянутися зблизька до тих чотирьох політиків, яких привела до влади жидівська кліка. Насампередмаємо тут Уїнстона Черчілля. Цей політик не завжди був багатою людиною. Він сам колись писав, що замолоду жив на дуже широку ногу і йому на покриття його великих видатків не вистачало тих грошей, які він заробляв своєю діяльністю журналіста. Його парламентський пост коштував йому також багато більше, ніж 600 фунтів стерлінгів, що їх він одержував на рік як депутат.

Звідки ж одержував Уїнстон Черчілль ті гроші, яких йому бракувало? Коли на початку своєї політичної кар'єри він опинився в грошовій скруті, він дуже завзято виступив в оборону жидівства і став найкращим оборонцем жидівських інтересів в англійському парламенті і мав такий успіх, що незабаром знайшов підтримку жидівського мільйонера Натана Ласького. В 1905 р. він завзято виступав проти іміграційного внеску, так званого «емігрейшен біль». З того часу він зробився захопленим прихильником сіоністської ідеї і великим приятелем жидівства, яке його й підтримує. Це й є причина його шаленої ненависті до Німеччини.

У 1925 р. Уїнстон Черчілль був лордом-скарбником. Як такий він прийняв звіт комісії Канліфа. На підставі цього звіту Черчілль повернув до золотого стандарту британську фінансову систему, яка після вибуху війни була відлучилася від золотого забезпечення. Це нововведення було тяжким ударом для британської індустрії і, одночасно, великим джерелом прибутків для жидівських фінансових магнатів, для яких настала тепер пора жнив.

Як сильно Уїнстон Черчілль захоплений жидівством, бачимо із слів журналіста Геннена Свефера в «Дейлі Геральд» з 14 березня 1935 р. Свефер пише, що Черчілль був на одному бенкеті, де крім чотирьох сот жидів брало участь тільки десять-дванадцять не жидів.

Уїнстон Черчілль – це тип безоглядного сибарита, якому поняття честі чуже і який, не задумуючись, ладен піти найтемнішими манівцями, щоб здійснити свої честолобні

егоїстичні плани. Чи можна ж після цього дивуватися з того, що необмеженим володарем Великобританії жидівство настановило саме цього, придатного для темних воєнних планів та послужливого політика?

Всім відомо також і те, з якою так би мовити «метеоричною» швидкістю здобув свою славу і значення А. Іден, який так любить жидів і так ненавидить Німеччину. Іден – масон високого ступня. Він добрий приятель другого масона, колишнього чеського прем'єр-міністра Бенеша. Як міністра закордонних справ він у 1936 р. відкинув німецьку пропозицію 25-літнього миру й загального обмеження озброєнь. Іден – частий гість у домі головного акціонера часопису «Пічкер Пост», згаданого вже жида Ізраеля Мойсея Зіффа в найфешенебельнішій частині Лондона – парк Лейні. Іден дуже сприяє й жидівським господарчим планам, що їх Мойсей Зіфф репрезентує й боронить в П. Є. П. Отже, нема нічого дивного в тому, що жидівська кліка, яка ховається за лаштунками «Пічкер Пост», саме його пропхнула як міністра до англійського кабінету.

Емері – це людина, що кілька разів була на дорозі до слави, але ніколи її цілком не здобула. Від 1934 р. Емері виступав як фанатичний ворог Німеччини і став найбільшим пропагандистом проти Третього Рейху. Недарма він у той самий час став директором жидівського концерну універсальних магазинів Маркс і Спенсер, власники якого – Ізраель Мойсей Зіффта Симон Маркс – теж жиди.

Гукберт Моррісон – це голова марксистської міської ради в Лондоні. Його найкращі приятелі там – це жидівські міські радники Зількін і Штраус. Він частий гість в Англійсько-Палестинському клубі. Він також дуже прихильно ставиться до П. Є. П'івських ідей Зіффа.

Як усі великі друзі жидівства, Моррісон – безперечно ворог Німеччини.

Отже що сталося? Один англієць умістив в одному відомому часописі політичну статтю, удаючи, ніби висловлює свою особисту думку про те, яка політика найкраща для добра англійського народу. Тому що статтю написав англієць, загальновідомий власник великої газети, англійський нарід вірить, що це людина незалежна і дійсно бажає тільки всього найкращого для своєї батьківщини. В дійсності ж справа стоїть зовсім інакше, бо насправді Гальтонова стаття – це маленьке, непомітне очко в великій ситі жидівської

інтриги, якою англійський нарід, який нічого не передчуває, помалу, але певно; обплутано для того, щоб втягнути його в війну проти німецького народу, війну, в якій Англія може все втратити, а жидівство все виграти, і яка тим часом стала кривавою дійсністю [3].

Жидівство за лаштунками. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 101 (116), 5 травня).

Мало хто знає, що більшість англійських лордів, як і членів англійського парламенту, належить до «Англо-Палестинського клубу», заснованого в 1926 році під назвою «Парламентарного палестинського комітету» для прищеплення широким масам жидівських ідей. В цьому об'єднанні ми знаходимо, поруч з головою сіоністичного світового руху Хаїмом Вайцманом, голову «Жидівського комітету депутатів» («Джуїш борд ев депютіз») професор Зеліга Бродецького, представників родини Ротшильдів, полковника Веджвула та колишнього британського міністра військових справ Гор-Беліша, батько якого був іще членом «Ховеве Сіон» Це обернене лицем до Палестини і призначене для створення жидівської держави товариство, до якого можуть належати тільки люди з так званих «визначних», політично впливових кіл, має свої розгалуження в усіх країнах.

У Франції цей комітет організувався на засадах «Джуїш Ейджен си» під проводом Леона Блюма, який, крім того, був видатним членом організації «Франція-Палестина» (французький комітет друзів сіонізму), до якої належали Барту, Бріан, Камбон, Ерріо, Пенлеве й Пуанкаре на чолі з одеситом Борисом Пренгелем.

Усе світове жидівство завжди дивилося і на Блюма і на Гор-Беліша, як на своїх і ніколи не вважало першого «французом», а другого «англійцем». Досить згадати статтю жида Джозефа Трімбле, вміщену 3 червня 1938 року в «Емеріка Гібру», де говориться, що Леон Блюм, Літвінов і Гор-Беліша, як «три сини Ізраїля» як три представники своєї раси, як три жиди, утворять союз, що «зажене наці-диктатора до пекла». Тут уже ясно сказано, що згадані три жиди, які ніби боролися за «національні цілі» – один як француз, другий як росіянин, а третій, як англієць – одержали від жидівства вирішальне місце в рядах трьох ворожих Німеччині держав, що знищити націонал-соціалізм над поневоленням нежидівського світу.

Ніхто не буде такий наївний, щоб вірити, ніби три згадані жиди в трьох країнах могли грати таку вирішальну роль випадково. Зв'язки з англійським «Пропалестинським комітетом» у Канаді підтримував лорд Твідсмюр. Перед підвищенням у лорди він носив іще скромне прізвище Бачен і був головою «Друзів сіонізму». Цей лорд. Як говорилося в одному заклик в «Юдіше Вельтунішау» (Єрусалим, 19 лютого 1940 року) «не раз рішуче виступав на оборону сіоністичної справи». Отже, треба припускати, що Леон Блюм (як і Гер-Белія) протерував цьому жидівському фаворитові і через Канаду поширював свій вплив на США, де ми в такому самому комітеті зустрічаємо й нью-йоркського надбурмістра – жида Ля-Гвардію.

Світові політичні зв'язки уявляються в зовсім іншому світлі, коли змалювати сили, які діють поза лаштунками і які і в Советському Союзі відіграли свою зловісну роль для закріпачення європейських народів жидівством. (О. А. Д.). [4].

Як жиди підготовляли війну в Англії. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 228 (243), 1 жовтня).

Хто ж був справжнім власником часопису «Пікчер Пост»? Власником його був англієць Едвард Гальтон, що одночасно був і директором відомих лондонських часописів «Дейлі Мірор» та «Сандей Пікчеріел». Коли підемо далі, то натрапимо вже на жида. Редактор часопису «Пікчер Пост» – це угорський жид Стефан Лорант, відомий і в Німеччині, де він вів ліву пропаганду. В Угорській радянській республіці жида Бела Куна Лорант був провідником комуністичної організації молоді і добре показав себе за ці 133 дні кривавого панування комуністів в Угорщині. Після ліквідації тут комуністичного уряду він із своєю жінкою – одеською жидівкою-більшевичкою – виїхав до Німеччини, де став головним редактором «Мюнхенер Іллюстрірте Цейтунг». Після переобрання влади націонал-соціалістами в 1933 році він був заарештований. Після того, як він дав угорському генеральному консулові слово честі, що ніяк не буде псувати німецько-угорських взаємин, його, на клопотання цього консула, випустили на волю. Через деякий час він виїхав до Лондона і тут зламав своє жидівське чесне слово та почав видавати й поширювати огидну і брехливу літературу про Німеччину. Отже, тепер знову бачимо

угорського жида Стефана Лоранта в ролі редактора англійської газети «Пікчер Пост». Підемо далі. Недавно виявилось, що справжній власник усіх трьох газет зовсім не англієць Едвард Гальтон, а жид-ортодокс мільйонер сер Джон Клорман. Він володіє більшістю акцій цієї газети. Мало не вся решта акцій належить другому жидові, відомому Ізраїлеві Мозесові Зіфу, співзасновникові жидівського товарового концерну Маркс Спенсер і голові ліхознавства Р.Е.Р. (Політікел енд ікономік Пленінг) – жидівської організації, яка має завданням охопити тресстами все англійське господарство. Воно не веде пропаганди серед населення, а простує до своєї мети, підкуплюючи впливових політиків Англієць Едвард Гальтон, який має там дуже небагато акцій, – тільки ширма, за якою криється ця жидівська кліка.

Отже, тепер зрозуміло, чому англієць Едвард Гальтон за кілька тижнів перед вибухом війни писав, що зовсім не потрібно проводити вибори до англійського парламенту, а треба просто, без будь-яких виборів, ввести до складу кабінету міністрів Антона Ідена, Черчілля, Емері та Герберта Моррісона (цих чотирьох підбурювачів війни), з яких тільки з Чемберленом та жидом Хор Беліша має складатися кабінет.

Жидівська кліка, яка поспішала підготувати воєнні дії проти антижидівської Німеччини, вважала Черчіллів уряд мало рухливим і нерішучим. Тому вона старалася за всяку ціну не допустити до нових виборів в Англії, бо вони могли б загаяти війну з антижидівською Німеччиною. Щоб цього не сталося, англієць Едвард Гальтон, виконуючи волю жидів, допоміг жидам провести до уряду тих політиків, що стояли за війну. Жиди гадали, що коли влада опиниться в руках цієї четвірки, то прихильні до жидівської політики міністри матимуть у кабінеті більшість і що це буде гарантією того, що буде війна з Німеччиною. Вміщена на бажання жидів у «Пікчер Пост» (29 липня 1939 року) стаття мала успіх. Жидівству таки вдалося з часом провести до уряду цих небезпечних підбурювачів війни [5].

Жиди втягли Англію у війну. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 251 (266), 28 жовтня).

Один англієць, що довгий час перебуває в німецькому полоні, без ніякого примусу висловив свій погляд на жидівське питання в Англії. І іронією долі вважає той факт, що тільки тепер, як полонений, він може, нарешті, вільно висловити свою думку про жидів.

«В моєму майбутньому (воно, звичайно, не має значення), як і в майбутньому британської нації винні жиди. Теперішня Англія та її світова імперія, що вже розпадається, стоять під таким самим жидівським контролем, як Німеччина до 1938 року. Хто так довго, як я, досліджував жидівське питання, може пояснити, чому англійський нарід не досить виразно ставиться до жидівського питання. Найголовніша причина цього така: Німеччина по світовій війні незрівнянно більше терпіла від жидівського засилля, ніж англійці. Наші трудящі справді живуть у дуже великих злиднях, а мільйони безробітних знайшли працю тільки після вибуху війни. Але до большевицького повстання і революції, подібної до революції 1918-1919 років, у нас не дійшло. Тодішня революція була, як і революції в колишній Росії та Угорщині, чисто жидівською роботою. Нам бракує антисемітів з бойовими та провідними здібностями, що вміли б згуртувати навколо себе всіх антисемітів.

У 1926 році у нас вибухнув страйк, але жидівські палії ховалися за спинами інших. Ми, англійці, не могли їх бачити. Але цей страйк у дійсності був типово жидівським засобом і наслідком жидівських махінацій. Так, жиди значно зміцнили свою силу. Але мої земляки цього не помітили. Та й інші випадки щоденного життя були для нас яскравими прикладами жидівського засилля. На превеликий жаль, більшість моїх земляків ще й досі не усвідомили цього.

Не один я мусів сидіти у в'язниці за свої протижидівські настанови. Така ж доля спіткала багатьох інших, серед них і провідника політичної партії. Ще й тепер, під час війни, в'язниці та великі концентраційні табори повні, бо влада боїться, щоб замкнені там люди не поширювали серед народу правди. Понад 200 років діє в Англії жидівська агітація. Вона витиснула в останньому столітті всі інші виховні засоби. Вона починається в дитячій кімнаті, продовжується в школі і в політичних промовах у церкві, а потім супроводить людину впродовж усього життя. Газети, література, театр, кіно, радіомовлення та

масонство – все це засоби жидівської агітації в Англії. Жиди завоювали нас своїми ідеями, побудованими на брехні та обмані. Для цього існують в Англії багато інститутів та організацій. Наведу деякі приклади з нашого національного життя.

Англійське господарство цілком просякнуте жидівським лихварським духом. Управління фінансами передане в приватні, тобто в жидівські руки. Навіть державний англійський банк не є вже урядовою установою. Інтересам лихварів підпорядковані все сільське господарство та промисловість. Жидівські лихварі мають в Аргентині та інших державах великі грошові вклади, що дають їм лихварські прибутки. Привозячи з Англії продукти з чужих держав, вони ослаблюють англійське сільське господарство.

На мою думку, демократія – це влада для жидів і тільки ховається за спиною народу. Тому жиди зацікавлені, щоб в Англії була демократія. Для них демократія – це джерело легкої наживи. Нас учили, що демократія забезпечує свободу, рівність і братерство. Так. При владі демократії перед війною три мільйони англійців мали свободу фізичного та духовного голодування, бо не могли знайти працю. Демократія визнала нас усіх рівними, коли жидівський міністр Хор Беліша закликав нас до непотрібної нам війни. Наше братерство було таке щире, що ми збагачували три мільйони жидів, тоді як три мільйони англійців умирали з голоду. Тепер ми опинилися там, куди нас завело наше жидофільство. Нічим не виправдане, воно дозволило цьому диявольському народові зайняти всі керівні місця та викликати війну.

В масонстві я бачу того самого нелюдського жидівського чорта. Масонство ані трохи не ушляхетнило жидівської вдачі. Навпаки, в масонстві жиди знайшли найбільший вплив. Масонство гіпнотизує арійців і вчить їх думати та чинити по-жидівському. Англійська і американська ложі – це, на мою думку, кубла сучасної світової війни.

На жаль, ми в Англії не чули про мирні пропозиції Фюрера, про німецьку згоду на порозуміння, про бажання співпрацювати з англійським народом. Жидівська преса старається затаїти ці історичні події. Якби наш нарід не тримали в темноті, жидівським паліям війни не вдалося б втягти нас у війну. Але тепер уже пізно. Хоч я і багато моїх

товаришів знаємо вже більше, ніж перед війною, англійський нарід ще й тепер, як і раніш, не знає, що його справжній ворог – жид [6].

Свої крові вони не проливають. Автор О.А.Д. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 102 (117), 6 травня).

Берлін, 7 квітня 1942 р.

Під час перебування в Лондоні американського рабина Абби Гіллея Зільвера було вирішено сформувати окремі жидівські полки, які боротимуться під жидівськими прапорами. Ці полки мають вирішити долю цієї, викликаної жидами, війни. Знову ніби відживають спроби реалізації старих планів, що досі існували тільки на папері. Жиди твердили, що ще під час першої світової війни існували жидівські легіонери і «жидівські бойові формування», які успішно боролися побіч регулярних військ і навіть мали великий вплив на наслідки світової війни. У дійсності ж історія цієї війни нічого не знає про існування жидівських військових частин. Існували тільки жидівські мародерські банди, які гандлювали поза фронтом, виконуючи заповідь Талмуду: «Коли йдеш на війну, йди останній, щоб повернутися одним із перших».

Відколи на Палестину був даний Британії мандат, жидівські осередки в Лондоні й Америці чимраз голосніше домагалися від британського уряду організації жидівської міліції. При цьому вони не переставали сподіватися, що до майбутньої держави будуть приєднані Йорданська та Сирійська області.

Хоч британсько-жидівський уряд досі дуже сприяв цим планам, проте вони лишалися тільки на папері, головним чином тому, що існування жидівських легіонів викликало б великі заворушення серед робітництва.

На початку цієї війни знову порушено питання про жидівський легіон. У липні 1940 року провідник ревізіоністів Жаботинський зажадав організації окремої стотисячної жидівської армії, яка мала боротися під британським командуванням проти Німеччини. З цього плану, звичайно, нічого не вийшло. Крім кількох тисяч жидів, які досі служили в англійській, польській або французькій міліції, жидівська армія ніде ще не виступала, хоч на формування її витрачено багато часу і слів.

На 26 канадському конгресі сіоністів, що відбувся 20-23 січня 1941 року в Монреалі і в якому взяли участь понад 500 провідників світового жидівства, було знову обговорено питання про жидівську армію. Представник жидівських робітників Барух Цукерман, що приїхав спеціально з Палестини, твердив уже тоді, що «136.000 жидів зареєстровано і 50 % з них за кілька місяців будуть уже вимуштрувані».

Нежидів і читачів, не обізнаних з цими справами, запевняли, що 70.000 жидів перебувають уже на фронті, маючи на увазі, мабуть, забезпечене палестинське запілля.

Представник жидівської агентури Нахуум Гольдман підтвердив, «що жидівський нарід уже кілька століть не мав такої блискучої нагоди для проведення в життя своєї програми, але він не думає, як колись, тільки молитися, а готовий взяти активну участь у цьому змаганні народів». Це свідчить, що жиди в попередню світову війну послали на фронт тільки свої «молитви». Після закінчення теперішньої боротьби народів, мабуть, доведеться ствердити те саме. Коли Цукерман підкреслив на конгресі, що жиди вважають себе союзною з Англією нацією, то треба було сподіватися, що жидівські полки підуть у бій під жидівським прапором, щоб із зброєю в руках спробувати боронити занапащену ними самими англійську справу. Ці заяви дійшли свого кульмінаційного пункту після ухвали боротися гна боці Великобританії, «напруживши всі сили за британську перемогу» і сформувані жидівську військову частину, що «є передумовою участі жидів у мирних переговорах після закінчення війни».

Але для рабина Абби Гіллеля Зільбера справа заснування жидівського легіону була тільки претекстом. В дійсності ж він вів таємні переговори про світову політику з впливовими людьми, які є жидівськими агентами в англійському уряді, та вождями й провідниками «Комітету жидівських депутатів». Ясно, що жидівство старатиметься уникати активної участі в боротьбі, бо воно ніколи не жертує своєю кров'ю. Їх маневр можна пояснити тим, що жиди все ще вірять у перемогу цієї безнадійної для плутократів війни, з тому удають з себе героїв. Жидова ще й сьогодні мріє про занепад європейських держав і про своє панування над цілим світом. Нехай мріє! Німеччина, а з нею й Нова Європа борються проти англо-американського капіталізму та заприятельного з ними

більшевизму і, знищивши їх, завдасть інтернаціональному жидівству смертельного вдару [7].

Останні надії юдейства. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 148 (163), 30 червня).

Воєнні невдачі країн-союзників, що борються за інтереси світового жидівства, привели останнє до думки, що тільки встановленням у цих країнах диктатури советського зразка можна відвернути катастрофу для юдейства, що вже наближається. Москва, Вашингтон і Лондон повинні бути приведеними до одного знаменника, яким є большевизм. Світове жидівство гадає, що тільки большевизацією Англії і Сполучених Штатів можна буде досягти більшої концентрації народніх сил і добитися міцнішого політичного і військового керівництва, потрібного для досягнення перемоги. Крім того, большевизм завжди розглядався жидівством як переходовий ступінь до світового панування, на яке вони ще не втратили надії.

Для досягнення своїх далекосяжних планів жидівство спромоглося на всіх найвідповідальніших постах, де схрещуться нитки міжнародної союзницької політики, поставити своїх людей. В Москві інтереси світового жидівства захищав представник Рузвельта напівжид Булліт. У Лондоні те ж завдання виконує посол Советського Союзу жид Майський. В Туреччині американським послом перебуває жид Штейнгардт, завданням якого є підготувати перехід Дарданельської і Босфорської проток під владу советів. Нарешті, в Вашингтоні перебуває посол Советського Союзу Літвінов – Фінкельштейн, що розвиває тут для реалізації планів світового жидівства найширшу акцію.

Ні Англія, ні Сполучені Штати неспроможні чинити великий опір жидівським інтригам. По-перше, Советський Союз є тепер найбільшою військовою силою серед союзників, на яку в Англії покладають усі надії, і, по-друге, народи цих країн перебувають цілком у руках і під впливом жидівства і самі стають проповідниками большевизму в країні. Особливо показовим з цього погляду є введення до складу англійського уряду большевицького агента в Англії Кріппса, який має завдання провести большевизацію Англії.

Большевики розгорнули тепер в Англії надзвичайно інтенсивну агітацію, спрямовану на підготовку англійських робітників до большевицької революції, якій ні цензура, ні уряд не ставлять ніяких перешкод. Ця агітація охоплює не тільки робітничий клас, а й усі верстви населення і досягла таких успіхів, що підкорила собі навіть і англійську церкву, як це видно з пробольшевицьких виступів єпископа Кентерберійського. Постало багато різних товариств, завданням яких є поглиблення англо-советських відносин в усіх галузях життя. Підготовкою ґрунту для большевизації займається також ряд різних позапарламентських комітетів, на чолі яких стоять здебільшого жида. Цій же справі служить британська секція інтернаціонального мистецтва, театральні і кінооб'єднання.

Великі позиції завоював також большевизм в англійських школах і університетах. У комуністичній агітації велику участь беруть широкі кола професорів і доцентів. Це пояснюється тим, що серед викладачів англійських вищих шкіл є багато жидів. Великий відсоток серед них становлять також емігранти з Німеччини. Так, уже в 1933 році в Оксфорді було 44 професори-жида, в Кембріджі їх було не менше, а в Лондонському університеті число їх доходить навіть до 80 чоловік.

20 березня 1942 року, як повідомляється з Лондона, Черчілль мав двогодинну розмову з советським послом Майським. Переговори провадились не про воєнні або господарчі справи, а про ще тісніше співробітництво Англії з Советським Союзом. У формах цього співробітництва може чи не найкраще виявляються успіхи, які має вже світове жидівство в накресленому ним плані большевизації Англії і Сполучених Штатів. Всі воєнні операції, які совети провадять на користь Англії і Сполучених Штатів, вони вимагають оплачувати поступками в царині внутрішньої політики, які зводяться здебільшого до вимоги вільної пропаганди большевицьких ідей.

Найнебезпечніших у всій цій справі є те, що це проникнення большевизму в Англію не зустрічає ніякого опору. Вбачаючи в армії Советського Союзу єдиний для себе порятунок, англійські правлячі кола не тільки сприяють большевицькій агітації у себе в країні, а й згодилися віддати на поталу большевикам більшу частину європейського континенту. Пактом, що був укладений в грудні 1941 року між Сталіним і Іденом, англійці

згодилися, в разі англо-советської перемоги над державами Осі, на більшовизацію всього середньоевропейського простору. Як засліплені, англійці не бачать у большевицькому вовкові, що натягнув на себе овечу шкіру, справжнього його обличчя. Вони думають, що большевики, досягши мети, накресленої в цьому пакті, як покірлива дитина, зупиняться на цьому. В Англії не здають собі справи з того, що в цьому випадку не тільки територія Великонімеччини, а Франція, Іспанія та всі інші держави Європи стануть жертвою большевизму.

Англійський уряд, в разі советсько-англійської перемоги, ні хвилини не роздумував би, щоб віддати Німеччину на розправу большевикам. Але поки англійці укладають пакти про те, чого ніколи не буде, сама Англія, уряд якої робить одчайдушні кроки, щоб як-небудь утриматись при владі, іде до того, щоб цілком потрапити до рук всеруйнуючого жидівського комунізму [8].

Антисемітизм зростає. «Юдеї є прокляттям нашої країни». (Відродження. Орган Роменської Міської Управи. - 1943. - № 58 (165), 30 липня).

Співробітник англійського журналу «Рідерт» Уендел Уоркер виступив із статтею на захист юдеїв, що проживають в Англії. В зв'язку з цим він одержав багато листів від читачів. Автор одного з них пише: «Ми надто довго перебували під владою і під впливом юдейських фінансистів і спекулянтів, найбільш типових представників цієї раси. Юдеї є прокляттям нашої країни. Слід було б, щоб уряд припинив давати пава на в'їзд в Англію юдеям і приймати емігрантів-юдеїв» [9].

Спростування англо-жидівської брехні. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 180 (195), 6 серпня).

З приводу твердження англійських газет про те, що Фінляндія ніби то збирається ухилитися від дальшої участі у війні, фінське інформаційне бюро повідомляє, що джерелом такого брехливого твердження є очевидно вигадки і припущення стокгольмської газети «Дагенс Ньюхетер», яка належить англофілу-жидові Боньє. А коли це так, то само собою зрозуміла цінність такого повідомлення з «шведських» джерел [10].

Юдейські симпатії. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 210 (225), 10 вересня).

Лондонське агентство Рейтер висвітлює британську юдейську конференцію в таких тонах, які легко можна пояснити, якщо взяти до уваги походження співробітників цього інформаційного бюро За Рейтером, ця юдейська корпорація прийняла рішення, яке виявило її солідарність з юдеями Советського Союзу. Ця симпантія до одноплемінців виявилась, каже Рейтер, «в асигнуванні грошей на підтримку ССРСР, при чому всіх юдеїв Великобританії закликали жертвувати на це».

На конференції виступав советський посол. Оскільки представником Сталіна в Лондоні є юдей, можна сказати, що він звертався до конференції у власній справі, при чому так, немов звертався не до юдейських зборів, а до британського уряду. Майський заявив, що «його» країна – як юдей він має цілковиту рацію назвати так Советський Союз – за останні чотирнадцять місяців несла на собі головний тягар війни. «Ми чекаємо, що незабаром цей тягар буде розподілений між усіма членами ворожої наці коаліції».

Юдейська солідарність, яку Майський використовує, щоб ще раз поставити вимогу про другий фронт, не є новиною. І це знов доводить наше твердження з початку війни, що війну роздмухувало світове юдейство, використавши при цьому як знаряддя Рузвельта і Черчілля. Воно панує над британським і америнським урядовим апаратом, юдеї є батьки большевизму. Про що б не йшлося – відповідальні посади в «народних комісаріатах» чи високі пости за кордоном - юдей сидить тут і там, і байдуже, зветься він Каганович чи Майський, Зіновєв чи Літвінов.

«Ворожа наці світова коаліція», що є плутократичним чи большевицьким витвором юдейства й масонства, розвалиться і юдейська солідарність так само не зможе тут нічого змінити, як і асигнувати грошей» [11].

Жиди на фронті. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 187 (202), 14 серпня).

Амстердам. Як подає британська служба інформації, британський уряд вчора офіційно повідомив про створення «палестинського війська», яке складатиметься з окремого жидівського і окремого арабського піхотних батальйонів.

Як повідомляється далі, військовий міністр сер Джемс Гріг заявив у палаті громад, що існуючі вже палестинські сотні будуть вліті в нові полки. Сподіваються завербувати

щонайменше ще 10.000 рекрутів. Під час дебатів деякі депутати застерігали, що створення жидівської армії в Палестині матиме небезпечний вплив на настрої арабів [12].

Муштрований юдейський лев. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 191 (206), 19 серпня).

Цими днями англійська нижня палата знову «вентилювала» питання про юдейську армію. Парламентський термін «вентилювати» вживається тоді, коли хочуть неприємну справу відкласти надалі, а значення цього слова на демократичній мові полягає в тому, що залишають задні двері відчиненими, щоб відповідальні особи мали змогу без перешкоди вислизнути, коли справа обернеться несприятливо.

Питання про юдейську армію в Палестині має свій зворотний бік для британців: вони бояться негативного впливу на настрої арабів, уже й без того кепський. Виходить, що воєнна користь юдейської армії не урівноважує політичної шкоди, яка виникне через її створення. Це міркування повинно було б бути вибаченням, а стало воно дзвінким ляпасом для юдеїв. Чудно, що юдеї за звичаєм старого заповіту підставили й другу щоку для ляпаса, заявивши, що створення окремої армії виразно підтвердило окреме расове становище юдеїв.

«Лев Юди», передчасно утворена відзнака для переможців Роммеля, ніколи, звичайно, не прикрасить жодного мундира. Підібгавши хвіст, з гарчанням хижак подався до ситого місця в парламенті, упевнений в тому, що південноафриканці, канадці і австралійці будуть захищати британсько-жидівські інтереси [13].

Організована ненависть. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 248 (263), 24 жовтня).

Цими днями в Лондоні відкрився «світовий юдейський конгрес». на якому зібралася верхівка світового юдейства для демонстрації протесту проти держав Осі, проти антисемітизму та всіх неюдейських народів. Звикнувши до таких демонстрацій, ми не цікавимось марними, сказаними там словами. Важливіша для нас мета такого конгресу.

Кинувши ретроспективний погляд на історію його виникнення, ми повинні пригадати брошуру «Юдейська держава», написану в 1896 році Теодором Герцлем під враженням процесу Дрейфуса. Ця брошура знайшла відгук серед юдейства всіх країн, наслідком чого

був «Перший сіоністський конгрес» у 1897 році, який мав на меті створити юдейську державу в Палестині, об'єднавши світове юдейство під синьо-біло-синім стягом сіонізму.

Після першого конгресу такі конгреси збиралися щодва роки в Німеччині, Швейцарії, Голландії та Англії. Вони, проте, охоплювали лише організоване юдейство, яке приєдналося до сіоністського руху. Учасники його походили здебільшого з Польщі, Росії, Румунії та Північної Америки. Великі юдейські капіталісти, насамперед барон Ротшільд, барон Гірш, Гінцберг та Монтефіоре відразу ж з захопленням поставилися до сіоністського руху. Проте, фінансові магнати Америки й Англії стояли осторонь його, і залучити їх до нього і було завданням конгресів.

«Британська рада юдейських депутатів» у Лондоні, а також «Американський юдейський комітет» нью-йоркської верхівки юдейства були спочатку проти одверто підкресленої юдаїзації світової політики, вважаючи за доцільне таємну підривну тактику. Лише в 1929 році було знайдене компромісне вирішення, коли на юдейській конференції в серпні було створено «Юдейське агентство», визнане Лігою націй законним юдейським центральним представництвом, що мало дбати за всі юдейські інтереси. Керівник сіоністського руху мав одночасно очолювати це агентство. Великий капітал здобув у такий спосіб контроль над юдейськими масами всього світу

Але залишалося ще кілька мільйонів неорганізованих юдеїв, які, здавалося, не були дуже захоплені юдейськими «привілеями» та боротьбою за Палестину. Для об'єднання й цих мас в 1932 році була скликана довготривала конференція, яка проходила під керівництвом відомого американського відомого американського великого рабина Вейзе. В 1934 році в Женеві знов відбувалися переговори, при чому світовій громадськості були подані на розгляд плани вирішального значення. Нью-йоркська газета «Сонце» опублікувала тоді звіт свого кореспондента, з якого наводимо такі рядки: «Сьогодні представниками юди з усіх країн, які зобов'язалися провадити невинну й безкомпромісну боротьбу проти пригнічення своєї раси, бу створений надуряд світового юдейства... На цьому конгресі був намічений план дій уряду, що фактично являє собою юдейський парламент і буде утримувати делегатів від усіх країн та постійний секретаріат».

Доктор Гольдман, який втік з Німеччини, сповістив навіть, що юдейство розпочне невпинну боротьбу проти нацизму і провадитиме її поки не будуть поновлені права юдеїв. Того ж дня в одній нью-йоркській газеті під заголовком: «Світове юдейство застерігає Гітлера! Юдейська раса завжди знищувала своїх ворогів!» був опублікований дійовий план знищення Німеччини. Газети, які перебували на утриманні юдейської фінансової верхівки, одверто заявляли, що Німеччина мусить бути зметена з лиця землі. Це було 1934 року. Майбутній дослідник історії не може забувати цієї дати, коли подасть винним обвинувальний акт.

Після попередніх робіт, про які з'явилися тільки уривчасті відомості, «Перший юдейський світовий конгрес» засідав у 1936 року в Швейцарії. Як видно з протоколу, юдеї всього світу підпорядковувалися юрисдикції цього світового парламенту, і було встановлено, що «всі юдеї коряться авторитетові юдейського світового конгресу». Знов притягли на світ бойове гасло «Ізраїльської всесвітньої спілки», за яким «весь Ізраїль ручиться один за одного», і кожний юдей повинен поділяти долю своїх расових одноплемінців. Треба знов і знов наполегливо гостро відзначати, що, починаючи з 1933 року, юдейство працювало для того, щоб обернути Європу на порох і попіл.

Домагатися досягнення цієї мети, нагадувати юдейству його обов'язки і є завданням сучасного світового конгресу в Лондоні, де за допомогою архієпископа Кентерберійського, Вестмінстерського єпископа та британського обер-рабина доктора Герца змогли навіть значно розширити британсько-юдейський альянс. Бо ці просіоністські пастирі душ з англійської вищої церкви вторували надалі логічний шлях цій політиці і в спілці з згаданим обер-рабином створили «комітет юдеїв і християн», який на своєму стягу позначив також мету світового юдейського конгресу – «знищити гітлеризм і снувати плани для майбутньої структури світу». Цим мільйони неюдеїв в Англії було без відома для них самих приєднано до «кагалу». І тільки після перемоги держав Осі вони змушені будуть визнати, що були знаряддям в руках юдейства [14].

Хриstopродавці. (Борис Крюков. Нове Українське Слово. – 1942. – № 253 (268), 30 жовтня).

І сажотрус милується незайманістю білого лебедя, і сторож трупарні з насолодою вдихає чарівний аромат троянди. У повії також може прокинутися любов до дітей, а у вбивці – милосердя і шляхетність.

Щоправда, ми не відчували цього у працівників НКВД. Але це пояснюється просто: там працювали здебільшого не люди, а юди, єдиним моральним критерієм яких було «тридцять сребреников». Коли ж іноді й траплялись там люди нежидівської крові, то вони належали до покидьків людства, що цілком асимілювалися в сморідній атмосфері кагалу, виплесканій «батьком народнім» з Кремля.

До цього кагалу, звичайно, не можна прикласти жодного вимірника людської доброчесності...

Але є ще, виявляється, особи високого духовного рангу, які, лицемірно надягши маску гуманності, намагаються втягти в юдейський кривавий кагал, асимілювати в ньому цілу європейську націю.

Тут ідеться про єпископів кентерберійського і вестмінстерського, які в спілці з британським обер-рабином доктором Герцем організували «Комітет юдеїв і християн».

Чого, власне, хочуть ці добродії з британської церкви? Яке вовче нутро ховається у них за фіговим листком християнської гуманності? – Вони хочуть не більше і не менше, як «знищити гітлеризм», тобто знову поставити під загрозу юдо-більшевицьких пазурів усю Європу, тобто поновити терор НКВД, знущання з християнських храмів і священнослужителів, здійснити мрію жидівства про панування над світом, знищити надбаня культури, кинути нові мільйони людей на жертovníк ненажерливому Молохові.

Не віриться, що пастирі англійських християн пішли теж уторованим шляхом «тридцяти сребреников». Але чим же інакше можна пояснити потворну спілку вищих керівників християн з брудними представниками кривавого Юди?

Та чи не здається вам, панове архієпископи, що британський нарід, коли неблаганна історія зірве у нього з очей надягнену вами пов'язку, затаврує вас ненавистю і прокляне як хриstopродавців?

Народи Нової Європи це вже зробили... [15].

На сторінках газет йшла мова й про справи у Палестині, яка була підмантатною територією Великобританії.

Англія обіцяла жидам Палестину. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 51, 7 листопада).

Після того, як недавно Англія знову обіцяла віддати жидам Палестину та інші арабські країни, видно, що англійці зрадили арабські країни [16].

Юдеї – вороги ісламу. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 75 (90), 3 квітня).

Відомий мусульманський шейх Магомет, що перебуває зараз в Паржі, звернувся до мусульман усього світу.

– У великій боротьбі роти большевизму, ми, мусульмани, мусмосказати своє слово, – заявив шейх: – В ССРСР панують юдеї. Хто, як не вони, зневажили коран і іслам, вони поневолили тюркські народи. вони зняли півмісяць з Криму, Азербайджана, Баку, Батуї. Настав час помститися за це [17].

Юдеям заборонено тікати з Палестини. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 200 (215), 29 серпня).

Анкара. Цілий ряд юдеїв в Ієрусалимі клопоталися про візу на виїзд з Палестини. Через те, що такий відїзд мав характер панічної втечі, поліційна влада, не мотивуючи, відмловила у візі. Подані до суду скарги були відхилені з поясненням, що під час війни поліція не зобовязана мотивувати свої розпорядження.

Ця постанова суду гостро критикується в юдейській пресі. В тих юдейських колах, що планували втекти з Палестини, панує замішання [18].

Багаті юдеї залишають Палестину і Сірію. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 160 (175), 14 липня).

В зв'язку з поразками Англії в Єгипті, в Палестині почався панічний розпродаж юдеями земельних ділянок і іншого майна. Багаті юдеї спішно кидають Палестину і Сірію і тікають в Південну Америку [19].

Англійці, жиди і араби. Автор Т.К. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 160 (175), 14 липня).

Аморальність Англії, здатність її до негідницьких вчинків не раз уже доведена. Одним із доказів цього є ставлення «підступного Альбіона» до арабського народу. Нехай читач пригадає поведінку Англії щодо арабів Палестини під час війни 1914 – 1918 рр. Тоді арабам була обіцяна повна самостійність, якщо вони стануть на боці Англії та її союзників проти Туреччини. Араби легковажно повірили, боролися з турками. Але коли ця війна закінчилася, Туреччина зазнала поразки і була вигнана з Аравії, отже і з Палестини. І що одержали араби обіцяну Англією самостійність? Замість неї вони одержали кайдани і катування, жах, який їх надовго отруїв: почався безконечний потік жидів у Палестину. Вони десятками й сотнями тисяч емігрували туди і стали закупати землю, приваблюючи бідних арабів своїм золотом. Араби опам'яталися від цього дурману, та вже було пізно: жида швидко акліматизувались і через своє відоме нахабство взяли гору над нещасними тубільцями. Тоді араби звернулися по допомогу до Англії, та замість неї одержали чорної пам'яті декларацію Бальфура, яка проголосила Палестину жидівською батьківщиною; день оголошення цієї декларації араби проголосили днем жалоби.

Скільки не боролись араби проти жидів, кожного разу англійці приходили на захист останніх і без найменшого жалю, власне, щоб догодити жидам, вішали арабів. Ось один із прикладів такого злочину Англії. В Ездрелонській долині здавна жили і займалися землеробством 14 тисяч місцевих фелаків. З появою англійців, а за ними й жидів, цим тубільцям було наказано залишити родючу землю батьків і дідів і віддати її жидам. Але знайшлися освічені, енергійні араби, які стали на захист своїх земляків проти однаково ненависних їм англійців і жидів. Одним із таких енергійних людей був молодий Гаврило Кезма, вождь арабів. Він звернувся до кращих адвокатів і повів справу через суд. Судді повернули землю її власникам, тобто фелакам. 14 тисяч бідних людей були врятовані від голодної смерті. Але юнакові його енергія коштувала життя: він захворів на скоротечні сухоти і незабаром помер.

Так здавна англійці були захисниками жидів [19].

Отже, ми бачимо, наскільки уважними були до положення, діяльності євреїв у Великобританії, Палестині.

Розділ 4.

ЄВРЕЇ ЄВРОПИ ТА АЗІЇ: СТАНОВИЩЕ, ЖИТТЯ, ПОЛОЖЕННЯ

4.1. «Показ» мрій світового єврейства, масонство

Жиди в історії народів. (Відродження. Орган Роменської Міської Управи. – 1943. – № 56 (163), 23 липня).

Жидівське питання таке споконвічне, як і саме співжиття жидівських племен з іншими народами, від яких жиди завжди дуже відрізнялися. Славний римський філософ Сенека, що жив у першому віці після Р. Х. висловився: «Впливи цього найнечестивішого народу такі сильні, що вони розповсюдилися по всіх країнах». У своїх «Анналах» історик Тацит назвав жидів «детерріма генс», тобто найогиднішим народом, а німецький історик Теодор Момзен, що, доречі, був ліберальним політиком, на оснві свого великого досвіду так змалював ролі жидів у староримській імперії: «Жид ставиться до держави по суті байдуже, йому так само тяжко відректися від кореня своєї національної окремішності, як його прикрити всякою іншою національністю. Та й у старовину жидівство було сильним ферментом національного розкладу». А про часи Юлія Цезаря той самий учений пише: «Як міцно вже тоді жиди трималися купи, вказує застереження тогочасного письменника, що кожний намісник мусить вважати за найбільшу небезпеку для себе – пускати до своєї провінції жидів».

За середньовіччя та й пізніше народи намагалися звільнитися від жидівського панування, виганяючи їх із своїх країн. До цього часто заохочували й цю акцію підтримували найвизначніші авторитети тих часів. Абат Петро де Ключі, що був засновником і духовним керівником названого його іменем монастиря, – середовища церковного обновленського руху, писав десь коло 1146 року: «Я раджу покарати жидів відповідно до їх злих прикмет. Верх справедливості – це забрати від них те, що вони набули шахрайством. Все, що вони мають, – це найганебніше нагарбане добро, а тому, що вони за свої злочини ще досі не покарані, то треба від них усе відібрати. Те, що я кажу, відомо всім,

бо жида наповняють свої стодоли збіжжям, пивниці вином, гаманці грішми, скрині золотом та сріблом, здобуваючи все це не чесною хліборобською працею, не нормальною воєнною службою, не якимсь пожиточним промислом, а шахрайським обдиранням люду, потайним перекупуванням у злодіїв за дурничку накрадених та награваних дорогоцінних речей».

Світило гуманізму, Еразм Роттердамський, так цінував жидів у 1487 році: «Це таке грабіжництво та обдирання бідної людини жидами, що (змилуйся, Боже!) далі вже не можна терпіти. Жидівські лихварі запускають коріння навіть по найменших селах, і коли ви позичаєте в них 5 гульденів, то вони беруть від вас заставу у шість разів більшої ціни та процент з проценту, а з цього ще знов процент. І так бідна людина позбувається всього майна». Імператриця Марія Тереза власноруч писала в 1777 році до своєї двірської канцелярії: На майбутнє жодному жидові, хоч як би він звався, не вільно тут перебувати без мого писаного дозволу. Нема гіршої чуми для держави, як жидівський народ, бо він має величезний хист доводити людей до жебрацької торби шахрайством, лихвою, грошовими та іншими спекуляціями, якими гидує чесна людина». Навіть французький вільнодумець Вольтер у своїх творах присвятив жидам такі слова: «Жида - це брутальний і варварський народ, що віддавна з'єднає в собі найбруднішу ненажерливість з найосоружнішою забобонністю та невгасною ненавистю до всіх народів, що його терплять та коштом яких він багатіє».

З цього видно, що керівники молодих європейських націй, які проповідують повалення жидівського верховодства, мають велику рацію. Антисемітизм всюди і завжди був і є обґрунтований, особливо антисемітизм німецького народу, який тепер веде перед у боротьбі з жидами [1].

Затаєнні мрії світового жидівства. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 255 (270), 1 листопада).

Советська людина оглушливою агітацією жидо-більшевизму весь час спрямовувалась на шлях так званого інтернаціоналізму, через який, мовляв, для всіх трудящих світу, до якої б нації не належали, в майбутньому готується царство комунізму.

Що це так, доводить подана нижче промова жидівського рабина, виголошена ще 1880 року на жидівському конгресі у Львові. Довгий час її нікому не був відомий, і лише 1912 р. французький журнал «Revue international des societees secretes», т. I її опублікував. Наводимо нижче її текст без усяких змін. «Мої браття! Оце минає 19 віків, як жиди борються, щоб здобути панування над світом – річ, яку сам Бог обіцяв патріархові Авраамові. Вони розсіялися по всіх частинах світу і дуже довгий час були об'єктом страшних переслідувань. Але відтепер маємо надію! Факт, що жиди розсіяні по всіх куточках землі, свідчить, що всі ті землі належать їм. Перед нами величний факт. Ізраїль стає з кожним днем могутнішим. Золото, перед яким хилить голову людство. золото, таке шановане, майже все в руках жидів; а золото є майбутнє Ізраїля. Часи переслідування минули. Поступ і цивілізація є найкращими твердинями, що бережуть жидів і полегшують здійснення планів цих останніх. Нам, жидам, вдалося прибрати до своїх рук головні осередки світової біржі: Парижа, Лондона, Відня, Берліна, Гамбургу, Амстердама.

Усі теперішні держави в боргах. Ці борги змушують держави дати жидам у заставу всі копальні, всі залізниці, всі державні фабрики. Але жидам дуже потрібне ще одне, а саме – дістати землі в свої руки, передусім великі маєтки. Коли великі маєтки перейдуть у жидівські руки, тоді християнські робітники, що будуть на них працювати, дадуть жидам безмірні прибутки. Ми згорбилися під ярмом, яке ми носили 19 віків; але тепер ми стали сильнішими від наших гнобителів. Правда, деякі жиди вихрещуються, але навіть і це спричинюється до збільшення нашої сили, бо вихрещений жид ніколи не перестає бути жидом, і прийде колись час, що християни схочуть стати жидами, але нарід Юди відштовхне їх з погордою.

Лист Джона Редкліфа говорить: «Наші переказали обранцям Ізраїля обов'язок збиратися раз на століття над гробом великого вчителя Калеба, святого рабина Сімеона Бен-Юди, якого знання дає обранцям з кожного покоління могутність на всій землі і владу над усіма потомками Ізраїля».

Сьогодні всі царі, королі і пануючі князі обтяжені боргами, зробленими для утримання численної і постійної армії, щоб підперти свої захитані престоли. Біржа обчислює і вивіряє

ці борги. а ми всюди переважно є панами біржі. Мусимо отже старатися щораз більше полегшувати позики, щоб стати керманічами всіх цінних ефектів і взяти в заставу за капітали, які ми постачаємо краєві, стільки, скільки вдасться – експлуатацію їх залізниць, копалень, лісів, їх великих залізних руд і фабрик та інших цінностей, навіть їх податків.

Рільництво є завжди великим багатством кожного краю. Володіння великими земельними маєтками буде завжди шляхом до почестей і матиме великий вплив на урядові особи Звідси виходить, що наші змагання мають бути звернені теж до того, щоб наші брати в Ізраїлі набували багато землі. Ми повинні, отже, старатися, оскільки це можливо, роздрібнювати ці великі маєтки, щоб ми могли їх набути якнайскоріше і якнайлегше. Під маскою, що ми проходимо на допомогу робітничим класам, треба старатися звалити весь податковий тягар на власників великих маєтків, а коли влада їх перейде в наші руки, тоді вся праця християнських пролетарів стане для нас джерелом невичерпних прибутків.

Кожна війна, кожна революція, кожне політичне і релігійне потрясіння наближає хвилину, коли ми досягнемо найвищої нашої мети, до якої прямуємо [2].

Затаєнні мрії світового жидівства. Автор К. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 256 (271), 3 листопада).

Торгівля і грошова спекуляція – ці дві галузі, що дають багатий зиск, не мусять ніколи вийти з жидівських рук; насамперед же треба прибрати до наших рук з метою лихварського зиску торгівлю алкоголем, маслом, хлібом і вином, бо через це ми станемо необмеженими панами всього рільництва і взагалі всього сільського господарства. Ми будемо продавцями збіжжя для всіх, а коли б вибухло яке незадоволення, викликане нуждою, ми матимемо завжди ще час скинути відповідальність на уряди.

Всі громадські посади мусять бути приступними для жидів, а коли ми раз дістанемося до вищих посад, то зможемо завдяки покірності і спритності наших факторів дістатися аж до першого джерела справжнього впливу і справжньої могутності. Звісно, тут ідеться про посади, з якими зв'язані почесті, влада або привілеї, бо ті, що вимагають знання, праці і неприємностей, можна і навіть треба залишити християнам. Судочинство є інституцією, що має для нас першорядну вагу. Адвокатський стан розвиває знову таки найбільше

розумові здібності й ознайомлює найбільше із справами наших природніх ворогів – християн, тому з допомогою цього стану ми можемо з ними зробити, що нам подобається. Чому ж жидам не стати міністрами освіти, коли вони мали так часто портфель міністра фінансів? Жиди повинні дбати також про ступінь законодавців для того, щоб працювати над скасуванням законів, укладених гоями, невірними грішниками, проти синів Ізраїля, єдино вірних, зважаючи на додержання ними святих законів Авраама

Проте, тут цілком здійснюється наш план. бо поступ сливе скрізь визнає за нами ті самі права громадянства, що й за християнами. Але те, чого ми ще мусимо досягти і що мусить бути предметом наших безнастанних зусиль, – це менш суворий закон про банкрутства. Ми зробимо з нього для себе копальню золота, ще багатшу від колишніх каліфорнійських копалень.

Жидівський нарід повинен звернути свої прагнення в бік цього високого ступеня влади, звідки випливають пошана і почесі; найкращими засобами дістатися туди є спритність в усіх промислових, фінансових і торговельних операціях, при чому, однак, слід стерегтися всякої засідки, яка могла б піддати його небезпеці відповідати перед крайовими судами. Він повинен, отже, при виборі цього роду спекуляції діяти з тактом, властивим його природженій здатності до інтересів.

Нам не мусить бути чужим ніщо таке, через що здобувається визначне місце в товаристві: філософія, медицина, право, політична економія; одне слово всі галузі науки, мистецтва, літератури є широким полем, де ми позитивними результатами повинні здобути собі широке місце і виявити наші здібності.

Ці звання є невіддільні від спекуляції. Приміром, якась музична композиція, хоча вона була б навіть дуже слаба, дасть нашим позірну рацію поставити жида, її автора, на підвищенні й оточити його вінцем слави. Щодо медицини і філософії, то ці науки також мають становити галузі нашої інтелектуальної праці. Лікар буває втаємничений у найінтимніші родинні справи і має в своїх руках здоров'я й життя смертельних наших ворогів-християн.

Ми повинні заохочувати до одружень жидів з християнами, бо ізраїльський нарід, не наражаючись через такий зв'язок ні на ризик страти, може мати з таких шлюбів лише користь; домішка певної кількості крові до нашої, обраної Богом, раси не могла б її зіпсувати, а наші дівчата через ці мішані подружжя з християнськими родинами дадуть нам деякий вплив і владу. В заміну за гроші, які ми їм дамо, справедливо, щоб ми набули рівноцінність у впливі на все, що нас оточує. Споріднення з християнами не означає ще збочення з дороги, яку ми собі обрали; навпаки, воно нас зробить самовладними панамі їх долі.

Коли золото є першою могутньою силою цього світу, то другою є, безперечно, преса. Але що може друга без першої? Якщо ми не можемо досягти того, про що була вище мова, без допомоги преси, то треба, щоб наші взяли провід над усіма щоденними часописами всіх країн. Володіння золотом, спритність у виборі засобів та перетягання підкупом здібних людей на наш бік зроблять нас панамі громадської думки і віддадуть владу над масами в наші руки. Ідучи крок за кроком цією дорогою з витривалістю, яка є нашою чеснотою, ми заженемо в кут християн і зведемо їх вплив до нуля. Ми диктуватимемо світові те, в що він має вірити, те, що він має шанувати, як і те, що він має зневажати.

Можливо, деякі одиниці повстануть проти нас і почнуть узивати нас анатемами, але покірні і несвідомі маси послухають нас і боронитимуть нашу славу. Коли ми станемо необмеженими панамі преси, то зможемо змінити поняття про честь, про чесноту і завдати першого удару цій святій і недоторканій досі інституції – родині і довести її до повного знищення.

Зможемо викоренити переконання і віру в те, що наші вороги – християни шанували досі, а зробивши собі зброю з пристрастей, які будемо в них підогрівати, ми їм оголосимо війну до всього, що шанується.

Наш нарід є консервативний, вірний релігійним обрядам і звичаям, які нам перказали в спадщину наші предки.

В наших інтересах, щоб ми бодай удавали, що ми з захопленням займаємось соціальними питаннями, які стоять на порядку денному, особливо тими, що мають на меті

поліпшення долі робітників, але в дійсності ми повинні всіма силами прагнути до того, щоб оволодіти громадською думкою і нею керувати.

Засліплення мас, їх схильність піддаватися силі поголоски, такої ж порожньої, як і голосної, якою гомонять роздоріжжя вулиць, – робить їх легкою здобиччю і подвійним знаряддям популярності і слави. Ми знайдемо без зусиль серед наших таких, що вміють добре вдавати почування, до того ж настільки вимовні, щоб охоплені ентузіазмом християни вважали їх щирими.

Треба підтримувати пролетаріат і, оскільки це можливо, віддати його під владу тих, що керують грішми.

При допомозі цього чинника ми підбуримо маси, коли захочемо. Ми підштовхнемо їх до переворотів, до революцій, а кожна з цих катастроф посуне наші життєві інтереси на великий крок уперед і наблизить нас скоро до єдиної нашої мети – панування над усією земною кулею, як це було обіцяно нашому отцеві Авраамові».

Як бачимо з цього жидівського джерела, програма світового жидівства планомірно і поступово здійснювалась останні десятиріччя в плутократичних країнах Західної Європи і передусім у країні земного жидівського раю – Советському Союзі [3].

Всесвітній ворог народів – масонство. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 84 (99), 15 квітня).

Хто хоче зрозуміти суть всесвітнього масонства. мусь передусім пізнати жидівство. А хто пізнає жидівство, той побачить, яке небезпечне масонство.

Масонство – це міжнародна організація, що нею керує всесвітнє жидівство, якому вона цілком підпорядкована. Масонство поставило собі як політичну мету панування жидівства над світом і планово прямувало до цієї мети. Всі шляхи були для нього добрі. Воно не спинялося ні перед якими найпідлішими засобами, щоб підкорити всі народи світу таємній жидівській організації. яка спершу містилася в вропі, а після здобуття влади Гітлером, мусила перенестися до Америки. Всі в світі масонські ложі. національні чи інтернаціональні, підлягали центральному жидівському проводові.

Найважливіші цілі світового масонства – це, по-перше, зруйнування національних держав, по-друге – релігій, по-третє – завоювання для жидівства влади над усім світом. Де тільки масони здобули олітичний провід, всюди вони топтали під ноги найсвятіші патріотичні та релігійні почуття народів. Так було вже за часів французької революції 1789 року, коли християнську релігію було замінено богинею «Розум», так було воно й за наших часів у Советському Союзі за панування Леніна і Сталіна, що слухалися в усьому жидів. Масони вже думали, що, нарешті, досягли своєї мети і що при допомозі безлічі жидівських комісарів зможуть викликати «світову революцію».

Багато гріхів лежить на сумлінні масонства! Майже всі війни виникали через його інтриги, усі господарчі кризи і катастрофи голоду були безпосередньо спричинені масонством, бо своєї остаточної мети – опанування світу жидівством – воно може досягти тільки шляхом руїни й хаосу. 10 мільйонів убитих в останній світовій війні треба записати на рахунок боргів цієї жидівської світової чуми. Не злічити організованих масонством убивств політичних противників. Воно раз-у-раз підбурювало народні маси до робітничих заворушень і заганячло їх під кулеметний вогонь війська й поліції.

Масонство зуміло пролізти до найвищих адміністративних екіл різних держав. Навіть короновані голови держав належали до нього. Теперішній президент США Рузвельт – масон найвищого ступеня. Він так залежить від жидів, що навіть не завагався втягти свою країну в війну, хоч на нього ніхто не нападав і ніхто йому нічим не агрожував.

300 найвищих провідників всесвітнього масонства зустрічаються на таємних зборах і радяться між собою, яку треба вести політику, щоб втягати народи в ще більші нещастя і тримати світ у збентеженні й неспокої.

Масони залазять до організацій та родин, щоб під маскою порядної людини, яка боронить волю, братерство і справедливість, розприскувати там свою розкладницьку отруту в інтересах світового жидівства. Але націонал-соціалізм розкрив очі народам, і тепер масонів масонів винищують, як отруйне гадюче кодро, щоб воно не могло вже більше коїти лиха [4].

Нотатки про жидівство.

Бич Ротшільда над Європою. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 58 (73), 14 березня).

Ротшільди були найнебезпечнішими і одночасно найсильнішим юдейським родом в Європі. «Старий Ротшільд», Майор Амшель, народився 1743 року в Франкфурті в Жидівському завулку. Йому вдалося розбагатіти шляхом фінансування торгівлі людьми гесенського «батька країни». Який продавав своїх підданців Англії для війни з Америкою. Його син Натан став Ротшільдом «Ватерлоо». Він першим організував міжнародну мережу жидівських банків. Разом з своїми братами він заснував ротшільдові фірми в Франкфурті, Лондоні, Парижі, Відні і Неаполі, торгівля яких поширювалася до Іспанії, Росії і Південної Америки.

З 30 років минулого століття Ротшільди брали активну участь в політиці європейських країн. Вони сиділи у верхній і нижній палаті в Лондоні і при різних дворах відігравали свою небезпечну роль. Вони підготовляли юдейську емансипацію в середній Європі і домагалися панування жидівського капіталу, який мав стерти всі національні почуття [5].

Поширення роду Ротшільдів у Європі.

Натан Майер, Берта Жульєт, Андре Моріц, Артур, Ганнах, Едуард, Аліне, Кароліне, Гелене, Едмунд, Джемс, Альберт, Наталі, Натаніель, Антоні, Шарлотта, Зоя Лючія Бетті, Октав, Соломон, Артур, Генрі, Жан Едвард, Констанц, Беттіна, Густав, Тохтер, Жамес, Анна, Ліонель Натан, Англія, Шарлотта, Франція, Майер Альфонс, Карл Альфред, Леонора, Шарлотта, Карл Натаніель, Евеліна, Вальтер, Натаніель, Евеліна, Яків, Юлія, Бабетте, Натан Ансель Майер, Маргаріта, Ганнах, Клементіна, Шарлотта, Генрієтта, Німеччина, Карл Майер, Ізабела, Соломон, Відень, Ансель Соломон, Шенге.

Майер Ансельм Ротшільд з Жидівського завулку в Франкфурті, Берта-Марія, Тереза, Ема-Луїза. Адель, Адольф, Карл, Ансельм Леон, Бетті, ВАільгельм Карл, Юлія, Георгіна, Адельгейд, Олександр, Матільда, Натаніель, Луїза, Мінна-Кароліна, Євген Даніель, Альфонс Майер, Альберт, Фердінанд Ансельм, Оскар Рубен, Валентіна, Луї-Натаніель, Георг-Ансельм, Аліса [5].

Все було націлено на пониження євреїв, «викриття» їх ролі в Європі, світі.

4.2. Становище євреїв у Німеччині

Викриття діяльності євреїв в Німеччині було головним для фашистського режиму. Пропагувалися ці ідеї і на сторінках українських газет періоду окупації.

Найдавніші жидівські громади в Німеччині. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 35 (50), 14 лютого).

Найдавніші громади жидів у Німеччині виникли вже за часів Римської імперії, яка тоді сягала до Рейна і Південної Німеччини. Про це згадується в 380 році нашої ери в документах міста Кельна.

Пізніше жиди відігравали певну роль у королівстві Меровінгів, впадаючи в око своїм нагромадженням багатства. За Карла Великого та його наступника Людвіга Благочестивого вони вже стали «необідними» і якимось незрозумілим способом діставали навіть особливі права, що забезпечили захист для їх брудного ремесла.

Виникнення більшості інших давніх жидівських громад у Німеччині звязане з численними випадками «вигнання жидів» у тодішньому культурному світі. Після розпаду старої Римської імперії жиди зуміли умотитися скрізь у тих новоутворених державах, чие квітуче господарство обіцяло їм добрий прибуток. Але незабаром народи обурилися проти цих експлуататорів і вигнали їх геть: 855 р. – з Італії, 1096 р. – з Тріра, Шнейєра, Майнца та Кельгна, 1181 р. – з Франції, 1290 р. – з Англії, 1306 р. – знову з Франції, 1492 р. – з іспанії. Щодо вигнання жидів певну роль відігравали інколи і релігійно-християнські мотиви.

Перше велике переселення жидів до Німеччини відбулося під час першого хрестового пооду, коли християнський фанатизм обернувся проти цих «єретиків» (1096 р.). Для цієї відгалуженої частини жидівства виникла назва «ашкенази». Вальтер Янтцен [6].

Очищення Європи від жидів. Автор G. D. P. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 73 (88), 1 квітня).

Коли приблизно два десятиліття тому Німеччина змушена була перейти в юдейському питанні від теоретичних дискусій до певних рішень у внутрішній політиці, жидівський

видавець відомої газети, почав галасувати про ті неподобства, що їх чинять гої, бо, мовляв, саме вони навели цілком індиерентну юдейську молодь на думку про те, що вона є чимсь особливим. При цьому він навмисне забув, що кінець-кінцем неважливо, чи свідомо, чи несвідомо провадять жиди свою політику – наслідки від цього однакові. Коли в той час один видатний юдей наважився взяти на себе обовязки міністра закордонних справ, то це було лише яскравим виявом внутрішнього процесу розпалу і знесилення, що поволі розідав Німеччину і виявився не тільки в скандалах та пороках, не тільки в таких постатях як Бармат, Кутіскер, Склярц або їх помічники і поплічники, що провадили їх лінію в установах та впливали на громадськість. Значно виразніше, правда, часто для особи, яку це безпосередньо обходило, жид був руйнінським елементом в щоденному побуті. Незіпсовані люди, що належали до чистої раси, відчували, що жиди є чужорідним тілом, але гне визнавали цього. Так само як неспеціалісти не можуть розпізнати деякі хвороби на ранніх стадіях ахворювання, так і ці люди не вважали юдеїв серйозною небезпекою для народу, хоч перші ознаки паралічу вже впадали їм в очі. На щастя для німецького народу, таке визнання прийшло не надто пізно. Всі ті страждання, які треба було перенести на шляху до цього визнання, були платою за навчання, і якщо взяти до уваги долю росіян та інших народів, то ця плата ще не надто висока.

Ні в якому разі не можна вважати неподобством, коли народи відчувають і визнають жидів стороннім тілом. Коли таке ставлення викликало самосвідомість жидів, то це тільки дуже бажаний факт: кішці повісили на шию дзвоника, і хай вона гордиться цією прикрасою, важливо те, що її розпізнали і що дзвоник попереджає про її присутність.

Ящо сьогодні не в усій Європі юдейське питання розв'язане в такій мірі, як в Німеччині, то така затримка вже не впливатиме на загальний розвиток цієї проблеми. Таке визнання до певної міри впливає навіть на ті держави, які ще зволікають з виданням законів, спрямованих проти юдеїв, або зовсім ігнорують юдейське питання. Характерний приклад одного молодого швейцарця, який за винагороду в 5.000 марок кілька років тому одружився з жидівкою-емігранткою з Німеччини, старшою за себе на 20 років, а тепер намагається анувати свій шлюб. Скільки таких і подібних трагедій сталося в Європі!»

Людське мислення, паралізоване юдейським впливом, починає знову відроджуватися, живлячись з свого одвічного расового джерела. Особливо, це помітно після розгортання юдейського питання і усунення юдейського впливу через мистецтво і пресу, зокрема, після виникнення націонал-соціалістичного світосприйняття в Німеччині, яке розвинулось у щоденній кропіткій роботі і безмежній радості праці.

Для того, щоб цей новий процес становлення мислення був дійсно нестримним, треба, щоб у межах одного народу, а особливо при наявності народів, що належать до різних рас, він набрав зовсім інших темпів, і часто він дає неоднакові наслідки. Величезна кількість відмінностей залежить від ступеня очікування країн і народів та від руйнівного впливу цього фактору. Навіть там, де жида не повністю панують над народами, вони виявляють надзвичайну міцність, і усунення їх є важкою, складною і небезпечною операцією.

Саме з такої точки зору треба розглядати розвиток юдейського питання в інших європейських країнах. На сьогодні неважливо, наскільки жида позбавлені можливості брати участь в громадському житті хоч би Франції, важливо, що це питання настільки назріло, що треба зробити перші кроки для його розв'язання. Наступні кроки вже зростаються самі собою з усе зростаючою швидкістю і ґрунтовністю. Ми бачимо це на прикладі південно-східних держав Європи.

Всі дунайські держави мають спеціальний юдейський статут, а деякі з них намагались обмежитись лише половинними заходами й ігнорували расове питання, розглядаючи жидів лише з погляду іншого віровизнання. Але незабаром виявилось, що цього не досить, бо тут в основі лежить неправильна ідея. Не можна було зробити жидам нічого приємнішого, як звести юдейське питання на релігійну площину – таку арену боротьби, де можна було, обплутуючи душі противників, створити відповідну атмосферу, яка б гарантувала б їм перемогу. Їх же противники розбивали один одному голови в цій боротьбі. Така юдейська стратегія зазнала поразки, бо лінія, що виникла в Німеччині, збудила всі здорові расові інстинкти інших народів, і в наслідок цього утворилось таке становище, в якому почуття народу керують законодавцями.

В такому розумінні це не є помилкою, бо ця обставина тільки робить інтенсивнішими расові почуття. Народи визначають потребу законів перше, ніж вони бувають видані, і відповідні настанови не потребують дальшого обґрунтування. Бо коли тільки жида визнають за чужинця і ропізнають його справжнє обличчя, розв'язання юдейського питання стане схожим до нестримної лавини, що може спинитися лише тоді, коли досягне своєї мети [7].

Іудеї не мають право на довіря. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 66, 25 листопада).

Законом встановлено, що іудеї, які працюють в Німеччині, не мають права на довір'я, а тільки несуть обов'язки. Іудей зобов'язаний роботодавцеві роботою, а роботодавець повинен оплачувати цю роботу [8].

Винні жида! Стаття імперського міністра доктора Геббельса. (Українське Слово. – 1941. – № 76, 7 грудня).

Нижче вміщуємо надіслану спеціально для щоденника «Українське слово» статтю доктора Геббельса, міністра пропаганди Німеччини, написану ним для одного з поважніших німецьких часописів «Дас Райх». Стаття розроблює тему, яка не менше хвилює і українського читача, тому прочитана буде у нас з такою ж пильною увагою, як і в Німеччині.

Історичну провину світового жидівства у виникненні і поширенні цієї війни доведено настільки переконливо, що нема чого більш витратити на це сів. Жида хотіли війни і вони її мають. Але на них справджується пророкування Фюрера, яке він висловив 30 січня 1939 р. На засіданні німецького рейхстагу, про те, коли б інтернаціональному жидівському капіталу і вдалося ще раз втягти народи в святову війну, ця подія повела б не о большевизації світу, і цим самим – до перемоги жидівства, а до знищення жидівської раси в Європі.

Ми саме переживаємо здійснення цього пророкування, і, отже, доля жидівства тяжка, але вона більш ніж заслужена. Зовсім неприпустиме співчуття або навіть жаль. Затіваючи цю війну, світове жидівство зовсім неправильно оцінило сили, на які ввоно могло

розраховувати, і тепер само переживає процес поступового винищення, яке воно вигадало для нас і якому піддало б нас без жодних вагань. Воно знищується за його ж власним законом: «око за око, зуб за зуб».

З такого історичного погляду кожний жид – наш ворог, не зважаючи на те, чи він животіє в польському гетто, чи веде паразитичне життя в Берліні або Гамбургу, чи підбурює до війни в Нью-Йорку або Вашингтоні. Всі жиди належать з огляду на своє походження і расу до інтернаціональної змови проти націонал-соціалістичної Німеччини. Вони бажають її поразки і знищення та роблять все, що в їх силах, щоб сприяти цьому.

Це елементарна вимога народної, національної і соціальної гігієни. Вони ніколи не дадуть спокою; коли б вони змогли, то вони б втягнули б у війну один народ за одним. Що означає для них пов'язані з цим страждання людей, коли вони примушують світ підкоритися тільки своєму грошовому й кривавому пануванню.

Жиди є паразитична раса, яка, як гнила цвіль. Лягає на культуру здорових, але бідних інстинктами народів. Проти цього є дійові засоби – відрізати й відкинути.

Як перед цією світовою проблемою, яка цікавить людей протягом тисячоліть, жалюгідно виглядають чуйні, безглузді, розчулені аргументи деяких відсталих друзів жидів. Вони очевидно розкрили б очі, ніс і рот, коли б вони коли-небудь побачили своїх любих жидів при владі. Але тоді було б запізно, й тому обов'язком національного керівництва є дбати засобами, які йому здаються придатними за те, щоб це становище ніколи не надійшло. Є різниця між людьми й людьми, точно як і різниця між звірями й звірями. Ми знаємо добрих і злих людей, як також добрих і злих тварин. Той факт, що жид ще живе серед нас, зовсім не є доказом того, що він і належить також до нас, точно так, як блоха ніколи не стане хатньою твариною тільки через те, що вона перебуває в хаті.

Коли пан Брамзіг або пані Кнотерих при погляді на стару жінку, яка носить жидівську зірку, мають почуття жалю, тоді, будь-ласка, нехай вони не забувають, що далекий племінник цієї старої жінки з іменем Натан Кауфман сидить у Нью-Йорку й підготовлює план, за яким німецьке населення до 60 років повинно бути стерилізовано, й син її далекого дяді, як підбурювач війни, стоїть за містером Рузвельтом, під іменем Барух або Моргентау

або Унтермейер для того, щоб нацькувати його на війну, й що коли б це вдалося при відповідних обставинах, хоробрий, але несвідомий вояк США застрілив би єдиного сина пана Брамзінг або пані Кнотерих, все для вищої честі жидівства, до якого належить також ця жінка, яка-б вона не була м'яка і жалюгідна.

Характерно, що про кожний захід, який ми застосовуємо проти жидів, можна другого ж дня прочитати в англійських і американських газетах. Отже, ще й досі жиди мають у своєму розпорядженні таємні зв'язки з ворожими нам країнами і використовують це не лише для власної справи, але й для всіх важливих оборонних справ імперії. Отже, ворог живе серед нас. Що ж може бути більш важливим, ніж зробити його хоч би зовні помітним для кожного громадянина?

В перші дні після ведення жидівської зірки підвищився попит на берлінські газети. Кожний жид, який повинен був вийти на вулицю, дістава собі газету, щоб соромливо прикрити свій знак Каїна. Коли це було заборонено, можна було подекуди побачити жидів на вулицях берлінського західного кварталу, де вони виступали в супроводі чужоземців – не жидів. Такі жидівські прислужники повинні були також претендувати на жидівську зірку. Ті аргументи, які вони наводять для виправдання своєї провокаційно поведінки, завжди одні і ті ж: жиди, мовляв, також люди – нібито ми запевняли у чомусь протилежному і нібито це не стосується так само і бандитів, насильників дітей, злодіїв і сутенерів, з якими ми зовсім не бажаємо прогулюватись по Курфюрстендамм – ваш знайомий жид, мовляв. Пристойний жид, – а такий жид знайшов дурного і позбавленого інстинкту голя, який вважав його пристойним! – я, мовляв, знаю цього жида багато років, – ніби це підстава бути для жидів своєрідним почесним ескортом.

Жиди бачать потроху, що вони залишені на самих себе, і пробують вдатися тепер до нового трюку. Вони знають в нас добродушного німецького Міхеля, який завжди готовий охоче забути все заподіяне йому лихо за одну сантиментальну сльозу: раптом виникає враження, що берлінські жиди складаються лише з втішних малих дітей, які повинні зворушувати своєю дитячою безпорадністю, та старих, слабих жінок. Жиди виставляють

вперед ти, хто викликає співчуття. Цим вони можуть спричинити короткочасне збентеження у деяких простаків, але не в нас.

Вже лише заради них ми повинні виграти війну. Якщо б ми її програли, то невразливі, добропорядні жидівські громадяни перетворилися б на диких вовків. Вони б кинулися б на наш нарід, наших жінок і дітей для такої помсти, яка не має ще прикладів в історії. Так вони зробили в Бесарабії та балтійських державах, коли в цих країнах запанував большевизм; а там ні народи, ні уряди не заподіяли їм ніякого лиха. Ми не можемо спинитися в нашій боротьбі проти жидівства, навіть не зважаючи на те, що ми цього зовсім не хочемо. Жидів треба відокремити від німецького народу, бо вони шкодять нашій національній замкненості.

Коли ми, німці, взагалі маємо фатальну ваду в нашому національному характері, то ця вада є надто велика забутливість. Ця вада свідчить саме про нашу людську порядність і широкий розмах, але не завжди про нашу політичну розсудливість і розум. Ми вважаємо всіх людей за таких добродушних, як ми самі. Зимою 1939-40 року французи загрожували розчленувати нашу державу, так, що ми й наші сім'ї стояли б в чергах перед їхніми польовими кухнями, щоб одержати миску теплої їжі. Наші війська за 6 тижнів повалити Францію, і тепер можна бачити по шляхах німецьких вояків, які роздають хліб та ковбасу голодним французьким жінкам та дітям, а паризьким біженцям дають бензин, щоб вони якомога швидше повернулися в свою столицю і мали там змогу хоч частково відновити своє цькування проти німеччини.

Такі вже ми, німці. Наша національна добротність є одночасно національною вадою. Ми і не хотіли б бути іншими, і коли наша, відома усьому світові довірлива наївність не робить ніякої великої шкоди, то проти цього теж нема чого сказати.

Але вже Клопшток дав нам добру пораду не бути надто справедливими і не вважати наших ворогів досить благородними, щоб вони могли бачити, які гарні є наші вади.

Ці слова стосуються також нашого ставлення до жидів. Тут поступливість є не тільки слабкістю, але забуттям своїх обов'язків і злочином проти державної безпеки. Бо жиди тільки мріють про можливість заплатити кровю і терором за нашу нерозумність. До цього

ніколи не має діяти. І одним з найдійовіших заходів проти цього є невловима, холодна твердість проти ворогів нашого народу, проти паліїв цієї війни. Що скористувались би з неї, якби ми її програли, і тому також обов'язково стануть жертвою цієї війни, якщо ми її виграємо.

Тому повторюємо ще раз:

1. Жиди є наша загибель. Вони затіяли і провадили цю війну. Вони хочуть нею знищити Великонімецьчину й наш нарід. Цей план треба розстроїти.

2. Нема ніякої різниці між жидами й жидами. Кожний жид – це запеклий ворог німецького народу. Коли він не показує своєї ворожості до нас, то тільки з боягузства і хитрощів, а не тому, що він не має у серці цієї ворожості.

3. Кожний німецький вояк, що гине у цій війні, буде віднесений на рахунок вини жидів. Вони мають його на совісті і повинні будуть за нього розплатитися.

4. Коли хтось носить жидівську зірку, то цим він вказує, що є народнім ворогом.

Хто має з ним ще особисте знайомство, належить до нього і повинен відразу бути розцінений, як жид.

Тих, хто має з ним приватне спілкування, слід відносити до жидів, розцінювати, як жиди, і відповідно з ними поводитись. Така людина заслуговує на презирство всього народу за те, що в найважчий час малодушно і підло покинула його напризволяще, щоб перейти на бік його ненависників.

5. Жиди користуються підтримкою ворожого закордону.

Що вони в самій державі знаходять тільки ще незначні можливості. Це не можна пояснити тим, що вони тут були б лойяльні, але виключно тому, що проти них вживали заходів, які здавалися нам придатними.

Одним з цих заходів є введення жовтої жидівської зірки, яку на видному місці повинен носити кожний жид. Цим ми хочемо його відмітити зовні, передусім також для того, щоб він при найменшій спробі порушень проти німецького народу також у той же час був би одразу впізнаний як жид.

Це є надзвичайно гуманне правило, так би мовити гігієнічна профілактика, яка повинна перешкодити тому, щоб жид підкрався невідомим в наші ряди, щоб сіяти розбрат.

Коли жиди декілька тижнів тому прикрашені жидівською зіркою з'явилися в Берліні, першим враженням серед громадян столиці держави було загальне збентеження. Тільки найменша частина знала, що в Берліні є так багато жидів. Кожний відкрив в своєму оточенні або сусідстві невинно діючого сучасника, який саме кидався в очі завдяки беканню або меканню, але ж якого ніхто не вважав за жиди. Таким чином він очевидно маскувався за допомогою мімікрії під захистом фарб середовища, в якому він жив, пристосовувався й чекав на свій час.

Хто серед нас міг мати уявлення, що ворог живе безпосередньо коло нього, що він був мовчазний або спритний слухач у розмовах на вулицях, на залізницях, в чергах перед крамницями з сигарами. Є жиди, яких ледве можна впізнати за їх зовнішнім виглядом. Вони в цьому відношенні так пристосувалися, як це тільки можливе.

6. Жиди – це агенти ворога серед нас. Хто перебуває в стосунках з ними, той під час війни перебігає до ворога.

7. Жиди не повинні мати обов'язкові права нарівні з нами. Якщо десь на вулиці, в чергах перед крамницями або за інших обставин спілкування спробують підняти свій голос, то їх треба примусити замовчати – не тільки тому, що їхні вислови в самому принципі безглузді, а тому, що вони жиди і, значить, не мають права голосу в громаді.

8. Якщо жиди підходять до тебе сантиментально, то знай, що це лише махінація з рорахунком на твою забутливість: покажи їм зразу ж, що ти їх презираєш, і покарай їх своє зневагою.

9. Пристойний ворог має право на нашу великодушність після своєї поразки. Але жид зовсім не являє собою пристойного ворога, він тільки удає це.

10. Жиди завинили у війні. Наше ставлення до них аж ніяк не є несправедливістю. Вони його більше ніж заслужили.

Покінчити з цим остаточно – справа уряду. Ніхто не має права діяти своїм власним кулаком, але в кожного є обов'язок поважати заходи держави щодо жидів, брати на себе представництво цих заходів, але не піддаватися омані жодних трюків і хитрих підступних жидів, ясно уявляючи собі загрозовість цього.

Цього вимагає від нас усіх безпека держави [9].

В газетах уважно слідкували за подіями в США. (Українське Слово. – 1941. – № 76, 7 грудня).

На одних жидівських зборах у Чикаго міністр внутрішніх справ США висловив бажання, щоб після війни Німеччині була нав'язана демократична форма управління [9].

Жиди – найбільший ворог людства. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 81, 13 грудня).

Щоб до такого твердження прийти, не треба у жидівських справах аж надто добре визнаватися. Це для кожного ясно і очевидно. Вистачить тільки оглянутися довкруги себе. Жиди, як та найважливіша проказа, розкладають народи зсередини і ззовні: вони наводять на людство щораз нові війни, спричиняють всякого покрою революції: вони в морі крові і сліз ладні втопити цілий світ, щоб тільки заспокоїти сві злочинні інстинкти, щоб набити грошем свого бездонного гаманця та задержати в той спосіб у своїх руках владу над світом.

Жиди всі і всіх покроїв, білі і червоні, правовірні і вільних поглядів, у Європі і на інших континентах – всі вони мають себе за якусь вищу расу, що їй вибрав собі прямо сам Бог та поручив їй владу над світом. Щоб ту владу над світом здобути. Вони, наче щури, розбрелися по цілому світі, обплутували своїми сітями поодинокі народи та володіють де явно, а де приховано. Як їх влада в такий або інший спосіб загроена, вони докладають тоді всіх старань, щоб підбунтувати одні народи проти других, вкладають в руки тих народів зброю, і тоді, як скривавлений у війні, світ переживає найважчі кризи. Жиди ж, наче ті гієни, жирують на побойовищах та далі володіють. Як не пощастить їм у війні, вони тоді доводять до різних революцій, дають ножа, щоб брат різав брата, і на чужій крові знов закріплюють свою владу.

Жиди не здатні ні до якої творчої, позитивної праці; тому вони здобувають собі владу та живуть головно хитрощами і злочинами. Як людство пізнається на одній жидівській штучці, вони тоді від неї відступають. Що більше- вони самі її поборюють та... беруться за другу. Вони обплутують своїми сітями володарів, стають їх «дорадникми» - як це бачимо, наприклад, в Америці – скрито володіють самі, витягаючи при тому останні соки з широких народних мас. Там, де народи починали прозрівати і розривати жидівські кайдани, жиди тоді бралися до самого народу. Вони створили загальновідоме масонство (вільномулярство) та почали домагатися встановлення на місці монархічної влади – демократії і республіки. Жиди перші висунули клич «воля, рівність і братерство», що пізніше став – як відомо – гаслом французької революції. Якщо тут про «волю, рівність і братерство» дійсно йшло, то у всякому разі тільки для жидів. Це виходить вже хоч би з того, що першим досягненням французької революції було звільнення жидів з гетта. Сильні тоді визвольницькі рухи поодиноких народів жиди вміли так використати і викривити, що замість національної свободи поставлено тоді на перший план інтернаціонального братання. Подібно як жид Маркс спотворив велику ідею соціалізму та перемінив її у забріхану фразу, приманчиву для нерозумних, а корисну для жидів, - так і з поняттям національної свободи зроблено тільки засіб поневолення народів. Класичний приклад того бачимо у большевії. Династичний абсолютизм повалено, а на його місці створено інтернаціональний фінансовий абсолютизм, з тою тільки різницею, що вже вся влада опинилася у жидівських руках, а народні маси мусили і далі тягти важке ярмо.

Від часів французької революції жиди прагнуть вже до захоплення влади над світом брутально і беоглядно, а при тому скрито і нікчемно. Все, що стояло їм на дорозі, вони безпощадно поборювали всіма інтернаціональними засобами. А тих засобів було у них вправду багато. На сході Європи під це найкраще підходив комунізм з його «диктатури пролетаріату», значить диктатури жидів, а для решти Європи створено «Союз народів», «Лігу людських прав», «панєвропейський рух» і т. д. і т. д. Все те було головно ділом міжнародного жидівства, подібно як і ціла «пролетарська революція» в Росії, повалення монархії в Німеччині й Австрії, вбивство у Сараєві, прогнання іспанського короля

Альфонса XIII, громадянська війна в Іспанії, замордування югославського короля Олександра і так далі, аж до теперішньої війни включно.

Очевидно, що демократично-лібералістичний ідеал жидам ще вповні не відповідав, вони хотіли свою владу ще далі поширити й здобути собі провід у всіх ділянках життя цілого людства. Бачимо це виразно з жидівської брошури «Адель», що появилася у Відні в 1925 р. Там читамо, що переслідування жидів не тільки їх не зломило, але ще більше «ушляхетнило та виховало на провідну націю майбутності». «Нічого дивного, - читаємо дослівно у згаданій брошурці, – що цей (жидівський) нарід, який проломив кайдани гетта, розвинувся у духову еліту Європи. Добре Провидіння обдарило Європу новою шляхетною расою саме тоді, як провалилася феодална шляхта. Жидівська емансипація, що за неї треба було стільки боротися. Стала благословенням для Європи тоді, як вона опинилася на пропасти і т. д. в тому самому тні. Чи потрібно для того ще окремих пояснень? Жидові захотілося вже не тільки влади. Вони задумали ще стати «шляхтою», «благословенням» Європи.

На Сході Європи жида досягли були своєї мети – вони стали «шляхтою» – комісарами. Роль жидів у сумної пам'яті большевицькій «країні соціалізму» відома аж надто добре. Недаром нарід говорив, що СРСР означає три Срулі і один руський. Всіх злочинів, що жида допустилися над українським народом, не списав би на воловій шкірі. І Україна їм у свій час пред'явить рахунок, що мусить бути вирівняний.

При помочі своїх «соціалістичних» кличів та міжнародних зв'язків жида постановили були остаточно зреалізувати свій план панування над світом. На перешкоді стояла передусім Німеччина, що на жидівських хитрощах і злочинах пізналася швидше за всіх і здерла з них маску перед цілим світом. Не було жидам іншої ради, як тільки розпочати в який-небудь спосіб війну проти Німеччини. А що жида самі вміють тільки скрито мордувати, а явно боротьби бояться, то вони підбунтовували проти Німеччини інші народи, так теперішня війна – це головним чином жидівська робота за зреалізування їх планів панування над світом. Але на цей раз їм нога поковзнула і, замість остаточно перемогти, той жидівський інтернаціонал зникне кінець-кінцем з поверхні життя, а

поодинокі народи по довгих віках жидівської неволі зможуть нарешті вільно відітхнути та замість витрачування енергії й сили на боротьбу з цим найбільшим ворогом людства, спрямують її на творчу, корисну працю для себе самих [10].

Фюрер. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 88 (103), 19 квітня).

1917 рік приніс чорні дні для народів Східної Європи, які належали колись до Російської імперії: юдейська чума, що протягом останніх десятиліть страшною примарою тяжіла над цілим світом. звилася собі, нарешті, гніздо, з якого могла потім поширюватися на всі сторони.

Першим об'єктом згубних зазіхань перемігшого юдейства, для якого народи колишньої Росії були лише матеріалом для різних соціально-політичних експериментів, а поневолена і огиджена ним країна лише плацдармом для дальшого руху до світового панування, – була Німеччина.

Протягом чотирьох років німецький нарід з невиданим героїзмом протистояв своїм незчисленним ворогам, які не лише замірялися на його честь і свободу, а й загрожували самому його існуванню. Понад 20 держав боролися тоді проти Німеччини, виконуючи бажання **вічного жида**, світовому пануванню якого стояв на перешкоді національно свідомий працьовитий і чесний, обдарований і мужній нарід. Тоді, як і тепер, найголовнішим виконавцем цих бажань була англо-саксонська плутократія, наскрізь перейнята жидівством, в союзі з російським азіатсько-варварським деспотизмом.

Не зважаючи на величезну перевагу ворога в озброєнні, технічному обладнанні і кількості бійців, Німеччина, завдяки незрівнянній мужності своїх солдатів і таланту своїх генералів, не зазнала по суті жодної поразки і не віддала ворогові жодного клапця своєї землі. Жодний ворожий солдат не стояв на німецькій території. крім, звичайно, військовополонених. Перемагаючи на всіх фронтах, стійко і непорушно витримуючи натиск ворога з усіх боків, німецький нарід мусив до того ж терпіти неймовірні труднощі постачання через блокаду, якій піддали його вороги, і цим прирекли німецьких жінок і дітей на голод і виснаження.

Перемога Німеччини була вже близькою. Та жодна фортеця, як казав колись великий Леонардо да Вінчі, не може встояти проти такого ворога, як зрада. І німецький нарід на порозі своєї остаточної перемоги зазнав удару в спину, який роками готували йому жиди і жидівські адепти.

1918 рік приніс чорні дні і для Німеччини – дні, яких вона не переживала протягом останніх сотень років: спочатку невидана ганьба, принесена Камп'єнським перемир'ям, потім жах Версальської угоди. Велика Німеччина була повалена в порошок. Майже без армії і флоту, втративши всі свої колонії, віддавши ворогові навіть частину своїх споконвічних земель, обтяжена нечуваними контрибуціями, стиснена всілякими політичними й економічними обмеженнями, вона не лише перестала бути великою державою, а й взагалі втрачала свою самостійність, не кажучи вже про політичний престиж і національну гідність.

Давня мрія **вічного жида** здійснювалася: німецький нарід дійшов до прірви і прямував до своєї загибелі. Шалена боротьба політичних партій на ґрунті юдейської демократії, втіленням якої була Веймарська конституція, торувала шлях до диктатури жидівства, представленого соціал-демократією, а нечуваний розгул біржових і лихварськи спекуляцій та різні фінансові комбінації віддавали Німеччину на поталу міжнародному юдейському капіталові, прирікаючи мільйони працюючих німців на голод і злидні. Політична й економічна перемога жидівства призводила не лише до господарчого занепаду і політичної слабості, а й породжувала загальну деморалізацію, розгул найнижчих пристрастей, втрату почуття честі і гідності. Тінь Агасфера вкривши Німеччину, падала на весь світ, і здавалося, не було вже сили, яка могла б йому протистояти.

Та сила така з'явилася. Колишній робітник, що особисто зазнав на собі всього жаху капіталістичного рабства, безробіття, горя і злиднів. Нікому невідомий солдат, що з першого дня великої війни і до її останнього дня пройшов тяжкий, хоч і вкритий перемогами шлях німецької армії. Політичний боєць, який насмілювався з невеликою купкою відважних, самовідданих ідеалістів-патріотів виступити проти непереборних, як багатьом тоді здавалося, сил юдейської плутократії і соціал-демократії. Великий вождь німецького

народу, що вивів його із стану занепаду, слабості і безчестя, на який він був приречений Веймарською конституцією і Версальською угодою. Нарешті, будівничий Нової Європи, який рятує її від жидівського рабства, який буде в ній новий порядок, заснований на розумі і справедливості. Ім' йому – Адольф Гітлер.

Великий шлях жорстокої боротьби і тяжких жертв мусила пройти керована Гітлером Націонал-соціалістична Німецька Робітничка партія від часу свого утворення в 1919 році до остаточної перемоги її в 1933 році, коли Адольф Гітлер був призначений Рейхсканцлером Німецької держави, а німецький нарід однодушно визнав його своїм Фюрером. Вітоді Фюрер веде свій нарід від перемоги до перемоги, до подоланняч тяжких наслідків Версаля і Веймара та побудови нового суспільно-політичного ладу. Уже в 1935 році Німецька держава робить важливий крок, щоб скинути з себе ганебне ярмо Версаля і повернути собі права суверенітету, відновлюючи військову повинність і утворюючи гідну її армію, звільняється далі від різних господарчих обмежень, що сковували її розвиток і принижували її гідність. Поввернувши собі честь і свободу, німецький нарід береться тоді ж до здійснення своїх віковічних прагнень – об'єднання всіх своїх синів у спільній державі.

Одночасно, разом з цими великими зовнішніми перемогами, здійснюються різні важливі заходи до побудови нового суспільного ладу, до політичного, соціального оздоровлення німецького народу: разом з ліквідацією наскрізь прогнилого парламентаризму з його партійною боротьбою і крупцією партійн жків, покінчено з політичною й ідеологічною диктатурою жидівства. Мільйони німецьких робітників не лише одержали хліб і працю після того, як було ліквідоване безробіття, що останнім часом дійшло в Німеччині до невиданих розмірів, а й відчули на собі наслідки повсякденного піклування про них націонал-соціалістичної держави. Забезпечується матеріальне і моральне поліпшення становища німецького селянства. Покладено край розгулові спекулятивного жидівського капіталу. А найголовніше – із свідомості мас усунене хоробливе, розкладаюче уявлення про класи, класову боротьбу і класову ненависть. Німецький нарід, над моральним розкладом якого так довго працювали жида з своїми наймитами і прихильниками, повернув собі втрачену свідомість своєї національної

єдності і національної солідарності. Над ним тепер зійшло сонце нового життя Рани, завдані попередніми роками приниження і горя, починали загоюватися.

Але **вічний жид** не міг миритися з оздоровленням і розквітом німецького народу. Він мобілізує сиоли всесвітньої плутократії і большевизму. І знову головним виконавцем його бажань є та ж очидівлена Англія. Вона, не ризкуючи сама напасти на Німеччину, нацьковує на неї Польщу і Франці., а після їхньої поразки вступає в дружбу і найтісніший союз з большевизмом

Але час Агасфера вже минув. Все, що було найкращого, найблагороднішого в світі, згуртувалося навколо Фюрера у великому священному поході проти всесвітнього жидівства. Наближається час, кої плутократично-большевицький блок зазнає остаточної поразки, коли людство всього світу звільниться від цієї жахливої примари.

Український нарід, який так багато витерпів за роки жидо-большевицького рабства, в переважній своїй частині вже звільнився від нього. І в своїй безмежній вдячності звільнені українці готові йти на заклик Фюрера всюди, куди він їх покличе. Однаково – на працю чи на боротьбу! [11].

Як не неприємно, наведемо уривок з книги А.Гітлера «**Майн Кампф**». (Нове Українське Слово. – 1942. – № 88 (103), 19 квітня).

Жидівство стало в моїх очах тяжко винним, коли я ознайомився з його діяльністю вв пресі, мистецтві, літературі й театрі. Всілякі єлейні присягання могли тут допомогти тепер дуже мало або й нічого. Досить було вже роглянути рекламну колону, продивитись імена духовних процудентів цих огидних халтур для кіно й театрів, що там рекламувалися, щоб на двгий час стати жорстоким. Це була чума, духовна чума, гірша від чорної смерті минулих часів, і нею заражали нарід! І в якій величезній кількості вироблялася й поширювалася ця отрута...

... Ставлення жидівства до проституції і ще більше до самої торгівлі дівчатами можна було вивчити в Відні краще, ніж в будь-якому іншому західноєвропейському місті, за винятком можливо лиише південнофранцузьких портів. Проходячи ввечері вулицями й провулками Леопольдштадта, на кожному кроці, хотіли цього и ні, ставали свідком таких

речей, які залишались невідомі більшій частині німецького народу, аж поки війна не дала нагоди воякам Східного фронту побачити, щось подібне або краще сказати, примусили їх побачити.

Коли вперше пізнав у такий спосіб жидів, в однаковій мірі крижано холодних, як і безсоромно спритних гешефтмахерів – диригентів цієї обурливої порочної справи покидьків великого міста, по мені морозом сипнуло.

Але потім я спалахнув.

Відтепер я не уникав більше обговорення жидівського питання, тепер я хотів його. А що я вивчав жида в усіх напрямках культурного та мистецького життя і в різних його виявах, то я й нашттовхнувся на нього в одному місці, де я найменше міг на це сподіватися.

В той момен, коли я пізнав жида як вождя соціал-демократії, мені ніби полуда почала сходити з очей. Довга внутрішня боротьба знайшла в цьому своє розв'язання [11].

Звернення фюрера до німецького народу в його промові перед Рейхстагом показано «Роль юдейства як палія війни, що має з неї користь». Юдей як рушійна сила. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 100 (115), 3 травня).

Британський жид лорд Дізраелі колись сказав, що расове питання є ключем до світової історії. Ми, націонал-соціалісти, зросли з цим переконанням. Приділяючи увагу суті расового питання. ми знайшли роз'яснення багатьох процесів, які інакше здавалися б незрозумілими. Тією прихованою силою, яка вже в 1914 році втягла Англію в першу світову війну, були жиди. Та сила, яка в той час паралізувала нас самих і, висунувши гасло про те, що німці не зможуть більше повернутися на батьківщину з звитяжними прапорами, примусила нас до капітуляції, була юдейською силою. Жиди затіяли революцію в нашому народі і цим позбавили нас будь-якої можливості чинити дальший опір. Але з 1939 року жиди втягли й Британську імперію в найнебезпечнішу кризу. Жиди були носіями тієї большевицької зарази, яка колись загрожувала Європі знищенням. Але ж одночасно вони були паліями війни в лавах плутократів. У свій час купка юдеїв втягла Америку у війну, всупереч всім інтересам країни, керуючись виключно юдейсько-капіталістичною точкою

зору. А президент Рузвельт, за браком власних здібностей, має до своїх послуг «мозковий трест», імена провідних діячів якого мені не треба й називати – все це лише жиди [12].

В тій же промові США охарактеризовано, як **«Безвільні знаряддя»**.

Під їх впливом, так само як в 1917 році, заражений жидівством президент і його наскрізь жидівське оточення крок за кроком, шляхом підбурювань. без всякої причини і сенсу знов втягнули США у війну проти націй, які ніколи нічого не заподіяли Америці, проти народів, від яких Америка ніколи нічого не може здобути.

Бо який може бути сенс у війні, що її веде проти народів без простору держава, яка має простір без народу. Тому з політичної точки зору в цій країні вже не йдеться більше про інтереси окремих народів, а йдеться про боротьбу між націями, які для своїх членів хочуть забезпечити можливість жити в цьому світі, і народами, які стали безвільним знаряддям міжнародного світового паразита. Фактичний вплив справжньої діяльності цього жидівсько-інтернаціонального підбурювання до війни німецькі й союзні солдати могли найкраще пізнати в тій країні, в якій юдейство проявляє свою виключну диктатуру й пропагує юдейство як державний всесвітній ідол майбутнього людства та під вплив якої з незрозумілою слухняністю підпали неповноцінні суб'єкти інших народів, зовсім так само, як це було колись у нас [12].

Безцільне плазунство. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 212 (227), 12 вересня).

Доля юдейства в Європі цілком вирішена. І те, що жиди тимчасово гуляють ще по Європі з зіркою Давида або без неї, є не більше, як обставиною воєнного часу. Після закінчення цієї великої війни і остаточного запровадження нового порядку в Європі останні жиди зникнуть з європейського обрію. Їм уготована та доля, на яку вони самі прирікали німецький нарід.

Те, що світове юдейство в розпачі намагається зробити все, щоб змінити таку неприємну для нього ситуацію, використовуючи при цьому свої широкі інтернаціональні зв'язки, цілком зрозуміле. Зрозуміле й те, що надії відвернути від юдейства заслужену ним невблаганну долю зростають далеко від європейського континенту, особливо у

Вашингтоні та Нью-Йорку: це пояснюється відсутністю історичного думання, властивою в Америці навіть і неюдеям.

Проте, в Європі, навіть, жиди, розуміють уже, що доля їх вирішена. І коли Ізраель за межами нашого континенту переможно б'є в фанфари, а на континенті шукає різних сил, які б допомогли йому утриматися, підкупом та всілякими маніпуляціями в англійських та деяких «нейтральних» газетах намагається забезпечити собі недоторканість, він же, з другого боку, робить чисто юдейську спробу пристосуватись до нового порядку з ти, щоб якось таки утриматися в Європі.

Однією з найяскравіших властивостей юдейства є мімікрія, або вміння пристосовуватись до оточення, – уміння, в якому жиди, подібно до деяких тварин, дійшли справді неперевершеної досконалості. В той час, як над ними збирається гроза, вони нахиляються до землі з удаваною покірністю та смиренством з тим, щоб, коли знову настане спокій, продовжувати свою підривну роботу. До цього вони вдавалися в історії не раз. Тому й тепер сподіваються вони певного успіху. Вони забувають тільки, що тепер уперше в історії проблема юдейства вирішується на підставі чіткого расового світогляду, з якого випливають незмінні й незаперечні висновки.

Як на зразок юдейської мімікрії Курт Ферверс указує на статті в «Газеті жидівській», що виходить у Генерал-губернаторстві. Там ці майстри брехні та ошуканства пишуть про «відродження юдейського життя в абсолютному гетто», там же вони проголошують «нову організацію юдейства». Якщо повірити усім їх словам, то після встановлення німецької влади на Сході протягом кількох місяців у гетто з'явився вже якийсь «благородний юдей». Проте, цей самий жид, там, де, він гадає, цього не бачать німці, все ще намагається так само шахраювати і спекулювати, як і за старих часів.

Але ще більше впадають в око висловлення в юдейській пресі Швейцарії. Там, де Ізраель може ще жити так, ніби ніколи не було націонал-соціалізму і другої світової війни, ідеологи юдейства обмінюються думками відносно свого майбутнього. У місті Цюріху нещодавно вийшла книга під назвою «Юдейська самокритика. Про сутність і політику юдейського народу». Автором її є юдейський учений Рудольф Ціпкес. Вся ця книга є

викладом юдейської політики, такої запланованої юдейством політики, яка буде можливою на випадок перемоги держав Осі, а це юдейський автор вважає безперечним.

Висловлення швейцарського юдея перевищують усе, що належить до поняття мімікрії. Він намагається навіть теоретично обґрунтувати її, вкладаючи свої думки в такий афоризм: «Що хоче існувати, має пристосуватись до форми даного часу», і далі: «Жеребок кинуто! Час ідеологічної боротьби минув. Ми повинні на 180 градусів повернути напрямок нашої діяльності. Ми повинні робити якраз протилежне тому, що робили Троцький і Літвінов, Братенау, Ейснер, Ландавер і Прейс, Блюми, Манделі або Жеромські, Фарбштейн і Діккер, що робили незчисленні дрібніші люди і що стверджувала маса».

Юдейство, таким чином, намагається й тут зробити свій гешефт: коли воно братиме участь у новому порядку, то воно готове погодитися з ним і навіть обмежити себе скромною роллю. Ціпкес погоджується на політику Великої Європи: «Великі простори приймають природні їм господарчі й політичні форми організації. З певною послідовністю утворюється зв'язок, що охоплює народи цілого континенту, замкнений у собі і придатний оберігати всіх своїх членів, не порушуючи своєрідності кожного з них. Цей новий порядок забезпечений від нівелюючого і насильницького централізму в імперіалістичному розумінні минулого саме через те, що окремі його члени вже раніше постали як зумовлені природою істоти, що можуть узяти на себе тільки кожному з них відповідну роль. тобто роль, відповідну його силі. На час є – і скоро це визнають геть усі – кульмінаційним пунктом політичної історії народів, яким він несе задоволення їх споконвічних прагнень...» Подібні формулювання показують усю глибину юдейської мімікрії!

Спеціально юдейську сторону цієї «нової юдейської політики» Ціпкес вбачає в другій «емансипації». Він цілком погоджується на певні форми гетто і тільки настирливо вимагає утворення спеціально юдейської ради. Коли його співплемінники були вже раніш організовані так, то це саме може повторитися знову. «Ми вважаємо, – пише він, – цілком можливим поєднати з принципом такого виділення євреїв виконання ними певних державних завдань, які не мали б характеру чогось керівного або розпорядчого. Вирішує не самий факт володіння правами, а той спосіб, яким використовують надані права...» Так

потішає Ціпкес ту частину своїх співплемінників, які напевно не захочуть правильно зрозуміти його.

Отже, для юдеїв ідеться про те, щоб знайти собі місце в новому, утворюваному тепер політичному порядку Європи. Від цього залежить усе. Твір швейцарського юдея Ціпкеса як документ «нової юдейської політики» може бути цікавим вкладом в юдейське питання в історичному і науковому розумінні, оскільки він доводить, як завжди повторюються ті самі юдейські методи. Цей твір показує, як жид, що постійно нацьковує один нарід на другий, жид, який у ролі «демократа» знайшов собі притулок саме в Швейцарії і відтіля намагається робити всілякі вилазки проти тоталітарних держав, готовий і тепер, коли саме він постійно спонуковує своє неюдейське оточення до війни, укласти мир з цим саме «тоталітарами». Ще один гешефт, який цього разу не дасть йому найменшої вигоди. Таким висновком закінчує Курт Ферверс статтю в «Дейче Україне Цейунг», присвячену описові сучасної спроби юдейської мімікрії [13].

Ми бачимо лавини бруду, дезінформації проти євреїв світу, Німеччини. Знові повторюю, що всі ці статті були ширмо, за якою відбувався Голокост, страшне знищення єврейського народу. Зараз, коли понад шість років йде війна, ми розуміємо ціну шаленої пропаганди сусідньої країни і бачимо, до чого вона привела. Євреї, які сотні років будували Німеччину, оголошені самою головною проблемою Німеччини та світу.

4.3. Положення євреїв в різних країнах Європи

Союзники нацистської Німеччини, поневолені країни, ніби змагалися в «остаточному вирішенні єврейського питання»

В Угорщині (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 62, 20 листопада) угорський уряд збирається розв'язати жидівське питання на німецький зразок – на расовій основі [14].

Наведемо статтю «Жиди в Угорщині. За Карлом Гомменом». (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 120 (135), 28 травня).

Юдейське питання в Угорщині таке ж старе, як угорська держава. Вже в X столітті знаходимо закон про жидів. В середні віки вся південно-східна частина Європи була тільки зрідка заселена жидівськими групами. Це була та область, де пізніше зустрілися обидві жидівські групи – сефордім та ашкеназім. Сефордім, що взагалі становили тільки десяту частину юдейства, після вигнання з Іспанії в XV столітті, знайшли собі притулок у Туреччині. Разом з півмісяцем посувалися вони як крамарі в країни, зайняті Туреччиною, і здобували під її владою добробут. Особливо поширилися вони в Греції. В 1912 р. в Салоніках було більше половини жидів. У Болгарії в 1934 р. було 51.000 жидів. Сефордім, посуваючися з Стамбула, поширились у Румунії, Югославії, Угорщині й Словаччині.

Коли в Європі виганяли жидів – з Рейнського краю в 1096 р., з Франції в 1181 р., тоді ж з Англії, в 1290 і 1306 р. знову з Франції, в 1492 р. з Іспанії, – то в Угорщині жиди не тільки дали притулок і охорону своїм вигнаним землякам, але дали їм можливість просунутися в східні області Європи, де ключові позиції тодішньої світової торгівлі в Польщі, Литві і північнохорватських областях дали їм змогу поширитися.

Поділ Польщі і включення Галичини до Австрії сприяли імміграції східних жидів до Угорщини, так що для північних угорських комітатів виникла тоді важлива жидівська проблема. В 1787 р. в Угорщині було 83.000 жидів, тобто 1 % всього населення, в 1850 р. – 366.000, а в 1910 р. – 909.000 або вже 5 %. Причиною цього були угорські закони 1791 та 1840 р., що допускали жидів до професій, які раніше були для них заборонені, і забезпечували їм їх оселі. Лайос Кошут, революційний вождь Угорщини в боротьбі з

Австрією, виступив проти жидів. «Цей народній тип, – говорить Кошут, – що віками зберігає особливості своєї релігії. Живе серед національностей як паразит, не об'єднуючись із ними і не наближуючись із ними і не наближуючись до них ідеологічно ні на крок». Противник Кошута граф Стефан Шехенїї виступив проти погляду, що жидів можна асимілювати. В 1847 р. він сказав такі пророчі слова: «Коли ми тепер звільнимо жидів, то хто нас колись звільнить від жидів?»

Не зважаючи на це, позиції жидів в Угорщині ставали все міцнішими. Причиною цього був лібералізм, вплив ідей французької революції й англійської філософії. В 1867 р. жида в Угорщині здобули права громадянства і були зрівняні в правах з угорцями. В 1875 р. перший жид став державним секретарем, в 1910 р. вихрещений жид – міністром, в 1912 р. жид став головним бургомістром столиці, а в 1917 р. нехрещений жид Вільмос Вацсонї-Вейсенфельд – міністром юстиції. Між 1867 і 1918 р. в парламенті було 70 жидів депутатів. В руках небагатьох жидів опинилося 9/10 всієї угорської економічної сили.

В 1940 р. на 15 мільйонів населення Угорщини було 850.000 жидів і 265.000 мішанців (30 листопада 1883 р. були законно дозволені мішані шлюби між жидами й нежидами і навіть перехід до жидівства). Приблизно ¼ всіх жидів живе в Будапешті. В 1935 р. в Будапешті було 35,8 % мішаних шлюбів, з них 93 % шлюбів з жидами. Сильно зжидівлені в Угорщині особливо вільні професії. Наведемо цифри з 1941 р.: жидів-лікарів було 34,4 %, приватних лікарів 54,5 %, журналістів 31 %, акторів 24 %, приватних інженерів 30 %. На 3300 адвокатів було 2600 жидів, з них 350 хрещених.

В сільському господарстві 10 % господарств з кількістю землі більше як 50 моргів, а всього півмільйона моргів належали жидам. Серед господарств вище 100 моргів жидам належало 12 %, а коли врахувати сюди й хрещених жидів, то навіть 20 %. В 1939 р. було в Угорщині 44 % великих фабрикантів жидів, які об'єднували в своїх руках 60 % всієї угорської продукції. Загальне майно угорських жидів становило 25 % всієї угорської національної власності!

Деякі угорські діячі боролися проти жидівського засилля. Ще в 80 роках Істочи й Сомонїї були ініціаторами «Першого інтернаціонального антижидівського конгресу», що

відбувся в 1882 р. в Дрездені. В маніфесті цього конгресу говорилося: «Це самообман вірити, що жидівська раса коли-небудь зіллється й асимілюється з християнськими народами».

Важливий злам щодо жидів стався в Угорщині тільки після знищення режиму Бела Куна. В вищих школах в 20 роках заведено «нумерус клаузус». В 1933 р. не зважаючи на сильні напади ліберальної опозиції, видано перший антижидівський закон, а 4 травня 1939 р. – другий. Правда, вони говорять про жидів не з расового боку, а у відношенні віровизнання, але найближчий антижидівський закон вже буде видано з расової точки погляду.

Вирішення жидівського питання в Угорщині наближається до свого кінця в дусі промови Фюрера про світове юдейство. Фюрер сказав, що коли жидам вдасться знов викликати світову війну, то вони будуть знищені й вигнані з Європи. Бо європейські народи ще не забули слів Теодора Гірцля, засновника сіоністського руху, які він виголосив перед світовою війною, коли Лондон вирішив створити жидівську національну державу: «Лондон за одним махом матиме десять мільйонів таємних, але вірних підданих, які діють у всьому світі в усіх можливих галузях професії, десять мільйонів агентів своєї величі й свого впливу». В умовах даної війни такі агенти небезпечні. Вирішення юдейського питання в Угорщині, де юдейські позиції ще дуже сильні, матиме велике значення для Угорщини й Європи [15].

Цілковите усунення жидів з Угорщини. Автор О.А.Д. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 99 (114), 2 травня).

Будапешт. Свою першу промову в Будапештинському парламенті новий угорський прем'єр-міністр фон-Калляй присвятив жидівському питанню, яке він окреслив як соціальну проблему. І в масі, і поодинокі жидівство – асоціальний елемент. Воно заважає господарчому і культурному розвитку народів. Тому його, як чужорідне тіло, треба викинути з національного життя. Щодо жидівських земельних маєтків, то прем'єр-міністр заявив, що він вважає негайне вивласнення жидівських земель одним із перших завдань, і вже найближчого тижня він подасть проект закону, що передбачає швидко і повне

розв'язання жидівської проблеми в Угорщині. Так само швидко й радикально жиди будуть усунуті з професійного життя [16].

Жидівські адвокати фальшують документи. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 139 (154) 19 червня).

Будапештська поліція напала на слід широкого фальшування документів. Контролюючи чужинців, влада звернула увагу на те, що багато жидів, які втекли з Словаччини, по короткому перебуванні в Угорщині знову добровільно повертаються до Словаччини. Виявилось, що два жидівські адвокати доставляли одному протестантському священникові «клієнтів», яким він видавав метрики з датою про хрещення з датою 1938-1939 рр. Таким способом було видано 8.000 метрик, за які священник діставав від 500 до 1000 пенго [17].

На превелике горе, вирішувалась і «**Сторічна проблема. За Карлом Б. Гоммен**» у **Румунії**. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 136 (151), 16 червня).

Навряд чи можна знайти ще якусь країну, що була б поневолена протягом століття і так систематично, як **Румунія**. Після визнання в 1878 році їх прав на перебування і після надання їм в 1918 році повних громадянських вільностей юдеї зуміли забезпечити собі економічну перевагу і найсильніший вплив на політику, якій національна румунська людність була підпорядкована майже цілком. Румунія маршала Антонеску поклала край цьому становищу.

Після світової війни, в наслідок тиску «демократичних держав» юдейство набуло повного рівноправ'я і захопило в свої руки важливі економічні і політичні позиції.

В румунській конституції 1922 року урівняння в правах юдеїв цілком закріплено. З того часу перед ними відкрився широкий простір для економічної і політичної експлуатації країни. Дуже характерні в цьому відношенні наведені в газеті «Універсул» (23 січня 1938 р.) дані: з 3.369 промислових підприємств в національному володінні перебували 399 з капітальним вкладом 1,6 млн. лей, а 971 з 3,7 млн. лей – в руках юдеїв; з 258.000 службовців тільки 39.000 були румуни, а 173.000 юдеїв, з 14.300 банківських урядовців – 11.200 юдеїв

і тільки щось 22.000 румунів; з 6.500 журналістів – 5.400 юдеїв. Понад 400 політичних діячів одержували від жидівських підприємств щороку понад 20 млн. лей за «засідання». З 35 мільярдів лей, вкладених в будівництво 1926-1938 рр. 29 мільярдів належали юдеям. З усього народного прибутку за ті самі роки 65,5 % припало на жидів, 12,5 % - на національні меншості і 22 % - на румунів, 35 % власності в містах належало юдеям. В Буковині, де юдейство становить тільки 16 %, з 414 прокурорів – 312 були юдеї, з 44 аптекарів – 32 юдеї, з 45 архітекторів – 30 юдеї.

Свідома расова оборона почалася 50 років тому, коли професор Коца, засновник румунського антиюдаїзму, підніс голос проти юдейського засилля. Уже в 1900 році він чітко виголосив несподівану фразу: «Юдейська проблема має релігійну підвалину, економічну актуальність і вимагає політичного розв'язання». В 1910 р. заснував він разом з професором Йорга першу антисемітську «Національно-демократичну партію», що написала на своєму прапорі девіз: «Румунія для румунів», а свастику зробила символом відродження народу, і з політичних і аграрно-політичних міркувань приєднався до Німеччини. Наприкінці 1937 р. він вступив у кабінет Гоги, що почав практично розв'язувати основне для існування Румунії питання. Скорий відхід Гоги і його прихильників від влади під тиском румунського і інтернаціонального юдейства показав усю силу закріпачення країни юдеями – до королівського палацу включно.

Гога і Коца мусили поступитися перед об'єднаним тиском Англії і Франції і Советського Союзу. У празьких актах, виданих професором доктором Бербером, значиться нотатка секретаря празького посольства Іни від 8 лютого 1938 р., в якій сказано, що на підставі доповіді чехословацького посла в Бухаресті, зазгодою президента республіки міністр Крофта доручає послу Осуському спробувати переконати французький уряд, щоб він дозволив французькому послові в Бухаресті доповісти королю Карлу, що Франція не може більше триматися дотеперешньої політики щодо Румунії, коли в Румунії буде існувати уряд з вирішальним впливом Коца і Кордеануса.

Після відходу від влади Карла з його придворними юдеями були у 1940 р., за маршала Антонеску, остаточно сформульовані перші румунські закони про юдеїв, насамперед –

розпорядження про позбавлення їх земельної власності в селах і містах. Розробляється також загальний закон про юдеїв на підставі расового принципу. Поняття «юдей», яке встановив керівник расово-політичної школи професор доктор Вальтер Гросс на сесії «Інституту дослідження юдейського питання», здійснюється в Румунії. Таким чином маршал Румунії виконує великий заповіт свого вчителя і голови Гога. За здійснення цього заповіту пліч-о-пліч з німецькими солдатами б'ються сини Румунії проти большевицької юдейської держави [18].

Описано в газеті і знуцання над євреями в окупованому Румунією Кишиневі. **Кишинів скаржиться.** (Стаття Йозфа Петро з словацької газети «Гардіста», переклав і. Кошик) (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 72, 2 грудня).

Голова союзу жидівських громад в Румунії Фільдерман послав маршалові Антонеску листа, в якому скаржиться на погане ставлення до румунських жидів. Фільдерман пише про «потрясаючу трагедію румунського жидівства», апелює до «свідомості» та «людськості», звертається з «переконливими» фактами до маршала Антонеску, заступаючись за жидів у Румунії, яких виселили до гетто, створених на східних окраїнах Румунії вдовж ріки Буг.

На цей лист маршал Антонеску відповів відкритим листом, що його вмістили всі румунські часописи. Антонеску в своїй відповідності між іншим пише: «Пане Фільдерман. Ніхто не може бути більш співчутливий до страждань пригнічених і безборонних, як я. Розумію ваш біль, але й ви мали б розуміти мій біль, який був болем цілого народу, якщо апелюєте, щоб я був чутливим до прохань жидів. Питаю Вас, що зробили минулого року ви, коли почули, як поводитися жиди в Бесарабії та Буковині з румунськими вояками, які мусили покинути згадані місцевості? Пригадую вам таке: коли вступали советські війська, ті жиди, яких тепер бороните, плювали в Бесарабії і в Буковині на наших командирів, зривали їм відзнаки, а де могли, підступно вбивали їх. В часи большевицького панування в Бесарабії й Буковині ті самі жиди, про яких тепер так турбується, віддали добрих румунів большевицькому звірству і багатьом румунським родинам принесли горе й біль. Ці факти вам дуже добре відомі. Знаєте також ви й те, що коли ми входили назад в ці місцевості,

впіймавши на гарячому жидівських дітей віком 14-15 років, які мали в торбах повно гранат. Питали ви коли-небудь себе, скільки нас впало вбитими підступною рукою тих, що належать до вашої раси? Питалися себе, скільки було поховано з вини вас наших трупів? В області біля Азовського моря наші війська, коли одного разу мушили тимчасово відступити, залишили на полі бою кілька поранених командирів і вояків, Коли ж знову повернулися, знайшли їх жахливо спотвореними. Мали видовбані очі, вирізані язики, відтяти вуха й ніс. Вам це напевно, пане Фільдерман. Питаєте лише для чого стільки ненависті? Коли маєте відверту душу, візьміть собі до серця те, на що щиро заслуговуєте. Плачте з матерями, які в такий спосіб втратили своїх дітей, але не плачте з тими, які спричинили собі й вам стільки страждань».

Та відкритий лист маршала Антонеску призначений не лише для жидівської суспільності, але й для суспільності цілого світу взагалі. Окрім румунів, які пережили, або на власні очі могли побачити неавні події в Бесарабії, в Буковині і в Молдавії, мало хто на чужині може зрозуміти ці слова й висновки Антонеску.

Недавно я мав можливість побувати у звільнених спід большевизму місцевостях, відвідати Чернівці, Ясси і Кишинів, справжні гнізда жидів, бачив руїни, які мене ніколи й не снилися, почув розповіді потерпілої людності, так що можу цілком зрозуміти й оцінити лист Антонеску.

Велике і колись квітуче місто Кишинів, яке мало 170.000 мешканців – головне місто Бесарабії, коли було знов повернуте Румунії, виглядало і виглядає ще й сьогодні, як пустині: вся середина міста цілком, до останнього будинку, знищена. Годинами я ходив містом, вулицями, але не знайшов ані одного цілого будинку; з руїн піднімалися до неба лише голі, почорнілі від сажі стіни й димарі, ніби руки жебраків, що благали у неес помсти. Сотні й тисячі кам'яниць (будинків) лежали в руїнах; куди не глянеш – не видно ані однієї будівлі, яка б мала дах, в якій можна було б жити. Там, де проходили рейки міського трамваю, лежать знищені сотні трамвайних вагонів. На місці, де стояла наймодерніша румунська радіовисильня (радіостанція) – лише купа каміння і руїн; там, де колись стояв кількаповерховий, найбільший млин Бесарабії, є лише купи цегли та шматки зуглілоло

дерева. Страшно і лячно дивитись на цю примару, яка нагадує апокаліптичний кінець світу. Хіба на околицях і в передмістях збереглося кілька будиночків, в яких живуть рештки мешканців. З 170.000 колишніх мешканців Кишинева сьогодні живе заледве 30.000. Де решта? Загинули, померли, були відкликані або покинули місто.

А коли, весь пригнічений таким жахливим видовищем, починаєш розмовляти з заляканими, вимученими старожилами, з найбільш здивованням довідуєшся, що не бомби з літаків, не стрільні (снаряди) гармат і шрапнелі розбили це чудове місто, але екразит, динаміт жидів і большевиків, які до останньої літери виконали жахливий Сталінів наказ: «Знищуйте, руйнуйте й паліть!» Жиди і большевики! Це вони так, як і всюди, вилили свою ненависть на цілий світ. Мусили відступити, мусили піти геть з європейського суходолу, але перед тим, як відійти, помстилися безсоромно, страшно, криваво. Кишинів, цей відстрашливий, грізний, неєвропейський свідок руїнницького большевизму, розпоавість кожному відвідувачеві все, витлумачить йому сенс сучасного воєнного конфлікту. Випадок з Кишиневом не є саодиноким. На найрізноманітніших відтинках Східного фронту – всюди подібні випадки. І всюди той самий голос: Зробили це жиди і большевики! [19].

В Румунії все змінювалося. (Українське Слово. Київ. - 1941. - № 51, 7 листопада).

В Румунії готується видання закону на зразок нюренберзького расового закону [19].

Румунські жиди зобов'язані дати армії одяг. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 40, 25 жовтня).

В Румунії жиди зобов'язані дати на армію відповідну до їх можливостей кількість одягу та білизни [20].

Жиди несуть кару за свої злочини. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 43, 29 жовтня).

Маршал Антонеску, у відповідь на протест голови спілки жидівських громад проти переселення жидів у гетто в Румунії, заявив, що жиди несуть в Європі заслужену кару за свої нечувані злочини [21].

Чому треба усунути юдеїв? (Нове Українське Слово. – 1942. – № 289 (304), 11 грудня).

З Бухареста повідомляють про справу юдея Тутельмана, яка яскраво характеризує юдейсько нахабство і юдейську неспроможність зрозуміти психологію інших людей. Юдей Тутельман прийшов в секретаріат постачання в якійсь особистій справі. Щоб добитися позитивних результатів, він запропонував урядовцеві 50 тисяч лей на «знак уваги». Урядовець різко реагував на цю спробу підкупу, закликав поліційного комісара і вищого урядовця в свідки, юдей зрозумів це по-своєму: він подумав, що запропована ним сума недостатня на думку урядовця, і обіцяв дати мільйон лей. Коли його заарештували і привели в район, він знову повторив свою пропозицію.

Божевільний? – питає читач. Ні, тільки юдей, на думку якого відхилення такої чемної і вигідної пропозиції може означати тільки бажання дістати більшу суму: адже гроші є все. Вони відкривають шляхи до всіх насолод. Відмовитися від грошей, для одержання яких треба тільки щось підписати, це на думку юдея, просто безглуздя. Румунські чиновники, які допустилися такої помилки, є в його очах кандидати в божевільню.

Історія Тутельмана – одна з багатьох подібних. Вона доводить, що мозок юдея інакше побудований, як в інших людей: інші люди теж уміють цінити гроші і, щоб заробити їх, невтомно працюють, напружують всі свої сили і запроваджують в житті ощадність. Але тільки в юдейському мозку гроші перетворилися на божество, яке дозволяє вживати всіх заходів, аби тільки ним оволодіти. Для суспільства гроші є тільки вимірювач справжньої цінності, а не цінність сама по собі. У протилежному разі громадський лад втратив би своє значення, поступившись місцем грошам, однаково як би не були вони придбані хоча б шляхом злочину. Проти грошей, що не підлягають контролю суспільства, спрямована тепер боротьба молодих народів. Діяльність і вдача повинні визначити цінність людини, а не її випадково придбаний або успадкований гаманець.

Живучи серед інших народів, юдеї легко можуть заразити і навіть отруїти своїми поглядами багатьох людей. Тому їх не слід терпіти в своєму середовищі – х треба відокремити.

А хіба Тутельман винний, хіба взагалі юдеї винні, що вони не можуть інакше мислити? І блощиці те не винні, але їх ніхто не хоче мати в своєму житлі [22].

Описано і кардинальні зміни в Словаччині.

Реєстрація жидівських акційних товариств. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 47, 2 листопада).

Словацьке центральне господарське бюро розпорядилося про обов'язкову реєстрацію всіх внутрішніх та зовнішніх акційних товариств, що є в жидівському володінні [23].

Зміни були величезні. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 49, 5 листопада).

В Словаччині з 1 листопада всі жидівські домовласництва переходять в руки держави [24].

(Українське Слово. Київ. - 1941. - № 55, 12 листопада). 1 листопада все нерухоме майно жидів, крім аптек та сільськогосподарського нерухомого майна, перейшло у власність словацької держави. 20 % податок на майно жидів дав державі 600 мільйонів крон [25].

(Українське Слово. Київ. - 1941. - № 59, 16 листопада). Концентрування жидів у гетто в Словаччині було доручено Глінківській гвардії [26].

Становище юдеїв в Словаччині. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 278 (293), 28 листопада).

В Словаччині знаходить найбільш прихильників думка про виселення юдеїв у другу частину світу, де вони матимуть досить простору для заснування своїх осель. Відокремлені від інших народів і перебуваючи в постійній праці, вони перевиховуються. Там вони матимуть своїх рабинів, своїх лікарів, своїх поліцаїв, своїх урядовців, тільки не буде у них гоїв, яких можна обдурювати. Там вони матимуть свого верховного суддю, свої підприємства, дитячі їальні і т. ін., вони матимуть м'ясо, молоко, овочі – нікому з них не доведеться помирати з голоду. А юдейські лікарі констатують, що загальний стан здоров'я їх одноплемінців значно покращав з того часу, як вони стали жити в своїй власній країні. Отже ізоляція піде юдеям на користь. Тоді юдеї зрозуміють користь роботи, почнуть працювати ретельно й сумлінно. Постає нова робоча сила, втрати якої Словаччина й не помітить, бо там вона не виявляла себе. Юдеї будуть задоволені, заспокоєні і виявлятимуть

свій гнів тільки проти своїх одноплемінців, які в Словаччині досить жили всякими хитрощами.

Якщо Європа хоче виграти війну і звільнитися від плутократичного рабства, вона мусить позбутись юдеїв. При політичному, економічному і громадському тиску юдеїв шлях до звільнення був закритий. Тепер Словаччині доводиться вислуховувати лемент виселених і їх плаксивих друзів і заступників. Але вони згадують при цьому сльози і страждання своїх земляків, яких протягом десятиріч обдирали юдейські лихварі, щоб потім вижити з батьківщини в чужі країни, де вони гинули тисячами від злиднів і голоду. Щоб такі злигодні більш вже не повторювалися, за це бореться словацький нарід і для цього він очищає свою країну від юдеїв [27].

Жидівське гетто в Протектораті (Прага). (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 83 (98), 14 квітня).

Чеська газета вітає розпорядження Протектора, згідно з яким усі жиди, що живуть у Протектораті Чехія й Моравія, мусять мешкати в замкнених, відділених від решти населення, пунктах. Від деякого часу з усіх частин Протекторату цілими транспортами ввозять до одного місця всіх жидів. Перед тим з цієї місцевості виселено всю арійську людність [28].

На шпальтах газет друкувалися і матеріали про фашистську Італію, положення євреїв у цій країні.

Італійські жиди позбавлені прав громадянства. (Українське Слово. Київ. - 1941. - № 43, 29 жовтня).

За офіційною статистикою число жидів разом з тими, що мали італійське підданство, на 1/УІ 1940 р. становило в Італії 45.410. 5.966 з них остаточно позбавлені прав громадянства [21].

Боротьба Італії проти жидів. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 191 (206), 19 серпня).

Італійська рада міністрів прийняла законопроект про обмеження торговельної діяльності жидів, що проживають у Лівії. Мається на увазі поширити закон щодо жидів на всіх юдеїв, що живуть у Лівії [29].

Знищення юдейського впливу в Голландії. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 150 (165), 2 липня).

Запровадження у життя ряду заходів з метою відокремити жидівство від голландської людності і позбавити його колишнього впливу в цій країні вже досягнуто значних успіхів. Зовнішнім виразом цих заходів є заведення для голландських жидів, як це зроблено і в Німеччині, обов'язкового носіння на одязі юдейської зірки.

Навіть після зайняття Голландії, е зважаючи на присутність тут німецьких військ, голландське жидівство продовжувало свої темні махінації проти Німеччини. Махінації ці великою мірою були скеровані на погіршення голландсько-німецьких відносин. Як і завжди, жиди провадили свою піривну роботу непомітно і таємно. Там, де починалася відбудова, де між народами починали встановлюватися здорові відносини, завжди з'являлися жиди, щоб своєю потайною роботою отруїти ці відносини. Так було й тут. Отже, треба було негайно покласти цьому край.

Мало де жиди користувалися такими привілеями, як у Голландії. І голландське жидівство з надзвичайною спритністю використовувало гостинність голландського народу для безсоромного визиску країни і легкої наживи. Ліберальні форми державного життя країни і її законодавство дуже полегшували їм роботу, скеровану до досягнення світового панування.

Обґрунтувалося жидівство в Голландії ще в УІІІ столітті нашої ери, при чому одразу почало вести тут паразитичне життя, займаючись головно лихварством. В 1585 році воно добилось уже повного зрівняння його в правах з неюдейським населенням. З цього моменту починається особливо велика концентрація жидів по великих містах країни. Коли в 1674 році їх було в Амстердамі лише 7.500 чоловік, то через століття їх було вже 23.400, а в 1941 році вони становили 10 % населення цього міста – 85.000 чоловік. В ці часи

спостерігається й надзвичайно швидке проникнення жидівства в усе життя голландського народу.

В Голландії для жидівства були відкриті всі школи, всі найвідповідальніші пости в уряді, в міських самоврядуваннях, у суді, торгівлі, промисловості. Всі установи адміністративного, господарчого і наукового характеру були широко обсажені жидами. В кожній галузі наукового життя і мистецтва вони займали найсильніші позиції. Чимале місце займали вони і в царині політичного життя. Основні видавництва країни були цілком в їх руках. Серед письменників і артистів жиди становили надзвичайно високий процент. На початку XIX ст. вони добилися того, що стали майже невіддільною часткою голландського народу. В царювання королеви Вільгельміни впали останні межі, що відділяли жидів від корінного населення країни. Проникнення жидівства було настільки велике, що стався навіть майже неймовірний факт, а саме: голова жидівської громади в Амстердамі був нагороджений найвищим голландським орденом.

Запроваджені тепер заходи поклали основи відокремлення жидівства. Для біологічного здоров'я голландської нації дуже відрадним є той факт, що процес змішування голландського і жидівського населення був незначним. В 1941 році метисів нараховувалось у Голландії усього 0,2 %.

Для повного відокремлення і нейтралізації жидівства повинні бути проведені ще дальші заходи. Але можна з повністю сказати, що запровадження цих заходів торує шлях до встановлення повного співробітництва між європейськими народами для їх взаємного добробуту [30].

Переможена Франція теж була у фокусі подій на сторінках газет.

Юдейське питання у Франції. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 139 (154), 19 червня).

Уряд Лавалє старается розв'язати істотну проблему сучасної Франції – юдейське питання. Генеральний комісар по юдейському питанню – Дарньє-де-Пельпуа ввів перший захід – юдейську зірку. Цим здійснено один з програмових пунктів «Антиюдейської ліги

Франції», яку він очолює. Хоч історія юдеїв у Франції починається з часів римського завоювання, але проблемою юдейське питання стало лише в ХІХ столітті.

З французької революції 1789 р. почалася європейська емансипація юдеїв. Національне зібрання поширило «права людини» на юдеїв, а паризький муніципалітет надав їм громадянських прав. Юдеї-гендлярі використали ці права для своїх лихварських операцій. Тому Наполеон І призначив окрему комісію для вивчення юдейського питання. Він визнавав його важливість, про що свідчить його положення: «юдеїв слід розглядати не як секту, а націю; юдеї – нація в нації». Цим пояснюються антиюдейські заходи Наполеона, як, наприклад, скасування самоврядування юдейських громад, обмеження проценту і т. д.

Але панування юдеїв у Франції засноване саме за наполеонівських часів завдяки дому Ротшільдів. Велика доба припала на роки Луї-Філіппа, короля-буржуа. Демес Ротшільд вів банківські спекуляції короля; він перший у Франції дістав орден «Почесного Легіону». З того часу він реалізував усі державні позики Франції. Липнева революція дала керівне місце іншому юдею – Андре Креме; останній домігся оплачування равинів з державних коштів і скасування юдейської присяги. Франція стала захисницею юдеїв у Європі.

Утворення юдейських організацій посилило господарче і політичне значення юдейства. В 1860 р. Креме заснував «Загальний альянс ізраелітів». Його завданнями було: 1) сприяти емансипації і моральному прогресу юдеїв; 2) підтримувати тих юдеїв, які терплять від переслідувань. Альянсу допомагали юдейські банки Берліна, Лондона і Нью-Йорка, а також Дізраелі. На Берлінському конгресі цьому альянсу вдалося нав'язати Румунії «урівняння в правах всіх громадян, незалежно від релігії». Його всеохоплююча сила виявилася в панамському скандалі і в справі Дрейфуса. В своїй основі справа Дрейфуса була расовою дискусією. Вона викликала протидію в національно свідомих колах Франції. Їх найвизначніший представник Едуард Дрюммон в газеті «Libre Parole» вів боротьбу проти юдейства. Його книга «Юдейська Франція» (1886 р.) була своєрідним обвинуваченням юдейства. На протязі 25 років вона витримала 200 видань. Але все ж таки Франція тоді не пережила справжнього антиюдейського руху.

Лише через два десятиліття після світової війни виникла «Антиюдейська ліга Франції», яка вимагала вигнання $\frac{3}{4}$ всіх юдеїв з Франції, розпуску юдейських та масонських об'єднань і підвищення податків на юдеїв. Але юдеї були сильні у Франції і користувалися підтримкою видатних її діячів, наприклад, Жоржа Манделя, справжнє ім'я якого Рувім Мандельсон-Ротшільд. Свою політичну кар'єру він почав співробітництвом у газеті «Aurore» потім був співробітником Клемансо, шефом його канцелярії, в 1934 р. - міністром пошт. Він приділяв особливу увагу емігрантам з Рейху, яким надав важливі службові посади. Коли він став французьким міністром колоній, лікарі-юдеї, емігранти з Рейху і Австрії, користалися особливим протегуванням; вони заповнили посади як у Франції, так і в її колоніях.

Мандель викрив себе як найнебезпечніший палій війни. Крім нього, в уряді Даладье були інші представники юдейства в особі Зея, міністра культів, і Рейно, міністра фінансів, який запродався біржі. Всі важливі посади в державному апараті належали юдеям. Сила юдейства була така велика, що закон про пресу 25 квітня 1939 р. заборонив всякі антиюдейські висловлювання. Обидва важливі агенства Франції – Гавас і Фурне були в юдейських руках.

Особливо сильним був вплив юдейства в господарстві Франції. Перед війною 1939 р. в його руках перебувало 57 % банківських капіталів, 90 % торгівлі алмазами та хутром, 90 % виробництва і торгівлі меблями, 75 % ювелірної та оптичної справи, 75 % торгівлі взуттям, 70-75 % конфексійного виробництва, 70 % торгівців в Ельзасі були юдеї; 40 % адвокатів, 35 % лікарів, 80 % кінорежисерів у Парижі були також юдеї.

Статут про юдейство, який матиме Франція, буде відповіддю на відповідальність юдеїв за сучасну війну. Довгий шлях пройшла Франція від панування юдейства до юдейської зірки. Потрібні ще зусилля для остаточного розв'язання юдейської проблеми. Антиюдейська війна європейського континенту у Франції прояснила становище і довела, що саме вона принесе знищення юдейства [17].

Віші висилає журналістів-юдеїв. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 153 (168), 5 липня).

Акредитованим у Віші французьким та чужоземним журналістам юдейського походження запропоновано припинити свою діяльність і залишити Віші [31].

Французьке господарство позбувається жидів. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 239 (254), 14 жовтня).

У довоєнній Франції жиди мали дуже великий вплив на господарство. Вони захопили посади в банках і на біржах, панували в промисловості, на транспорті і в торгівлі. Під жидівський диктант писали свої статті впливові французькі газети, склалися програми фільмів і театрів. Жиди керували навіть французькою державною політикою. Франція ніколи не пішла б спільно з Англією, що втягла її у війну, якби в цьому не були зацікавлені жиди. Франція маршала Петена відчула це жидівське засилля і вжила заходів, щоб зменшити, а потім і зовсім зломити його.

Жиди вже цілком зникли з французького культурного життя. Але й у господарчій ділянці, де вони мали надзвичайно велику силу, зроблено багатонадійні початки. Джерелом політики, яку повели французькі урядові установи в жидівському питанні, було розпорядження Німецького Військового Командування у Франції з 18 жовтня 1940 року. Згідно з цим розпорядженням, треба було зареєструвати в відповідних урядових установах усі жидівські, а також ті, що були чи є під жидівським впливом, підприємства. Вони мають перейти під керівництво комісарів, а потім передані у власність арійцям. Під керівництвом комісарів підпали згодом і жидівські господарчі паї, акції, ґрунти та інше. Нарешті, жидам взагалі заборонено брати участь у господарчому житті.

З зайняттям німецькими військами Франції вже призначено комісарських управителів до 24.914 жидівських підприємств у Парижі і до 6.795 на провінції. Тільки понад 2.000 жидівських підприємств ще й досі не мають комісарів. З приводу 600 підприємств провадять слідство, щоб з'ясувати, чи не були вони під жидівським впливом.

Остаточна аризація, тобто передача жидівських підприємств арійцям, теж швидко йде вперед. У Парижі вже продано арійцям коло 3.000, а на провінції коло 1.000 жидівських підприємств і 298 сільських господарств. Покупцями були не тільки окремі особи, а й асекураційні товариства, комунальні підприємства, а також французька держава. В

наслідок аризації цілого ряду інших жидівських підприємств (у Парижі 1678, а на провінції 1114) арійцям передановже 7.000 підприємств.

Такий успіх треба приписати, як це визнано з німецького боку, «взірцевій співпраці французьких і німецьких урядових установ та сумлінному виконанн. Урядовцями їх завдання».

28 березня 1941 року французька влада організувала комісаріат жидівських справ, що має розв'язати це питання в цілому обсягу. Законом 22 липня 1941 року аризацію поширено й на гnezайняту частину Франції. Тут під управління комісарів віддано вже 15.000 жидівських підприємств. Цю працю провадить державний секретар Дарк'є де-Пелепуа, який ретельно виконує свої обов'язки. Комісарів до жидівських підприємств уважно вибирає та випробовує відповідний комітет. Ощадним та пильним робітникам дано змогу придбати невеликі підприємства і таким чином поліпшити свій соціальний стан. Ліквідація жидівських підприємств звільняє французьке господарство від паразитичних підприємств, що за мирних часів існували тільки завдяки штучному підвищенню цін, а під час війни – таке званою «чорною» торгівлею. Аризація сприяла усталенню цін, а тим самим і розвитку французького господарства і добробутові французького народу. Вона оздоровила французьке господарство в інтересах всього людства. В цій викликаній жидами війні самих жидів загинуло або було поранено дуже мало, бо їхній метод – самим не воювати, а примусити інших проливати за себе свою кров. Отже, позбавлення жидів мішка з грішми, які вони так люблять, - це тільки акт справедливості, а не безсердечного насильства [32].

Де-Голль на утриманні жидів. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 44, 30 жовтня).

Зрадник Франції генерал де-Голль опублікував заяву про свою прихильність до жидів, у якій каже, що після переможного закінчення війни він відновить усі їх права. З цього видно, звідки одержує де-Голль засоби для фінансування свого війська [33].

(Українське Слово. Київ. – 1941. – № 62, 20 листопада). Французький статут для жидів, що передбачає їх облік, поширений також на французькі колонії [34].

Події в нейтральній Швеції теж висвітлювалися в газетах.

Процес жидівських шпигунів у Стокгольмі. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 204 (219), 3 вересня).

Стокгольм. Процес проти стокгольмських жидів-шпигунів, які працювали на користь Советського Союзу, дозволив викрити зв'язки між советським торговельним представництвом та советським шпигунством. Як повідомляють стокгольмські часописи, почався процес проти різьбаря Михайла Каца та його сина студента Каца.

В процесі справи виявилось, що Михайло Кац народився в Росії і вчився в Петербурзі у мистецькій школі. Советська влада запропонувала йому посаду в советському торговельному представництві у Стокгольмі. Тут при допомозі своїх жидівських приятелів зумів він здобути спершу шведський паспорт, а пізніше шведське громадянство. Син його Ленарт Кац народився в Римі і переїхав до Швеції з наміром стати шведським офіцером.

«Дагбладет Постен» у повідомленні з процесу підкреслює, що заява обвинуваченого про його намір стати офіцером зв'язку в шведській армії знаменна, оскільки він комуністично настроєний [35].

У Швеції засуджено жидівських шпигунів. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 222 (237), 24 вересня).

Стокгольм. Згідно з повідомленням шведського телеграфного агентства, засуджено за шпигунство на три роки в'язниці жидів Михайла Каца та його сина. Протокол процесу буде переховуватись протягом 25 років [36].

Стокгольм. Гетеборзький суд виніс вирок в справі шпигунської організації, яка стояла на службі Англії. Керівника цієї «Ліги» Блекмена засуджено на сім років в'язниці, а Густава Зігфріда Лідштерма – на п'ять років. Одного митного урядовця покарано грошовою карою [36].

Не оминали газету і Фінляндію з Норвегією.

Спростування англо-жидівської брехні. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 180 (195), 6 серпня).

З приводу твердження англійських газет про те, що Фінляндія ніби то збирається ухилитися від дальшої участі у війні, фінське інформаційне бюро повідомляє, що

джерелом такого брехливого твердження є очевидно вигадки і припущення стокгольмської газети «Дагенс Ньюхетер», яка належить англофілу-жидові Боньє. А коли це так, то само собою зрозуміла цінність такого повідомлення з «шведських» джерел [37].

Осло. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 254 (269), 31 жовтня).

У Норвегії видано закон, згідно з яким юдейське майно конфіскується на користь держави. Цей закон стосується юдеїв – норвезьких підданців, а також до тих, що не маючи державної приналежності, живуть у Норвегії [38].

Велику увагу приділено положенню Болгарії.

(Українське Слово. Київ. - 1941. - № 55, 12 листопада). Жиди в Болгарії мусять віддати болгарській державі 20-25 % свого майна. Прибуток від цього становить понад 2 мільйони левів [25].

Болгарська преса про іудеїв. (Українське Слово. Київ. – 1941. – № 67, 26 листопада).

Софія, 24. Болгарська газета «Днес» пише, що іудейське питання в новій Європі є вже питанням расовим, і тому іудеїв необхідно вигнати з нової Болгарії [39].

Вісті з-за кордону. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 81 (96), 11 квітня).

В Софії (Болгарія) опублікований список юдеїв, яким закон про захист нації дозволяє й надалі займатися торгівлею. З 4.272 юдеїв-тогівців з цього моменту лише 761 зможуть бути власниками торговельних підприємств. Решта повинна ліквідувати підприємства до 1 вересня. Неліквідовані до зазначеного підприємства будуть конфісковані [40].

Розв'язання юдейського питання в Болгарії. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 210 (225), 10 вересня). Болгарська рада міністрів підготувала призначення комісара в юдейських справах [41].

Вислання жидів. (Відродження. Орган Роменської Міської Управи. – 1943. – № 58 (165), 30 липня). Вислання жидів з болгарської столиці здебільшого закінчено. Із 27.000 жидів, які жили в Софії, 25.000 уже вислані із столиці в інші місця Болгарії [42].

Таким чином, ми бачимо, що на сторінках українських газет періоду нацистської окупації детально розглядалися антисемітські процеси в країнах Європи, копіювання німецьких законів щодо «остаточного вирішення єврейського питання».

4.4. Положення євреїв в Азії

Жид у Східній Азії. (Жид у Східній Азії. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 259 (274), 6 листопада).

Зрозуміло, що Японія, утворивши в 1931 році Манчжурську самостійну державу і цим зробивши почин до розширення свого життєвого простору, мусіла вважати на ворожість обох сусідніх типово жидівських державах. Жидівсько-більшевицький ССРСР, жидівсько-плутократична Північна Америка, а з ними й Велика Британія вирішили спільно припинити японську експансію в Китаї, підтримавши Чан-Кайші. Здійснити ці наміри їм не вдалося, бо, з одного боку. Самі китайці усвідомили жидівсько-більшевицьку небезпеку для себе, а, по-друге, німецькі перемоги обмежили їх рухи. Загрозливою небезпекою для життя японців була блокада та господарчі санкції, що їх американські й англійські жидо-плутократи вживали проти Японії. Виступивши проти фронту, що оточив її вже з 1933 року, Японія виявила своє непохитне бажання боронитися.

У великій передовій статті чотиримільйонової газети «Осака-Асагі» з 29 червня 1937 року висловлено думку, що Японія опинилась у кліщах жидівського марксизму та необмеженого володаря демократичних держав – масонства. Подібну думку висловлювали й інші японські часописи. На японських островах жидівське питання не мало місця. Зате в південній частині азіатського континенту і насамперед у Чунцінському Китаї панував необмежений жидівський вплив. Жидо-плутократи намовляли та підтримували китайського маршала Чан Кай-ші проти Японії. Чунцінський Китай став плацдармом та етапом усіх протияпонських сил. Чан Кай-ші, голова Куомітангу, як і його вчитель Сун Ят-Сен, – масони. Він член пагоди-ложі, що підлягає великій ложі в Масачусеті. Його найближчий радник – австралійський жид Дональд. Як масон Чан Кай-ші воює з Японією під гаслом «Оборона демократії». Чан Кай-ші матеріально допомагають не англійський та американський народи, а жидівські фінансмовлі й промислові кола, зацікавлені великими гешефтами та наживою. Вони раніше посилали Чан Кай-ші зброю через південнокитайські порти, а тепер Бірманським шляхом. Ще в жовтні 1941 року вони надали чунцінському

урядові великі кредити для стабілізації державної валюти. Цікаво, що посередниками при цих фінансових операціях були як американські агенти жиди Даніель Арнштейн та його асистенти Гарольд Дейвіс і Мако Гілман.

Жидівська сила західної демократії може спиратися на міцно осіле і впливове китайське жидівство. Яку велику силу має китайське жидівство видно з того, що керівник преси британського посольства в Шанхаї Александер у своїй промові 22 вересня 1941 року сказав: «Жиди допомагайте Англії в її боротьбі проти держав Осі. Ви мусите виправдати покладені на вас надії».

Згідно з числами, поданими жидівською газетою «Ідіше лебен», що виходить у Шанхаї з 15 березня 1941 року, у Китаї перебуває 37.000 жидів, з них 21.000 живуть у Шанхаї, що має вже вигляд жидівського міста. Але дійсна кількість жидів у Китаї напевно значно більша. В офіційній статистиці жидів часто вважали за китайців. Статистика не могла подати справжньої кількості жидів у Китаї ще й тому, що від китайців можна відрізнити тільки тих жидів, які прийшли сюди в останнє століття; жидів же, що осіли тут раніше й асимілізувались, перейняли китайські звички й одяг, трудно відрізнити від корінного населення. Перед війною Китай був найулюбленішою землею жидівської еміграції. «Це одна з небагатьох країн, до яких потік жидівської еміграції міг вливатися без господарчих і політичних труднощів» – писав 31 грудня 1937 року паризький тижневик «Самеді». Славою «обіцяної землі» для світового жидівства Китай ділиться з США та СРСР.

Як в інших державах господарчі й політичні інтереси англо-жидівського союзу представляє якась одна жидівська родина, так і в Китаї їх репрезентує родина Сасонів. Сасони мають найбільшу силу в найважливіших торговельних галузях Китаю та Індії. Ці «Ротшільди Сходу» своїм казковим багатством завдячують контрабанді опіуму, нечистій торгівлі цією отрутою для знищення мільйонів людей. Жиди підкреслюють, що теперішній керівник торговельного дому Сасон у Шанхаї дуже піклується жидівською еміграцією в Китаї. «Коли зважимо, що згідно з найновішими дослідженнями в Китаї є ще 350 мільярдів тонн покладів вугілля, що 50 % світової вольфрамової руди вивозиться з Китаю, що Китай стоїть

на першому місці в світовій продукції антимону; коли візьмемо на увагу колосальні робітничі сили країни, що має понад 400 мільйонів населення, то зрозуміємо, чому жиди вважають Китай за свою «обіцяну землю». Це також причина, чому Сасон і світове жидівство так зацікавлені в збільшенні припливу жидівської еміграції до Китаю.

Для Японії велике значення має участь Сіама в утворенні великоазіатського життєвого простору. Завдяки йому бататству на цинк, каучук та рис, дуже зміцнюється господарча незалежність цього великого простору й ослаблюється вплив господарчої війни Америки проти Японії.

Те, що Японія змінила управління інтернаціональної колонії в Шанхаї, завдало англійському та американському жидівству великих втрат. Англійський капітал у Шагнаї, інвестований здебільшого в ґрунти, обчислюють у 110 мільйонів фунтів стерлінгів, а американський, вкладений у промисловість і торгівлю, – в 150 мільйонів доларів. Ще в жовтні Америка й Англія в шанхайському імпорті досягла 65 % усього ввозу, а 80 % усього вивозу Шанхая йшов знов таки до цих держав. З цього видно, що вся торгівля Шанхая, цього «Нью-Йорка Сходу», була в руках англійських, американських та китайських жидів або просто в жидівських руках.

Утворення великоазіатського простору завдає удару насамперед жидівському монопольному праву на торгівлю в Китаї.

Вже 30 грудня 1938 року жидівська газета «Євіш хронікл» нарікала на зростання антисемітизму в Манчжурії та Північному Китаї. Наближається пора, коли азійський Схід буде остаточно й справедливо впорядкований [43].

Визволення світу від жидів. (Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 58 (73), 14 березня).

ДНБ. Шанхайський часопис «Маїніхі» подав коротке повідомлення, яке говорить більше, ніж довжелезна стаття. Згідно з цим повідомленням, японський генерал Шіотен заявив, що з Східної Азії треба зовсім викоренити жидів, бо ж не тільки англійці і американці, а й жиди належать до тих елементів, вплив яких у Східній Азії треба знищити.

Японський генерал підкреслює, що не звертати уваги на цю необхідність означає звести нанівець воєнну перемогу Японії.

Така заява свідчить про те, як шириться по всій землі свідомість справжньої причини людських злиднів і страждань. Віддалі в 10.000 – 12.000 кілометрів не грають при цьому ніякої ролі. У цьому випадку простір не може бути перешкодою, бо тут ідеться не про якусь вигадану, далеку від життя теорію, а про практичний гіркий досвід. Японцям не треба імпортувати цю науку з Європи. Вони мали чимало нагод і в своїй власній батьківщині, і в зайнятому ними тепер широкому життєвому просторі прийти до того висновку, до якого прийшли європейські народи. Невблаганна, тверда логіка історії доводить, що скрізь у світі однакові причини викликають і однакові наслідки. Тому і японці проголошують сьогодні в Східній Азії ту саму правду, що й європейські, а саме: жидівство – погибель усієї людськості.

З цього виходить, що немає якоїсь окремої жидівської проблеми для Європи, чи Східної Азії, чи лише для Африки. Ні, треба розв'язати цю єдину проблему в цілому світі. Розв'язання ж її буде остаточним тільки тоді, коли розв'яжуть її одноставно і ґрунтовно на всій землі. Звичайно, й часткове розв'язання принесе велике полегшення для окремих народів. Але тільки повне вирішення жидівського питання в усьому світі уможливить визволення людськості і загальний господарчий, культурний і суспільний розквіт на всій земній кулі.

Що до такої загальної розв'язки безперечно таки прийде, про це свідчать усі ознаки того загального пробудження, про яке говорить сьогодні японський генерал. Ці ознаки є в той же час продиктованими долею вістунами процесу, який заповів Фюрер у пророчих словах ще три роки тому. У своїй великій промові Адольф Гітлер сказав тоді, що жидівство загине, якщо йому вдасться ще раз нацькувати народи один на одного і призвести до нової світової війни. Жиди справді це зробили, і тепер друга світова війна, найбільша в історії, іде вже повним ходом. Пророцтво Фюрера справдиться. Вже сьогодні можна бачити наближення неминучого: за злочини прийде однакова розплата в усьому світі. Це означає разом з тим, що перед усією людськістю розгорнеться щасливіше і краще майбутнє [44].

Розділ 5.

ВИКРИВЛЕННЯ ОБРАЗІВ ЄВРЕЇВ В УКРАЇНСЬКІЙ КУЛЬТУРІ НА СТОРІНКАХ ГАЗЕТ

Євреї та українці століттями жили поряд, їхні культури взаємодоповнювалися, перепліталися. Були різні періоди в співжитті двох громад, виклані положення та українців у суспільстві тогочасних різних країн. Справжнім злочином, повною брехнею є твердження про антагоністичність, ворожість української та єврейської культур. Наші жарти, прислів'я, приказки. З кого тільки в них не сміялися, критикували, перш за все самих себе.

5.1. Подача образів євреїв в українській народній творчості

На глибоке переконання автора, взаємопроникнення культур є благом для людства, хоч найменшою можливістю припинити війни, ворожнечу, недовіру між народами.

«Юдовізація української народної пісні». Автор О.Гаспар. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 23 (38), 31 січня).

Двадцять три роки жидівство, цей панівний елемент у большевицькому «раю», підступно, по-жидівському підло нищив усе святе, усе те, що не відповідало його тваринним смакам, що не служило на його користь. А те, що не піддавалося повному знищенню, те, що протидіяло своєю силою, всіма засобами ігнорувалося, всіма способами, на які тільки здатний жид, спотворювалось опльовувалось.

Таким чинником надзвичайної життєвої сили була народна творчість, зокрема народна пісня. Вона біла по очах своєю самобутністю, своєю народною силою.

Тому вона була приречена на поступове, «теоретичне» і «методично» опрацьоване жидівством спотворення, мусила втратити всі тільки їй властиві риси. незалежно від того.

чи була вона українська, чи російська, чи молдавська, була центром уваги жидівських «теоретиків» мистецтва, критиків, музикантів.

Час від часу на сторінках єдиного за советів в Україні музичного журналу «Радянська музика» з'явилися «теоретичні» статті юдейських дослідників, присвячені українській, російській, навіть німецькій музичній творчості.

Для характеристики цих довгих, написаних з претензією на «науковість», статей, спинимося на деяких з них.

Візьмімо хоч би вміщену в цьому журналі статтю під назвою напрочуд дивною назвою: «Взаємні впливи в єврейському і українському музичному фольклорі» (1936 рік. № 5).

З перших же її рядків дізнаємося про таке: «Немає сумніву, що єврейський побут і культура впливала на культуру українських, білоруських, польських та інших мас». В чому полягав цей «культурний» вплив, мабуть, і сам автор не дуже розумів. Щождо жидівської «культурний», яку жоден нарід (крім самих юдеїв) зовсім не вважає за культуру, то про неї нічого її говорити.

Смішно говорити і про якісь впливи жидівства на музичну народну творчість і інших згаданих народів. Але юдейські теоретики-дослідники будь-що намагаються це довести. І роблять вони це дуже просто.

«Як в єврейському, так і в українському фольклорі є цілий ряд споріднених мелодій, мелодичних уривків» (!) – такими і подібними визначеннями починає один з них свою статтю. Правда, навіть після таких відверто цинічних визначень, він, наче раптом схаменувшись, часто ставить питання: «Хто ж у кого ці мелодії запозичив?»

Нам відомо, як жиди, здебільшого містечкові, спотворювали поширені українські пісні, як то «Петрусь», «У сусіда хата біла» та інші. Часто ці мелодії перекручувались так, що й упізнати їх було тяжко. Але жидівські дослідники впізнавали їх.

Назвати ж навіть одну якусь українську народну пісню, в якій був би хоч мізерний елемент жидівського, ніхто з них не міг. «Дослідники» ці обмежувались фразами на зразок такої: «Багато записано українських пісень, мелодії яких, безперечно, забезпечені з

єврейського музичного фольклору» («Радянська музика», « 5, 1936 р.). Де, ким, коли, які саме це пісні – про це – ні слова. Так досить «оригінально» доводить автор однієї з таких статей спорідненість між українською (галицькою) піснею і якоюсь жидівською; мелодії цих пісень автор неспроможний віднести ні до української, ні до жидівської, а відносить до якогось третього джерела, хоч у наведеній мелодії нічого, крім жидівського, немає.

Приблизно таким же способом доводиться і спорідненість між іншими піснями, в яких, хоч і немає спільності в змісті, в мелодії, в ритміці, отже, власне кажучи ні в чому, дослідник бачить то збіг першого інтервалу, то ще щось подібне.

Слід відзначити, що фантазія у цих «науковців» досить розвинута. За ними, «легко можна припустити, що український селянин, який перейняв єврейську пісню, іноді починав співати свій текст на єврейську мелодію або вплітав в українську пісню ті інтонації, окремі мелодійні та ритмічні звороти єврейської пісні, які до певної міри відповідали його музично-виразним потребам». Отже, коли вірити цим «дослідникам», то українська пісня багато де в чому поступається жидівській, бож: «як часто, коли в українських піснях тема тільки намічена, в єврейській мелодія поширена, розгорнута».

А на нашу думку, краса, досконалість мелодії української пісні давно всім відомі. Досить навести слова відомого поета Фрідріха Боденштедта, який у своїй книжці під назвою «Die poetische Ukraine», з захопленням писав про чарівність, красу, милоголосність української пісні. Про це писали також Гоголь, О.Толстой, Л.Толстой, російський композитор Серов. Нею захоплювались Чайковський, Мусоргський і багато інших дослідників, письменників, учених, не кажучи вже про музикантів.

І раптом у ХХ ст. юдейство робить таке «цінне» відкриття, що, мовляв, жидівська пісня і глибша, і змістовніша, і дотепніша, в ній більш іронії (!).

А коли у «шановних» авторів усе знову і знову (очевидно мимоволі) виникає питання: хто ж у кого запозичив? – то відповідь на це завжди по-жидівському коротка і двозначна: «Ми не ставимо собі за мету встановити, чи запозичив автор єврейських пісень даний мелодійний матеріал з українського фольклору, чи навпаки». І лише після неясних довгих «теоретичних» міркувань про якісь явно неіснуючі взаємні впливи між жидівським і

українським музичним фольклором ці жидівські горе-критики ніяк не можуть припустити, щоб «розглянути мелодії єврейських пісень були запозичені з українського фольклору». Отже, виходить навпаки (адже мова мовиться про «взаємні» впливи!)? Тоді – це цілком можливо. Доводять це вони такими пустими фразами: «Як бачимо, українська мелодія майже цілком збігається з єврейською» (не жидівська з українською, а якраз навпаки?!). Навіть більше: виявляється, що різниця між жидівською і українською мелодіями полягає лише у варіюванні тієї самої мелодійної схеми. Різниця також і в тому, що в жидівській пісні все як слід, а от в українській чогось не вистачає: так, в одній із статей читаємо: «Бідний виконавець, з голосу якого записано українську пісню, сам відчував, що йому чогось не вистачає». Хто знає, що то був за виконавець і чого йому «невистачало» в українській пісні? Можливо, те, чого «невистачало», він знайшов у пісні своїй, жидівській. Закінчувались ці «наукові» статті, звичайно «глибокими узагальненнями. Одним з них була «близькість у взаєминах соціальних верств обох народів». Друге, не менш цинічне, було таке: «Треба константувати, що в українському фольклорі ми знаходимо впливи і запозичення з єврейського». Невідомо, де і коли хто чув жидівські пісні у виконанні українського селянина, де їх підслухали жидівські дослідники. Але хоч вони їх і не чули, все ж їм досить часто хтось десь колись переказував, що якийсь жид Гуменник перейняв жидівську пісню в української селянки (!!).

Так безсоромно проводило жидівство «теоретично» очікування українського музичного фольклору, української пісні, що їй аж ніяк не властиві ні огидна інтонація жидівської мелодії, ні її жалюгідні ритми.

Але жидівство не обмежувалось вказаними «доводами» й «теоріями». Їхні композитори-музиканти дуже багато віддавали часу практичній «обробній» української пісні, щоб надати їй, за їх висловом, «художності», «досконалості», «глибини» - всього того, що вони бачили в своїх жидівських піснях. Що то за художність і глибина, стане ясно, коли згадати хоч би всім відомі «експерименти» з українською піснею Йориша, в руках якого чарівні мелодії набирали інколи одвертих, («Гопак»), а інколи затушованих, ледве помітних, але явно жидівських інтонацій («Там, де ятринь»). Йориш і ціла плеяда подібних

до нього жидівських композиторів типу Мейтуса, Вілінського та інших безсоромно спотворювали скарби народної творчості українського народу, і не тільки українського, а й російського, молдавського та інших.

Диву даєшся, читаючи на сторінках того ж журналу, що навіть така бездара, як Ізабелла Овадіс, «переважно працює над обробкою українських народніх пісень».

Жидівська капела «Евоканс» теж любила співати українських пісень, вибираючи. без ніяких обробок, пісні жидівського «колориту».

Разом з тим українським і російським композиторам на численних творчих нарадах, лекціях тощо пропонували широко використовувати мелодії жидівських пісень (звичайно. в кращому разі «пропонували»).

В результаті час від часу з'явилися деякі твори українських і російських композиторів на жидівські теми. Але не завжди звучали ці теми так, як того хотіли жидівські критики, теоретики типу Гозенпуда. Наприклад, талановитий композитор А.І.Корольков змушений був використовувати жидівські мотиви (інакше він був би просто «антисеміт» і таке інше), але використав він їх у своїй сюїті як їдку, гостру сатиру на жидівство, на його культуру. Це й тоді розуміли критики а la Гозенпуд, якого досить яскраво характеризує його стаття «Ріхард Вагнер». В брудних нападах на титана німецької музики цей жалюгідний дегенерат слиняво мимрив: «Рука Вагнера анонімно випустила людиноненависницьку брошуру «Єврейство в музиці». Жидівський патріот «Гозенпуд» не може, при всій своїй обмеженості, відкинути геніальність Р.Вагнера, але й тут вихід знайдено: «Вагнер – дрібна людина».

Що й казати, брудна рука жидівства, підла і підступна, завжди і скрізь замірялася на все святе, на все, що їй протидіяло, на все нежидівське.

І нам зрозуміло, чому цей «критик» оголосив геніального німецького композитора-поета дрібною людиною. Зрозуміло, чому свої брудні руки жидівство простягало на народне мистецтво, українське, російське та інших народів.

Тепер волею і силою народу Великонімеччини ці огидні руки перебиті і назавжди позбавлені змоги фальсифікувати українську пісню [1].

Петро Макарович «Жиди в українських народних думах та історичних піснях». (Нове Українське Слово. – 1942. – № 42 (57), 24 лютого).

«Я не распространяюсь о важности народных песен, это народная история, живая, яркая, исполненная красок, истины, обнажающая всю жизнь народа». Н.В.Гоголь.

Советські літературознавці всіма способами намагалися уникати навіть слова «жид». Всупереч давньому правилу «з пісні слова не викидати» жидо-більшевицькі видавці фальсифікували твори українського фольклору, викидаючи з пісні слово «жид» і замінюючи його іншим. Наприклад, відомі рядки народної пісні:

«Іди, іди, селезню додому,
Продам тебе жидові рудому...»

Переінакшували, замінюючи слово «жидові» словом «дідові». І ця заміна спотворювала весь зміст цієї пісні, позбавляла її своєрідного «couleur locale».

Коли ж неможливо було зробити таку заміну, то тоді викидали цілі абзаци, розділи, або й цілі закінчені твори.

Особливо великих цензурних вівісекцій зазнавали українські народні думи та історичні пісні. В невеличкій книжечці «Думи та пісні історичні», Київ, 1941. Серія «Бібліотека поета»), жид-упорядчик Плісецький вмістив без скорочення тільки ті думи, де не згадується слово «жид». Думу ж «Корсунська перемога» він немилосердно скалічив. Подаючи варіант думи, вміщений у книзі М.Максимовича «Сборник украинских песен» (1849 р.), жидівський упорядчик зовсім викинув ті соковиті рядки, де згадуються його одноплемінці.

«Ой, вей-мир! – обізветься жид Їдько:

- Уже ж пак із-за гори козацькі корогви видко!

... - Ой, - обізветься третій жид

Шльома: -Ой, я ж пак не буду на шабас дома!»

Ще гіршої розправи зазнала дуже змістовна і цікава збірка українських народніх дум та історичних Д.Ревуцького у виданні 1930 року. Коли ми порівняємо це видання з першим виданням 1919 року, то наочно побачимо, як препарувалися в жидівських видавництвах

збірки творів українського фольклору, про який ще в 1845 році відомий німецький поет і дослідник Боденштедт писав: «Ніде дерево народної поезії не має таких величезних плодів, як у піснях України, з їх тугою і радістю, з великою виразністю і м'якістю почувань». (Професор Сумцов. Малюнки з життя українського народного слова, X, 1910, стор. 77).

У виданні 1930 року під пильним доглядом голови київської філії ДВУ жидівки М.Шмайонек зроблені такі зміни: викинуто думу про жидів-орендарів (один із найкращих і найбільших творів цього жанру про Хмельниччину), викинуто думу про Корсунську перемогу, викинуто пісні про Гайдамаччину, в яких описується народна розправа над жидами

Доба Хмельниччини, коли український нарід запекло боровся проти польсько-жидівського панування, найвиразніше відбилася в численних думках та історичних піснях. Серед них особливої уваги заслуговують три думи: 1) про жидів-орендарів («Як од Кумівщини та до Хмельниччини»). 2) про Корсунську перемогу («Ой, обізветься пан Хмельницький»). 3) «Земле Польська, Україна Подольська».

Цілий реєстр жидівських кривд подано в цих думках. Жиди-орендарі заорендували всі козацькі шляхи й заставляли їх своїми шинками, примушуючи козаків купувати в них горілку

«Як іде український козак та й корчму минає,

А жид вибігає та українського козака за чуб хватає,

Та ще його двома кулаками по потилиці затинає:

«Козаче-левенче, за що я буду рату платити

Що ти мимо корчми йдеш, та й корчму минаєш...»

Заорендували жиди «всі козацькі торги» і брали «мити-промити» від пішого і кінного переїжджого і навіть

«Од неборака-старця

Брали пшоно та яйця».

Жиди заорендували і церкви козацькі. Коли в козака або в мужика народиться дитина, то він мусить іти до жида.

«Щоб позволив церкву одчинити.

Тую дитину охрестити».

Під жидівською владою були і всі козацькі ріки. Отже, коли козак або мужик хотів риби вловити, то мусив іти до жида-рандара.

«Щоб дозволив риби вловити

Жінку свою з дітьми покормити».

І коли один козак хотів без жидівського дозволу вбити утя на річці, то

«Тоді то жид-рандар стиха підходжає,

Козака за патли хватає.

То козак на жида-рандара скоса, як ведмід, поглядає

Іще жида-рандара мостивим паном узиває:

«Ей, жиду, каже, жиду-рандару.

мостивий пане!

Позволь мені на річці утя вбити,

Жінку свою з дітьми покормити».

Яскрава картина поневолення жидами українського народу, змальована в думках, не є вигадка. Численні акти, а також свідчення сучасників стверджують всі факти, описані в думках. Гетьман Остряниця в своєму універсалі 1638 р. закликав до боротьби проти жидівсько-польського гніту, до боротьби за визволення батьків і матерів, «через жидов христоненависних бичуємих і поганяємих». Анонімний автор мемуарів 1640 р. свідчить, що польські пани, бажаючи збільшити свої прибутки на Україні, «закликали жидів і всі без винятку прибутку віддали їм в оренту, в тому числі й церкви, ключі від яких були в жидів.

Хто бажав вінчатися або хрестити дитину, той повинен був платити за це жидові-орендареві». Московський гінець Кунаков у своєму донесенні цареві (1648-1649 рр.) пише, що жиди грабували українців: «Тільки которій черкашанин укурит вина или сварит пиво или мед, ене явьясь жидом, или против жида учнет говорить, не сняв шапки и жиды де за то, сприметьываясь к ним за посмех, их грабили и разряли, животы их отнимали, и жен и детей на работу имели насильство» (Акты ЮЗР. III, 28). Поляк Голянський також свідчить, що

«zydzi u panow poaredowali majetnsци, browarni, gorzalni, mlyny, pasieky...» і що «kozacy nie mogli tego znosic...»

Сам Богдан Хмельницький у своєму закличному листі 1648 р., вказуючи на жидівські кривди, як на прояв крайнього поневолення козаків, писав, що українців «покинено на самоволю королівських урядників і, що найбільше годі терпіти, на визискування від жидів».

Кривоніс у листі до Заславського вважає жидів за головну причину повстання: «Жидів зволь ваше милосте, до Висли завернути, бо та вина від жидів зачалася, вони то і вас з розуму звели».

Чаша народного горя переповнилася вщерть, і поневолений жидами нарід повстав під проводом гетьмана Богдана Хмельницького проти своїх гнобителів. У думках маємо заклики до боротьби проти жидів:

«Ей, козаки, діти друзі!

Прошу вас добре дбайте,

Од сна вставайте, руський оченаш читайте,

На славу Україну прибувайте,

Жидів-рандарів у пень рубайте,

Кров їх жидівську у полі з жовтим піском мішайте,

Віри своєї християнської у поругу не подайте!..!

Жиди боячись народного гніву. народної розправи за всі вчинені ними кривди, збираються на сейм у Білу Церкву.

«... Тоді обізветься один жид Оврам

(У того був невеличкий крам –

Тільки шпильки та голки. –

що ходив поза Дніпром та дурих

козацькі жінки):

Ей, жиди ж ви, жиди-рандарі,

Як із Низу тихий вітер повіне,

Вся ваша жидівська сторожа погине».

Буйний вітер народного повстання погнав жидів до міста Полонного, де вони під охороною польського війська хотіли схватися від козаків.

«Котрі тікали річки Случі,
Ті погубили чоботи й онучі.
... Котрі бігли до річки Росі,
То zostалися голі і й босі.
... «Вже ж ти, рабине Мошку,
Бери на віз дошку,
а ти, Срулю, бери порох та кулю,
... А ти, Йосю, бери на поготовку осю,
А ти, Іцик, бери бицик.
Та будемо коні поганяти
Та будемо од пана Хмельницького
До города польського втікати».

Але не втекли жиди, не сховались. Козаки та селяни жорстоко помстилися за всі кривди, заподіяні жидами українському народові:

«Тоді то Перебийніс до сходу сонця вставав.
Під город Полонне ближче прибував.
... Потім у город вступав, старими
жидами орав, а жидівками боронував.
А котрі були малі діти, то він їх кіньми порозбивав.
Богдан Хмельницький, наздогнавши жидів коло річки Случі, наказує своїм козакам:
«Жидів та ляхів у пень рубайте».

Так оспівується в думках перемога українського народу над своїми віковичними ворогами під час Хмельниччини.

.....

Та не довга була ця перемога. Українське селянство та козацтво знову опинилося в неволі, знову польські пани та жида панували над пригніченим народом, поки знову не вибухло нове повстання – Гайдамаччина. Ще з більшою жорстокістю помстилися гайдамаки над жидами та ляхами. В 1768 р. запорожець Максим Залізняк з благословення ігумена Лебединського монастиря Мелхиседека Значко-Яворського організував із повстанців справжнє військо. Із цим військом він рушив на Жаботин, Смілу, Черкаси, Корсунь, Богуслав та Лисянку. По дорозі він винищував панів та жидів і збирав до себе нових повстанців. Так дійшов він аж до Умані. Тут до Залізняка прилучився начальник надвірних козаків сотник Гонта, який не захотів іти проти свого народу. Бурхливі події Гайдамаччини, що з надзвичайною силою поетичного таланту описав Шевченко у своїй поемі «Гайдамаки», відбилися також у численних історичних піснях. Ці пісні оспівують славних гайдамацьких ватажків та їхню винищувальну війну з жидами та поляками.

«Збунтувалася Україна, попи і дяки:

Погинули в Україні жида й поляки».

В піснях про Гайдамаччину найяскравіше показані картини народної помсти, жорстокої кари, що її зазнали жида за столітні знуцання над українським народом.

«Та ходить Швачка та по Хвастові та у жовтих чоботях,

Ой, вивішав жидів, ой, вивішав ляхів та на панських воротях».

Залізняк разом з Гонтою здобувають Умань і знищують там усіх жидів та ляхів:

Залізняк разом з Гонтою здобувають Умань і знищують там усіх жидів і ляхів:

«Як вдарили з семи гармат у середу вранці,

Накидали у годину жидів повні шанці».

Жорстокі розправи над жидами описано в багатьох піснях:

«Прославився на Вкраїні козаченько Гонта,

Що сажав на кілля рядом поверх плота.

Що Гонта та Швачка в неділеньку вранці

Виробляли на ногах червоні сап'янці».

Завзятий козак Нечай, умираючи, вірить, що боротьбу з ляхами та жидами будуть продовжувати його бойові друзі:

«Ой, хоч я загину, є в мене брат Гнида.

Не лишиться в нашім краю ні ляха, ні жида!»

Гайдамаки вважають жидів за найлютіших ворогів свого народу. найтяжчою образою вважається, коли хто назве козака жидом. В однім народнім переказі про Гайдамаччину оповідається про криваву помсту за назву «жид». Отаман за щось назвав гайдамаку жидом. Козак не стерпів такої тяжкої образи, застрелив отамана. На суді козаки виправдали гайдамаку. Розпитавши й вислухавши всю причину, вони сказали: «Правда, ледачому й ледача смерть».

Коротку хвилю перемоги народніх мас над жидівськими гнобителями радісно оспівували в піснях:

«Ой, текли річки та все кривавії

Од моря до моря,

Поминулась лядська сила,

А жидівська воля! [2].

Автор Петро Макарович «**Жидівство в освітленні української пісні XIX століття**». (Нове Українське Слово. – 1942. – № 46 (61), 28 лютого).

Вибухи народного гніву за часів Хмельниччини і Гайдамаччини, люта розправа над жидами за всі ті кривди, що її зазнав український нарід від своїх гнобителів, нічого не навчили жидів. Жидівство в XIX столітті так само пригноблювало та визискувало український люд, як і в ХУІ та ХУІІІ.

На Правобережній Україні польські пани експлуатували селян здебільшого через жидів-орендарів. І земля. і фабрики та заводи були в жидівських руках. Наприклад, у головному гуцульському містечку Жаб'є з 35 селянських полонин (гірських пасовиськ) жида мали 32, як свідчить «Русская Рада» за 1881 рік (№ 2). В зв'язку з цим, очевидно, виникла й приказка: «Усі полонини жида полонили») (Комаров В. Нова збірка народніх малоруських приказок. Одеса. 1890, 35 стор.).

Бували випадки, що жида орендарі панських фабрик і заводів забивали на смерть селян, які там працювали.

На Лівобережній Україні так само панував жидівський гніт. Жида не тільки заорендовували, але навіть і поскуповували землю та воду. Про жидівські оренди на Україні маємо численні матеріали (наприклад, Варзер. Еврей-арендаторы в Черниговской губернии. «Отечественные Записки», 1876. X).

Жида поводили себе, немов справжні пани. Як колись у ХУІІ ст. вони вимагали від козаків називати себе «мостивими панами», так і в ХІХ ст. вони примушували українських селян скидати перед ними шапки, цілувати їм руки, називати «ваше высокоблагородие». (Див. «Труд», 1881, № 0; «Батьківщина», 1881).

Отже, природньо, що український нарід ставився до жидів і тепер так, як у минулому столітті. І в українському фольклорі ХІХ віку про жидів згадується так, як згадувалося в творах козацьких повстань. Жидівське панування на Україні яскраво відбилося в піснях, приказках, народніх оповіданнях тощо. Найчастіше згадуються жида в п'яницьких піснях, бо жид на Україні був насамперед орендарем шинку.

Шукаючи забуття від тяжкого, безпросвітнього життя, селянин ішов до жидівського шинку. Жид-шахрай охоче давав горілку в борг.

«І горілки на борг дасть,

І грошей чекає,

А як кварту-дві припише.

Хто ж там пам'ятає».

І доводилося селянинові дорогою ціною розплачуватися за борги:

«Прийшов жид по довжок –

Беруть з хати п'ять ложок.

Прийшли по зарплату –

Беруть з хати ще й лопату.

В одній пісні змальовано гірке життя п'яниці: «

Нещасливий козаченько без долі вродився,

Бо в неділю до схід сонця горілки напився».

І далі розповідається, як жиди грабували цього козака, забираючи за безцінь його майно:

«Ой, як прийдуть жиди грабить,

То з його сміється.

Та беруть жиди, цінують,

Цінують нізащо».

Цей мотив грабування жидами селян дуже поширений у народніх піснях:

«Ой, іди, сину, з корчми додомочку.

Ой, беруть жиди, беруть орендарі твою худобочку».

Та не тільки селянин-п'яниця опинявся в міцних пазурях жида-корчмаря. У пастку до жида-лихваря потрапляли й бідні селяни, що, рятуючись від невблаганних злиднів, мушили позичати в жида гроші. В народніх піснях знаходимо яскравий образ збіднілої під пансько-жидівським гнітом України:

«Бідна ж вона, бідна,

Бо ляхи зідрали,

А що було по корові,

То й жиди забрали».

Жиди панують у селах, нещадно визискують нарід, доводять його до вбозства і злиднів. Через жида-орендаря бідний парубок не може одружитися з коханою дівчиною:

«Чому село не весело?

-Орендар багатий.

Через тебе, орендарю.

Ходжу нежонатий.

Через жидів-визискувачів і бідна дівчина нещаслива, бо її бідність перешкоджає їй вийти заміж за того парубка, якого вона любить:

«Чому село не весело?

-Орендарка, вбрана.

Через тебе, орендарко,
Живу невіддана».

Жидівський гніт породжував у народів почуття ненависті до своїх гнобителів:
«Ні на кого злість я маю,
Як на того жида».

Такими словами відповідає нарід на жидівські утиски. В піснях висловлюється побажання, щоб жиди за всі свої зdirства й утиски дістали належну кару:

«Бодай жиди панували,
Бодай жиди жили.
Бодай в Станіславі
В кайданах ходили».

В галицькій коломиїках є мотиви, що перекликаються з мотивами гайдамацьких пісень:

«В мене бучок дерев'яний, а на кінці бляшка.
Як замахну, то не лишу ні жида, ні ляшка».

Почуттям ненависті до жидів-панів перейнята й така пісенька-коломиїка:

«А жид – пан, а жид – пан, а жидівка – пані,
Жиденята, як паненята, а ми їх піддані.
А жид – пес, а жид – пес, а жидівка – сука.
Жиденята – песенята, невелика штука».

Українці повинні стояти осторонь від своїх ворогів – жидів. Хто має інтимні стосунки з жидами, той вважається зрадником свого народу, до того ставляться з презирством і огидою: «Ой, дівчино, дівчинонько, яка ж ти огида,

Понехала свою віру, полюбила жида».

З української пісенної творчості можна навести ще багато прикладів і цитат, де зустрічається слово «Жид». Але всюди воно виступає як синонім пана, експлуататора, зdirщика, грабіжника, лихваря, гнобителя. Українська народна пісня XIX ст. так само,

як і українські народні думи та історичні пісні, правдиво, згідно з життєвою дійсністю показує гнобительську суть жидівства – лютого ворога українського народу.

Славні герої – солдати Великонімецьчини – під проводом свого геніального Фюрера визволили наш нарід від жидівського ярма, і тепер ми можемо заспівати словами стародавньої пісні:

«Течуть річки з всього світу до Чорного моря

Минулася на Вкраїні жидівська воля!» [3].

Петро Макарович «**Народні прислів'я про жидів**». (Нове Українське Слово. – 1942. – № 50 (65) 5 березня).

Народні прислів'я і приказки виявляють психологію народу, його світогляд. Народна мудрість, філософія, весь життєвий багатотомовий довід народній виразно виявляються в коротких, лаконічних, дотепних народніх прислів'ях і приказках.

Так само, як і українські народні пісні, приказки також характеризують жида передусім як пана, експлуататора народніх мас. «Жиди і пани весь світ зайняли» - так визначає приказка місце жидів у суспільному житті. Тісний зв'язок між паном і жидом відзначають і народна пісня («Та не буде пана, та не буде жида»), і народні прислів'я: «Як у воді не без чорта, так у великого пана не без жида». Панські прислужники жиди-орендарі своєю надмірною експлуатацією довели нарід до злиднів. про це влучно сказано в прислів'ї: «Як поганий лях спровадив жида, то жиди стали панами, а ми пішли торбами». Характерною ознакою жида є багатство. Звідси походять приказки: «Грошей, як у жида», «Багатий, як жид». Аналогічну приказку маємо також і в німецькому фольклорі: (Wander. Deutsches Sprich-wort-Lexicon. III, 1611, Rich, 184).

Даючи порівняльну характеристику пана, жидка і мужика, народна приказка відзначає, що жид звик до грошей: «Хто на що звик? Пан на гонор, жид на гроші, хлоп на працю». Тяжка фізична праця існує для хлопа, мужика, а не жида-паразита. Жид не звик працювати: «Не робив жид на хліб, та й циган не буде». Отже, щоб охарактеризувати людину, нездатну до якої-небудь праці, її порівнюють з жидом у ролі молотника: «Такий жвавий, як жид молотити».

Жидівське багатство, жидівські гроші є результат нещадної експлуатації народу. Найтяжчу службу порівнюють із службою у жидів: «У тебе служити, мов у жида».

Жидівське багатство є також результат лихварства, здирства. Жид і лихвар – ці слова в народній свідомості звучать, як синоніми: «Що жид, то лихвар». Жид відзначається особливою жадобою до грошей. «Жид і вовк ніколи не ситі». Навчений гірким багатовіковим досвідом, український нарід знає, що у жида-лихваря не можна позичати грошей: «Коли біда, не йди до жида. лише до сусіда». Людська біда тільки допомагає багатіти: «Жидам усяка біда помагає», – каже народна приказка

Втручаючись у селянські справи, жид робить це для того, щоб використати їх на свою користь: «Де ся жид замішає, там добра не буде».

Багатство жидів є й результат шахрайства, отже, слова «жид» і «шахрай» нарід сприймає також, як синоніми: «Що жид, то шахрай». Не чесним трудом, а обманом жид наживає собі великі капітали: «Жид не сіє, не оре, а обманом живе». Жида, як ошуканця і брехуна, характеризують численні приказки: «Жид брехнею живе, все з нас тягне» Жид при всяких обставинах обманює: «Жид і молячись вчиться обманювати». Не минає дня, щоб жид когось не обдурих: «Жид не сяде обідати, доки кого не підмане». Жид без брехні не може жити. Звичка брехати так міцно вкоренилася в ньому, що він бреше навіть і тоді, коли ця брехня ніякої користі йому не дає.

Жид є зразок брехуна, і тому всякого брехуна порівнюють з жидом: «Од його, як од жида, правди» або ще: «Такий вірний, як лічба жидівська», «Твоє слово, як жидівські терези». І нарід, навчений гірким досвідом, робить мудрий висновок, що жидові не можна вірити і ніяких винятків тут бути не може: «Хоч би жид був із неба, вірити йому не треба». Отже, з жидом не можна підтримувати близьких і щирих зв'язків.

Характеризуючи жида, як гнобителя народніх мас, як людину аморальну, народна мудрість вважає жида великим грішником. Звідси виникло таке порівняння: «Горить, як за жидівську душу», тобто погано горить, тьмяно світиться, бо ж тільки за праведну душу свічка горить ясно.

З інших характерних прикмет жидівства народні прислів'я й приказки відзначають нечупарність, нехлюйство: «Так зателіпався, як жид» або «Такий чистий, як жидівський пантофель». Брудний жид має свій неприємний специфічний запах.

Від бруду він часто хворіє на шкіряні хвороби: коросту, сверблячку («пархи»), «Багатий, як жид пархами», «Тішиться, як жид паршами», або «Жид, який умитий, а все від нього пархами воняє».

Відзначимо ще одну рису жидівського характеру – боягузтво, полохливість, відсутність відваги. Численні приказки і анекдоти про жидів вказують і на цю рису. «Відважний, як жид у танці».

Подаючи таку негативну характеристику жидів, прислів'я застерігають людей від співробітництва з ними, бо людина, що довго перебуває в жидівському оточенні, сама псується: «Хто три роки служив у панів, а три у жидів – того лиш би повісити». Жид завжди лишиться жидом, ніколи не може змінити свою природу на краще: «З ворога примиреного, з жида хрещеного, з вовка годованого добра не буде».

Виявом крайньої антипатії до жидів є приказка: «Жида не май за людину, а козу за худобу». І навіть у нещасті, в біді не треба рятувати жида, бо, врятувавшись він не віддячить добром, а навпаки буде гнобити свого визволителя. «Жид – коли впав, хай лежить» – лаконічно висловлює свою дум нарід.

Жидівське панування досягло свого апогею в ССРСР. Слово «жид» було суворо заборонене. Отже пригноблений нарід не міг висловлювати про жидів своїх думок. Про то, нові прислів'я і приказки про жидів існують, хоч вони ще не записані, не зібрані. Вони відбивають нові явища у суспільному житті. Коли жиди захопили в свої руки всі державні установи, коли скрізь запанувало жидівське засилля, народилася відповідна приказка: «Роза із Совнархоза, Хава із Комздрава, Шльома із Воєнкома і я братом делегатом».

Таку характеристику жидів подають українські народні прислів'я, стисло, узагальнено формулюючи ті народні погляди і думки, що виробилися в результаті багатовікового народного життєвого досвіду [4].

Автор І.Н.І.К.Т. «Сучасні селянські частушки про жидів». (Нове Українське Слово. – 1942. – № 61 (76) 18 березня).

Советські фольклористи, друкуючи тендеційні вірші, написані окремими невдалими поетами-комсомольцями. видавали їх без ніякої підстави за сучасний фольклор. Штучно створюючи без участі народу так звані «народні» пісні про «батька Сталіна», ці горе-фольклористи не помічали справжніх народніх пісень, в яких правдиво відбивалася жахлива дійсність кривавої жидівсько-сталінської епохи.

Серед фольклорних жанрів останнім часом особливо популярні дуже поширені коротенькі пісні, так звані частушки, відгукуючися на всі події сучасності, частушки мають певний публіцистичний характер, певну політичну спрямованість.

Невеличка збірка частушок, записаних на Київщині, дає цікавий матеріал для характеристики становища селянства. поневоленого жидо-більшевиками.

Кривавий сталінський терор здійснювався через державну установу НКВД, в якій і законодавцем, і виконавцем був жид, цей «Blutjude und Volkstyran»:

Українець іде, навіть дише тихо.

Бо в жидів в НКВД буде йому лихо.

Люди, що попадали в НКВД, зазнавали тяжких знущань від жидів-слідчих, жидів-катів:

Новий чиновник пливе й гойдається,

А жиди в НКВД з нас знущаються.

Той, хто попадав у НКВД, рідко виривався з міцних жидівських пазурів, а коли й повертався, то із слідами тортур:

Пив я чай увесь час з сухарями,

Із ЧК повертався з пухирями.

Всю владу над поневоленим народом захопили в свої руки жиди-комісари:

Ой машина свистить і обдає паром.

Був раніш паршивий жид, – зробивсь комісаром.

І не тільки міста загарбали жиди в свої лапи. Панували вони і на селі в колгоспах.

Випав дощик ураз просто зливою,

До нас жид-голова їде з Києва.

Колгоспи на чолі з більшовиками й жидами були формою нового, ще гіршого, ніж до реформи 1861 року, покріпачення:

Кріпаками були – робили на пана.

А тепер на селі вже Іцко хазяїн.

І цей Іцко виступає на селі в ролі не тільки пана, а й організатора, керівника сільського господарства:

Підросли вже курчата, стали яйця нести,

Жид приїхав нас навчати, як хазяйство вести.

Цілком зрозуміло, які могли бути результати цього жидівського господарювання:

Ой мамо моя. що це за порядки –

Іцко жид – голова, всюди недоглядки.

Нічого не тямлячи в сільськогосподарчих справах, жид своєю діяльністю керівника завдає сільському господарстві шкоди:

Ой яблучка всі попадали,

У колгоспах жиди нам нагадили.

Важкою працею селянство виробляє величезні скарби, величезні цінності, але розпоряджаються ними жиди:

Ми щороку виробляєм грошей тисяч двісті,

А в колгоспі хто хазяїн? – Жиди й комуністи.

Результатами колгоспної праці користуються жиди-паразити:

Ой яблучка наливаються,

По колгоспах жиди поправляються.

Селянин-трудівник не знає спочинку від праці ні вдень, ні вночі, а жид-нероба завжди відпочиває:

Ми удень на ланах, вночі ж пасем коні,

Тільки жид-голова гра на патефоні.

В той час, як селяни-українці – не тільки працездатні, але навіть і непрацездатні, і старі, і малі, - всі працюють, жиди та жидівки-паразитки цураються фізичної праці:

Всі коноплі беруть – старі і малята,

А жидівки бережуть білі рученята.

Та хіба ж може жидівка взяти участь у фізичній колгоспній праці? Вона ж при советах стала справжньою «баринею»:

Більшовицька верхівка буржуїв порозганяла,

А у нас кожна жидівка баринею стала.

Влітку, коли для селян настає час особливо інтенсивної, напруженої праці, жиди здебільшого їдуть відпочивати на курорти:

Ой яблучка наливаються,

На курорти жиди відправляються.

Жидівське панування спричиняється до важкого, безрадісного життя селян. Довгими зимовими вечорами, при світлі каганця або й скалки, прядуть селянські дівчата, сумно співаючи:

Чого лампа не горить? – Бо гасу нема.

-Чого сумно на селі? – Править жидова.

Та не тільки важкий жидівський політичний і економічний гніт відчувало селянство. Своєю брудною лапою жид-матеріаліст намагався споганити і душу народу, оплювати віковічні його святощі, задушити його релігію, опору його моральності. Релігійний гніт був гірший, ніж у давні часи, коли «жиди-рандарі на славній Україні всі церкви заорендували». Тоді хоч за гроші жид дозволяв служити в церкві службу Божу, вінчатися, хреститися. Тепер же, за советів, ні за які гроші жид не одмикав церкви:

Ти до мене не ходи, годі зустрічатись, –

Не дозволять нам жиди у церкві вінчатись.

І в серцях селянських зростає непереможне почуття ненависті до гнобителів:

Через кладку я дин раз перескочу,

На цих клятих жидів дивитись не хочу.

Посилений порівнюючи з минулими століттями жидівський гніт останніх років породжує й посилену ненависть народніх мас до жидівства, породжує бажання загибелі жидів. Ще в давні часи виникло народнє прислів'я: «Жид коли впав, хай лежить». В ньому висловлюється небажання допомагати жидові в скрутний момент, пасивне сприяння його загибелі. В сучасних же селянських частушках на аналогічну тему висловлюється бажання активно сприяти загибелі жида, прискорити її своїм активним втручанням:

Горить свічка, догорає, а я піду потушу.

Клятий Гершко умирає, а я піду придушу.

Як і в народніх піснях XIX століття, так і в частушках селянство висловлює велику зневагу до дівчини, що покохала жида:

Хмара закрила половину місяця, –

Хто полюбить жида, хай краще повіситься.

Застерігаючи дівчину, що ласиться на жидівське багатство («Ой не треба, мамо, бити, нащо й ображатись. Хочу жида полюбити, щоб в грошах купатись»), пісня загрожує зрадниці:

І тут межа, і там межа;

Хто полюбить жида, той покоштує ножа.

***

Радісно вітає селянство новий час, коли славні герої-воєнки Великонімеччини звільнили український нарід від жидівського ярма:

І у вас, і у нас гарбузова каша, –

З села жиди повтікали – тепер воля наша.

А ті жиди, що не встигли втекти, зазнали від народу, як колись за часів хмельниччини та гайдамаччини, заслуженої кари:

На селі жидів побили і тяжко поранили.

Усіх клятих схоронили, в могилу одправили [5].

Всі ці «дослідження» підтверджують тисячорічну мудрість, «хто платить, той і музику замовляє».

5.2. Подача образів євреїв в творчості українських письменників

Ми повинні розуміти, що письменники, поети, пишучи на історичні, соціально-політичні теми, показували життя з різних точо зору, під різними кутами. Якби в їх творчості була багато матеріалу проти євреїв, то фашисти все це опублікували б з величезною радістю та завзяттям. Все, що їм вдалося віднайти, нашкрябати, вони радо публікували на сторінках українських газет періоду окупації.

Українські письменники про жидів. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 76 (91), 4 квітня).

Люто ненавидів нарід жидів, і як життєва правда, ця ненависть не могла не відбитися в українському письменстві.

Іван Котляревський, батько українського письменства, перелицьовуючи Вергілієву «Енеїду» (1798 р.), створив перший реальний побутоописовий твір. У цьому творі Котляревський відобразив правдиву картину українського життя. Як тонкий спостерігач, письменник не міг обминути в цьому творі жидів. У третьому розділі, в описі пекла, Котляревський змальовує усякий набрід, велике місце серед якого займають жиди:

Тут всякії були пронози,
Перекупки, і шмаровози,
Жиди, міняйли, шинкарі...

Таке ставлення Котляревського до жидів зрозуміле, бо нічим позитивним вони не відзначалися.

Петро Гулак-Артемівський, видатний український письменник початку ХІХ століття в «Оді до Горація», книзі І так характеризують жида, який за борг обдерто до нитки Охріма:

А Лейба гершт –
В боки, як фер
Та Рухлі щось гергоче,
На мене – зирк

Та знай чирк-чирк
 Невіра ще й регоче.
 Забрав волів,
 Овець, корів,
 Щей він же іздрочився,
 Загарбав кіз
 І жита віз.
 Бодай їм подавився.

Тарас Шевченко ненавидів усім своїм еством жидів, вважаючи їх майже єдиними винуватцями лих народніх. Про це свідчать численні рядки його поезій, що палають священним гнівом проти жидівства.

Найбільшу ненависть до жидівства, до його ганебної ролі в економічному житті села і міста висловив у своїх творах видатний побутописець українського села **Іван Нечуй-Левицький**. Майже у кожному його творі показано огидливу роль жидівства, що обплутувало тенетами злиднів трудове селянство.

У повісті «Бурлачка» виведено дві колоритні постаті жидів: Лейби та Лейзера. Приходить Лейба одного разу до пана Ястрожембського по гроші. Пан частує Лейбу шклянкою чаю.

«Як ваша ласка, то вип'ю, – сказав Лейба. І в його несподівано блиснула в голові думка: сісти на порожній стілець коло пана і напитися з ним чаю. За цією думкою блиснула друга думка: зіпхнути пана з стільця, сісти на його місце за столом забрати його самовар посуд його дім сад ліси, поля, всю його землю...»

Хижу натуру жидівську помічено тут з надзвичайною повнотою.

Талановитий повістяр українського письменства **Панас Мирний** у ряді своїх творів теж висвітлює огидну роль жидівства в зубожінні українського селянства. У романі «Хіба ревуть воли, як ясла повні», є багато місць, де жидівство показане з надзвичайною яскравістю (розділ Жив-жив» та інші).

Мирний з виключною яскравістю доводить, як висисали жиди соки з села, обплутаного жидівським павутинням.

Прекрасний знавець народного побуту **Степан Руданський** у ряді своїх співомовок висміяв завидющу натуру жидівства, його хижацтво, боягузтво і шахрайство. Такі співомовки Руданського, як «Жид на гатах», «Баран», «Три жиди», «Мошкова пісня», «Оливо не вадить», «Подорож до Єрусалиму» тощо.

Хижацьку натуру жида, спритного до обдурювання, тонко висміяв Руданський у співомовці «Баран»:

Набілив жид мідяків,
І тільки смеркає,
Все то бідним мужичкам
З срібло спускає...

Твори, що яскраво характеризують хижацьку природу жидівства, писав і український письменник **Дмитро Маркович**. У збірнику «По степах та хуторах» маємо одне з кращих його оповідань «Невдалиця». В ньому розповідається, як один селянин Панас Плохий на прозвисько Музика через злиденне життя заплутався у жидівських тенетах боргів. Не маючи виходу з тяжкого становища, бо все уже було продане за безцінь жидам. Панас вирішує покінчити життя самогубством. Але ним опановують протилежні думки:

«Нащо вмерти? Мені бідному вмерти, а жидові п'явці жити? Ні, годі, не жити мені, але ж не жити і йому. Перше він, а за ним і я. Нехай же та рука, котру сьогодні вранці держав, нехай вона покара жида. А Лейбо, а пане Лейбо, а пявко, випила ти багато крові! І з мене досить випито! І ще питимеш? Ні, шкода тобі знущатися над людьми, Господі!»

Письменник розповідає далі, що Панас думав убити жида, але щира натура українця не змогла цього вчинити.

Силою ненависті до жидів дихають рядки і визначних новелістів **Василя Стефаника** і **Леся Мартовича**.

У своїй новелі «В корчмі» **Стефаник** розповідає про розмову двох селян Івана та Проця. Іван на підпитку у розпачі кличе жида на пораду:

«Ходь сюди, аридарю! Мой жиде, ти вчена голова на тому з нас шкуру лупиш. Скажи мені, чи є такий паруграф, аби жінка била?..»

Мартович у новелі «На торзі» описує, як селянин та селянка ідуть до міста і несуть на продаж дещо з своїх пожитків, бо злидні примушують. Їх ловлять по дорозі жида, але пропонують таку мізерію, що Проця (селянина) аж злість бере:

«Старий жид сіпнув Проця за сардак. – Ну газдо! Що стоїте дурно! Мені треба вторгувати, а вам купити!

-Бійтеся Бога, Мошку, чи як вам, майте милосердя. Ви би чоловіка облупили. Ви собі заробок розкладіть на всіх мужиків, а не то з одного та й маєство робити!

Коли Проць вийшов з жидівського кагалу, то «йому здавалося, ніби весь день у лісі, в самій середині, а то його з усіх боків вовки обскочили і наважилися життя взяти».

Ольга Кобилянська, видатна буковинська письменниця, у повісті «Земля» подає розмову селян:

«...Най собі люди кажуть, що хочать, а жид може все... Як на нас пан крикне – ми вже боїмось... вже ступаємо назад... А на жида як кричиш, то він тобі в лице засміється...

Тонкий естет **Михайло Коцюбинський** в оповіданні «На віру» фіксує кризь сприйняття Гната, що сидить у жидівській корчмі, все оточення.

«З другої світлиці почувся пискливий плач. Груба Берчиха гойдала дитину в колисці і плела панчошу. Розпатлана, в заяложеній спідниці та засиненому шматтю жидівка нагадала Гнатові його нечепурну жінку. Гнат аж сплюнув з огидою».

Можна було б навести ще не один десяток прикладів, з яких було б видно, як в українській літературі зображено збірний тип жида. Але і наведеного досить, щоб зробити висновок, що жидівство завжди було осоружне передовим колам українського громадянства і вони завжди проводили рішучу боротьбу з жидами. За часів большевизму жида остаточно сіли і закріпилися на шиях українських селян і робітників.

Під прізвищами усяких Первомайських, Стебунів, Мартичів, Рибаків (чим не українці?!) приховувалися в українській художній жиди, які заповнили її, споганили й забруднили.

Але раювання тому настав кінець. Визволені великонімецькою переможною армією українські робітники і селяни назавжди позбулися жидівського гніту [6].

Не могли не залучити до антисемітизму і творчість великого Кобзаря.

Страшно додуматися, який епіграф поставлено автором Данилом Київським до своєї статті «Т.Г.Шевченко про жидів». (Нове Українське Слово. – 1942. – № 13 (28) 18 січня).

«Жиди є наша загибель. Жиди – це агенти ворога серед нас». Доктор Геббельс.

В цій статті ми не збираємося вичерпати повністю всі питання такої складної і майже вперше поставленої теми, як ставлення Шевченка до жидів та зображення жидівської нації в його творах. Ми лише накреслимо основні віхи цієї теми, подавши в певній послідовності системі найголовніші висловлення Шевченка про жидів.

Перше, ніж зупинитися на цьому питанні детальніше, треба дещо сказати про ставлення жидів до Шевченка за советів і жидівську науку про творчість нашого великого поета.

Після приходу советів в Україну в наукових і критико-літературних колах жидо-більшевиків жваво дебатовалося питання про те, кому належить Шевченко і його творчість.

Шевченко – поет глибоко народний, всім своїм життям і творчістю міцно і кровно зв'язаний з життям та історією свого народу. Він живе в народі вічно, як символ правди і волі, як народний геній і пророк світлого майбутнього своєї нації. Це добре усвідомила так звана літературна марксистська критика, очолювана тоді жидо-більшевиками. І треба було повністю заволодіти Шевченковою спадщиною, зробити її знаряддям агітації і пропаганди, з допомогою якої можна було б легко, ховаючись за Шевченка, прищіплювати народів жидівсько-комуністичні ідеї. Для цього насамперед треба було вихолостити, звульгаризувати національну суть Шевченкової творчості, спаплюжити і знищити справжню науку про Шевченка – шевченкознавство.

Але в боротьбі на теоретичному фронті жидівство часто зазнавало поразок, бо Шевченко красномовно говорив сам за себе. Отже, треба було перейти до інших методів боротьби – методів репресивних. Кращі шевченкознавці були заарештовані і заслані.

Кабінет, а пізніше секція шевченкознавства Інституту української літератури при Українській академії наук існували тільки на папері, бо там працював лише один науковець та й то попав туди не за фахом і займався іншою, власною літературною працею. Настав період майже повного занепаду науки про Шевченка і буйного розквіту псевдонауки про нього, період «вільного» копірвання в поетовій спадщині різних жидів як критиків, так і науковців, які скрізь займали найвідповідальніші посади і місця. Як приклад згадаймо Інститут української літератури Академії наук, де серед кількох десятків наукових працівників більше половини були жида – Айзеншток, Бернштейн, Борщаговський, Мінчин, Новак, Гозенпуд, Стебун (Канцельсон), Смольсон, Шаховський та інші. Всі вони з усякої нагоди і без нагоди писали статті і монографії про Шевченка.

Особливо ряснів такими статтями й критичними нарисами період відзначення 125-літнього ювілею з дня народження поета. Це був період не тільки фальсифікації спадщини поета, а й період наживи і слави жидівства. «Найвидатніші знавці» Шевченка – Айзеншток, Стебун, Шаховський – не тільки писали про Шевченка, а друкували свої «праці» по кілька разів в усіх органах преси і України, і Союзу (газети, журнали, наукові записки, окремі книжки тощо).

На цей час були надруковані нариси Альтмана, Йоффе, Дусавицького (газета «Пролетарська правда»), Пустовського, монографії Айзенштока та інших, де вони в кривому дзеркалі показують народові славний шлях життя і творчості поета. В своїх працях вони домагалися довести, що Шевченко прихильно ставився до жидів і був найближчим їх приятелем, що Шевченко був атеїстом, не вірив у бога, ненавидів релігію, що поезія його є інтернаціональна, в якій поет передбачає жидівський лад – комунізм.

Жид Альтман у своєму премійованому нарисі доводить, що попередні науковці-українці не бачили згаданих нами жидівських відкриттів і «намагалися викреслити з творчої спадщини поета і з його славного життєвого шляху всі елементи інтернаціоналізму», тоді як поезії Шевченка, продовжує він, «прийняті інтернаціональними мотивами («Т.Г.Шевченко», стор. 28).

В ювілейних наукових збірниках і записках університетів, педінститутів та інших установ і закладів, наповнених здебільшого статтями про Шевченка різних жидівських писак розенфельдів, тростянецьких, табакмахерів і інших подібних «махерів», ми читаємо такі ж істини: «Шевченко – наша гордість, наш національний геній, але творчість його є інтернаціональною» (Наукові записки Київського державного педінституту, т. I, стор. 118), що Шевченко є «учасником великого соціалістичного будівництва під прапором боротьби за всесвітню комуну» (Розенфельд, там же, т. II, стор. 180).

Але цього не досить. Щоб довести велику приязнь Шевченка до жидів, щоб це було яскравіше і дохідливіше, жиди-критики і письменники шукають біографічних фактів безпосереднього зв'язку поета з жидівською нацією і на основі їх у своїх статтях і монографіях роблять свої юдейські висновки. Жидівський поет Давид Гофштейн, виступаючи на шевченківському київському пленумі спілки письменників говорив: «Судьба єврейського народу, как и украинского, была Шевченку одинаково близка» І щоб підкреслити Шевченків інтернаціоналізм і його приязнь до жидівства, він заявляє, що Шевченко бу «интернационалистом... и в своей личной жизни».

В такому ж «інтернаціональному» дусі написано жидівськими письменниками і багато різних художніх творів. факт з пожежею жидівської хати, – розповідає один фольклорист, – записаний з уст народу зовсім інакше і правдоподібніше: Шевченко кинувся гасити пожежу не з гуманних почуттів до жидів, а гасив і закликав до цього інших для того, щоб вогонь не перекинувся на селянські хати. Цей і подібні до нього народні перекази, – продовжує фольклорист, – під час друку зрадаговані жидами по-своєму. Все це робилося для того, щоб переконливіше показати народові, що Шевченко був майже жидівським поетом.

Таким намагалися жиди зробити великого українського поета, а його поезію знекровити, затушкувати національні її риси, її глибоко національну суть і історично-літературне значення.

Але поглянувши тверезими очима на життя і творчість поета, ми побачимо зовсім протилежну карту, побачимо, що всі тенденції зближення Шевченка з жидівською нацією, всі жидівські теорійки не мали під собою ніякого ґрунту.

Поряд з зворушливими і глибоко емоціональними образами, сповненими любові до свого знедоленого народу, поет гостро нападає на жидівство, як на «мерзенну іудею», що прагне заволодіти світом, упившись кров'ю інших.

Шевченко, звертаючись у глиб віків, згадує Христа, його народження, що зворушило все юдейське царство:

І вся мерзенна Іудея

Зворушилась, заревла...

В поезії «У Вільні, городі преславнім» поет малює образ жида-вбивці (жидівський талмуд дозволяє вбити людину іншої нації), і з ненавистю до нього і жалем до забитого звертається до старої матері останнього:

Горе тобі, стара мати!

Нема твого сина:

На вулиці валяється

Убита дитина.

Убита жидовином...

З презирством зображає він жидів корчмарів, купців, лихварів, орендарів. Щоб повніше показати і розкрити образ жида-корчмаря та його сім'ю з усіма їх характерними особливостями. Шевченко малює їх на фоні побуту, окреслюючи їх кількома мазками свого поетичного пензля. Ось жидівська хата, а в хаті:

... Ото дочка, а то батько –

Чортова кишенья

Стара Хайка лежить долі,

В перинах поганих.

А ось юда-корчмар з найхарактернішими для нього рисами:

А покищо

До корчми вернуса,
Що там робиться.

Жидюга

Дрижить, зігнувшись
На каганцем. Лічить гроші
Коло ліжка, клятий! [7].

Т.Г.Шевченко про жидів. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 14 (29) 20 січня).

З такою ж огидою малює поет і жидів-купців, лихварів, орендарів, які своїм капіталом допомагали московським і польським панам подвійно визискувати український нарід. Всі вони сповнені жадобою до грошей, до баришів:

Ляхи заснули, а Іуди
Ще лічать грошу, уночі
Без світла лічать бариші,
Щоб не побачили, бач, люди.

Найяскравіше показане жидівське знущання і гноблення української нації в поемі «Гайдамаки». Сипрота Ярема, який не мав ні батька, ні матері, був жидівським попихачем тільки через те, що не було йому де прихилитися. Він був дома без домівки. І жид, як хотів, так з ним і поводився, що хотів, те з ним і робив. І він до пори мусів терпіти, мов покеірне ягня, нужду, злигодні, знущання.

– Яремо! Герш-ту, хамів сину!
Піди кобилу приведи
Подай патинки господині
Та принеси мені води.
Вимети хату, внеси дрова,
Посип індікам, гусям дай,
Піди до льоху, до корови,
Та швидше, хаме!. Простривай!
Управившись, біжи в Вільшану:

Імрсті треба. Не барись!

Жида допомагали панам запрягати людей у ярма і були найвірнішими їх слугами,
братами:

... Скрізь на славній Україні

Людей у ярма запрягли

Пани лукаві...

А препоганії пани

Жидам, братам своїм хорошим,

Останні продають штани.

Шукаючи причини голоду на Україні за часів кріпацтва, поет-реаліст бачить її в жидах-купцях. Вони, маючи капітали і будши в тісному контакті з панами, скуповівали в них хуобу, хліб, вивозили і продавали за кордон, штучно створюючи на селі голод і злидні, а самі набивали кишені золотом, жили та багатіли вкупі з панами:

А голод стогне на селі.

І стогне він, стогне по всій Україні.

Кара Господева. Тисячами гинуть

Голоднії люди. А скирти гниють.

А пани й полову жидам продають.

... Запродана жидам віра,

В церкву не пускають!..

В інших поезіях Шевченко підкреслює побратимську єдність польської шляхти з жидами в часи селянського повстання на Україні 1768 року. Сліпий кобзар з поеми «Гайдамаки», розвеселяючи гайдамаків, співає:

Ночували ляшки-панки

В будинках з жидами;

Напилися, простяглися

Та й...

Крім неподільної експлуататорської єдності жидів з панами, Шевченко в образі жида, вихрещеного конфедератами на католика («Гайдамаки»), розкриває ще одну властиву жидівській нації рису – вміння пристосовуватись і самозберігатись за всяку ціну. Ради власної вигоди жид може прийняти іншу віру, вислужитися перед вищим і ціною життя іншого врятувати себе. Ось такий тип жида-вихреста:

Охрещений

Із льоху та в хату,

Знай, шмигає, наливає;

А конфедерати,

Знай, гукають: – Жиде! Меду!

А він, щоб краще вислужитися, ховаючи свою юдейську хитрість, частує їх медом і співає:

Перед паном Хведором

Ходить жид ходором,

І задком

І передком

Перед паном Хведіркоком.

Але п'яні конфедерати вимагають від нього грошей і дочку. Тоді юда пускається на іншу хитрість: він розповідає ляхам, що в Вільшані в старого титаря є дуже гарна дочка Оксана, а сам титар має багато червінців, «хоч не його, та що? Аби гроші». Він веделяхів до титаря в хату. Описуючи жахливу картину знущання і смерті титаря, поет ніби мимохідь каже:

В кутку собакою дрижить

Проклятий жид.

І далі, мов на екрані, показує картини тяжких пекельних мук, причиною яких був жид:

Конфедерати

Кричать до титаря: – Хоч жить?

Скажи, де гроші? –

Той мовчить.

Налигачем скрутили руки,

Об землю вдарили – нема,

Нема ні слова.

І далі:

Не витерпів святої кари,

Упав сердега. Пропадай.

Душа, без сповіді святої!

-Оксано... дочку! – та й умер.

В запеклій боротьбі з польською шляхтою та жидами поет бачив кінець жидівському пануванню. Про це він говорить у стилі народної пісні, запевняючи:

Ой, не петься, горілочка,

Не пються меди,

Не будете шинкувати,

Погані жида.

Найбільшої кари жидам завдали в часи гайдамащини такі оспівані Шевченком народні герої, як Швачка, Левченко, Залізник. Гонта і той же збірний безіменний козак-нагід, який гне спину у жида Лейби під імям сироти Яреми, а пізніше виступає під прізвиськом Галайда.

Швачку, одного з гайдамацьких ватажків, що діяв у Фастові та його околицях, Шевченко малює як людину сувору, жорстоку, яка не знає пощади до жидів і польської шляхти, вбачаючи в них найзапекліших ворогів українського народу:

Отам Швачка з козаками...

Має погуляти

У Бикові, в славнім місті,

З Левченком укупі,

Потоптати жидівського

Й шляхетського трупу.

Такими же нещадними до жиівства, грізними для ворогів православя і волі малює поет образи найголовніших ватажків гайдамаччини – Залізняка і Гонту.

Ось як карають вони своїх ворогів у Лисянці:

Гнилий Тікич

Кровю червоніє

Шляхетською, жидівською...

А серед базару

Стоїть Гонта з Залізняком,

Кричать: – Ляхам кари!..

Ті стогнуть, плачуть, проклинають, моляться, сповідаючи свої гріхи перед смертю.

Але Залізник і Гонта

Не милують,

Карають, завзяті.

Як смерть люта, не зважають

На літа, на вроду

Шляхтяночки й жидівочки.

Тече кров у воду.

Тут же, на бенкеті в Лисянці, серед вогню й трупів, в калюжах крові грізний уманський сотник Гонта дає наказ розправитися з жидом Лейбою, гнобителем сироти Яреми.

А де Лейба?

Ще його немає?

Найти його та повісить.

Петелька свиняча!

В образі Яреми-Галайди Шевченко об'єднав всю віками нагромаджену силу народної помсти жидам. Ярема, колишній попихач жидівський, цілком справедливо мстить їм за всі, вчинені ними кривди, мстить за себе, за смерть титаря, за свою Оксану. І коли в

Лисянці палає пожежа, лижучи червоним язиком хмари, Галайда з ножем в руках гуляє по ворожих трупах, вигукуючи:

Дайте ляха, дайте жида!

Мало мені, мало!

Таким нещадним до жидів були за Шевченка ватажки селянського повстання. Покінчивши з польською шляхтою, гайдамаки продовжували боротьбу з жидами, а далі почали розходитися хто куди по всій Україні:

Розійшлися гайдамаки,

Куди який знає:

Хто додому, хто в діброву,

З ножем у халяві,

Жидів кінчать.

Така, каже поет про славних козаків-гайдамаків, і досі зосталася по них слава. Звертаючись до польських панів, які убереглись від гайдамаків, поет говорить, загрожуючи:

Недолюди!

Тепер заховались

За мурами та дивитесь,

Як жиди конають,

Брати ваші!..

Минули роки, століття. Переглядаючи цей відтинок історичного часу, Шевченко бачив у ньому великі зміни. Українські міста і села знову почали кишіти жидовою. Героїчне минуле лишилося далеко позаду. Його не повернути. Поет з сумом говорить про це, звертаючись до історичного Чигирин, – колишньоїгетьманської столиці, про славу якої почали забувати:

Чигрине, Чигрине,

Мій друже єдиний!

Проспав еси степи, ліси

І всю Україну.

Спи ж, повитий жидовою,

Поки сонце встане,

Поки тої недолітки

Підростуть, гетьмани.

Сум і тугу Шевченка за минулим розвіває віра в майбутнє. І поет пророк оворить:

Прокинеться доля; козак заспіва:

«Ні жида, ні ляха!»

Зневажливе ставлення українського народного генія – Шевченка до жидів виявляється не тільки в поетичному вислові і в художніх творах, а і епітетах та порівняннях. Ось кілька епітетів, якими нагороджує поет жидів: жидова, жидюга, жидовин, кати, кроввопивці, нечистої, погані жиди, катюга, петелька свиняча, жидівська собако, собача шкура, поганий собако, проклятий жид, свиняче вухо, іуда, шельма і так далі. А ось порівняння: «І вся мерзенна Іудея заворушилась, заревла, неначе гадина в болоті»; «Похиливсь, не те, щоб занурився, а так на палубі стояв і сторч на море поглядав мов на Іуду»; «Я мов проклятий той Іуда, одкинутий людьми і богом, тиняюся, ховаюся»; «Зібралися, мов Іуди», на суд нечестивий против Христа»; «Реве та виє, як орда у таборі, а жиди у школі»; «Крий нас, боже, щоб крадене перекупать, як ті жиди» і так далі і так далі.

Все це говорить не про приязнь Шевченкову до жидів, а про зневагу до них, як до вбивців, експлуататорів, як нації загалом, яка прагне заволодіти світом і живе споконвіку як паразит коштом іншого здорового організму. За все це Шевченко ненавидів жидівство і кликає до боротьби з ним.

Тільки тепер, з приходом непереможної Німецької армії в Україну, український нарід вільно повторить слова свого поета і позбудеться жидівського гноблення назавжди [8].

Петро Макарович **«Жиди в творах Панас Мирного»**. (Нове Українське Слово. – 1942. – № 97 (112), 30 квітня).

Видатний український письменник Панас Мирний у своїх художніх творах дав яскраві реалістичні картини селянського життя другої половини ХІХ – початку ХХ ст. Особливу

увагу звертаючи на соціальне життя народу, майстерно викриваючи соціальні суперечності пореформеної доби, письменник-народолюбець усі свої симпатії віддає селянинові-трудівнику і гостро картає гнобителів народу, експлуататорів та паразитів, що грабують і нещадно визискують трудяще селянство.

Серед цих визискувачів одне з перших місць займали жиди. В усіх найкращих творах Панаса Мирного знаходимо образи жидів-експлуататорів, але найяскравіше висвітлена роль жидівства на селі в повісті «За водою».

Реформа 1861 року, як переконливо показує в своїх творах Панас Мирний, не дала справжньої волі селянам. Замість пана-поміщика з'явився новий експлуататор – жид-капіталіст. Він міцно, як павук свою жертву, обплутав селянство своїми згубними тенетами. Становище селянства після скасування кріпацтва не поліпшилось, а, навпаки, погіршало. Жиди незрівнянно більше пригнічували селян, ніж пани за часів кріпацтва. Тоді ніхто не забороняв їм брати із ставка воду на скотину в ньому напувати. Після скасування кріпацтва нові пани – жиди ставок цей «валом обнесли, од села одгородили – водопою нема. Кожна курка, гуска сплачена й переплачена за ту потраву: свиней на прикорнях держали, скотину зовсім звели» («Лихо давнє і сьогочаснє»). Коли в пана селяни не хотіли й за четвертий сніп жати, то в жида вони примушені були жати за шостий сніп, а дуже часто їм доводилося косити і жати жидові «даром за проценти, на проценти» («За водою»). Жида все прибрали до своїх лап. «Колись було заплати одне подушне та й живи. Тепер за все треба було платити жидові. Лейба так положив: ніхто не смій скотини з річки напувати, не заплативши на рік од вола – двох кіп. ...Навіть за гуси плати, за свиню плати жидові!» («За водою»).

Багата, щедра українська природа розсипала навкруги незліченні скарби, безмежні багатства. Тут і «безкраї ситі поля, що родять буйне колосате жито, мов перемитий ячмінь, червоне просо...». Письменник запитує: «А хто ж у цій розкоші купається?» І сам же відповідає: «Жид». Не селянин-трудівник користується щедрими дарами рідного краю, а мерзенний лихвар, паразит жид-капіталіст. І не даремно Панас Мирний бере за епіграф до повісті «За водою» уривок з української народної думи про жидів-рандарів:

«Іще ж то жиди-рандарі

І в тому не перестали.

На славній Україні всі козацькі ріки заарендували».

Цей епіграф, виявляючи основну думку повісті, підкреслює аналогічне становище поневоленого жидами селянства в ХУІІ в ХІХ століттях. Не тільки землю, а навіть воду загарбали зажерливі жиди.

Заорендувавши «річку з берегам і ставок панський, і жид Лейба ставить три водяні млини. Селян гатили греблю і «навіть раділи, що у них на селі млини будуть – не прийдеться возити за десять верстов молотити». Та на весні їм довелося тяжко розчаруватися: вони побачили, що жид облудно «всю громаду обдурив»... «Остання надія красноярців – їх невеличкі підмети – вода ровами порізала, піском та глиною позмулила».

Марно шукаючи правди, селяни вдалися до суду. Вони хотіли, щоб жид заплатив їм за заподіяну шкоду. Але жидівські гроші мали більшу силу, ніж справедливі домагання селян. І коваль Грицько, втративши з вини жида се своє добро, не тільки ніякої компенсації, а, навпаки, мусив заплатити десять карбованців судових видатків. І, затаївши в серці гостре почуття ненависті до жидів і жадобу помсти, Грицько мусив покинути рідне село і піти на заробітки до міста.

Та жиди панували і в містах. В той час, як міщани, пасучи худобу, платили і за попас і за громадську толоку, жиди платили тільки за попас. Жили ж землевласники, що мали по 200 десятин поля, окопали його ровом і не хотіли ні ступня попускати в толоку. Добиваючися правди, міщани вдалися до міської думи. Але дума, будши слухняним знаряддям у руках грошовитої жидівської буржуазії, лишила в силі незаконні жидівські привілеї. тоді міщани вирішили не пускати жидівських корів на громадську толоку. Але жиди вигнали свою худобу... на лани з житом. Обурені парубки прогнали її на город. І тут сталася сутичка. «Один величезний жидюга, з довгою червоною бородою, висмикнув кілок з ліски та й уцілив ним парубка... Той так і присів: кров з голови бризнула, об'юшила лице, лилась і мішалась з білим піском». І терпець народній урвався! На пролиту жидом християнську кров міщани відповіли жидівським погромом. Панас Мирний переконливо

доводить, що в погромах винні самі жиди. Довго терпить нарід знуцання та кривди жидівські, але настає момент, коли навіть незначна подія переповнює чашу народного горя, народного терпіння, і раптовий вибух рішучого протесту охоплює поневолених людей.

Так було в місті, так сталося й на селі. Жиденя, незадоволене тим, що селянські діти не схотіли з ним гратися, почало кидати каміння в гурт хлопців. Останні відповіли тим же і ненароком розбили вікно. «Лейба прожогом вискочив із млина, ухопив крайнього хлопця за вухо... Той скрикнув». І цей крик побитої жидом дитини став гаслом до розправи над жидом, до помсти за все те лихо, що він заподіяв селянству. І як колись пі час поводі з вини жида Лейби пливло селянське добро за водою, так і тепер, після зруйнування жидівської греблі, попливало за водою майно лютого ворога сільського жида Лейби. У цьому художньому образі Панас Мирний виразив основну ідею свого твору: жидів-гнобителів народніх жде неминуча кара! Цю ж ідею висловлює автор і в запитанні, яким він закінчує твір. парубки, вертаючись додому, на сто голосів вигукували:

«Ой, бре, море, бре,
Сип, шинкарко, ще!».

І Панас Мирний запитусь: «Що то вони: згадували про давнє, чи про будуще?»...

На це питання письменника ми відповідаємо: «Так, вони «міркували про будуще», про остаточну розправу з віковичним ворогом трудового народу, з всесвітнім жидівством [9].

Автор П.О. «Жи́ди в художніх творах Івана Франка». (Нове Українське Слово. – 1942. – № 148 (163), 30 червня).

Великий український письменник-реаліст Іван Франко в своїх оповіданнях і повістях правдиво змалював експлуаторську суть жидівства і його роль в українському селі та місті в другій половині минулого століття. Після скасування кріпацтва селянство опинилося в жидівській неволі. Жи́ди-орендарі заманюють людей у шинки, де селяни

«Лишали розум, сіряки
І чоботи, дівки – вінки
Тут вїт робив громадські суди,

А жид лиш цмокав залюбки».

(«Панські жарти»).

Коли панові потрібні були гроші, жид давав йому в борг: жид «підсунув гроші і перо, а пан і сам не спам'ятався, як контракт з жидом підписав». Так жид спочатку заорендував село, а згодом і зовсім закупив його.

Жиди захоплювали селянську землю і нещадно визискують селян: «Хитрий корчмар Шмило виссав із Василя все, що вдалося виссати» («Навернений грішник», 1877). В «Галицьких образках» (1881) Франко показує, як жид-орендар за невивпачений борг забрав землю селянина і своїми знущаннями довів його до того, що той усе пропив і кінець-кінцем повісився. Гине також і селянин Микола Прач («Сам собі винен», 1884): його хату з усіма господарчими будівлями продано з торгів, щоб заплатити борг жидові Мошкові Шіндеру. Жиди – це справжні павуки. Вони споюють людей, доводять їх до повної економічної руїни і фізичного знищення. Не спиняються вони й просто перед злочинами. Жид Мендель («Яць Зелепуга») ошукав селянина Яця, купуючи в нього землю, викрав у нього ті гроші, що той дістав за землю, а тоді, щоб заховати свій злочин, підпалив Яцеву хату. Згоріла і хата, згорів і Яць.

Та це ще павуки дрібні. Найбільших павуків, що смокчуть кров з великих мас українського селянства, змалював Франко в своїх широковідомих повістях «Воа Constrictor» і «Борислав сміється». Постаті головних дійових осіб цих повістей – жидів-капіталістів Германа Голдкремера та Леона Гамершляга – загальновідомі. Відзначаючися звірячим егоїзмом, нелюдською жорстокістю, цілковитою байдужістю до людських страждань, нафтовий мільйонер жид Герман Голдкремер не спиняється ні перед чим в досягненні своєї мети. Наживаючи для себе незчисленні багатства, мільйонні скарби, він переступає через сльози, через нещастя, каліцтва і трупи людей. Його тривалий шлях лежить через цілі гори замученого ним народу. Герман Гольдкремер – це справжнє уособлення всесвітнього жидівства, того жидівства, проти якого веде тепер нещадну боротьбу Нова Європа під керівництвом Великонімеччини [10].

Микола Підгайний «**Жиди в п'єсах Тобілевича**». (Нове Українське Слово. – 1942. – № 43 (58), 25 лютого).

Актор, режисер і драматург Іван Карпович Тобілевич (Карпенко-Карий) був поістині одним з корифеїв українського театру. Бувши видатним актором, Тобілевич найбільше визначився, проте, як драматург. Збірка його «Драми і комедії», що майже повністю вийшла років 1897 – 1905, містить багату галерею типів. Сільські старшини і писарі, пани і селяни, заробітчани і хазяїни, чиновники і шляхтичі, запорожці і гетьмани, офіцери і вчителі, авантюристи і трудівники, – всі вони, як живі, виступають у п'єсах великого майстра. Прагнучи весь час до повноти і реалістичності свого малюнку, Тобілевич не міг не звернути уваги й на такий паразитарний утвір на народному тілі, як жиди.

Уже в першій своїй п'єси «Бурлака», написаній ще в 1883 році (тоді ця п'єса ця називалася «Чабан»), Тобілевич виводить на театральний кін фактора Гершка, який наживається, шахраюючи разом з писарем і старшиною. Нелюбов до праці, гонитва за легкою наживою, шахрайство і шантаж характеризують і жида Маюфеса з п'єси «Хазяїн». За факторство при купівлі маєтку Маюфес вимагає від управителя Пузиря Феногена п'ятсот карбованців. Він навіть прибіднюється перед Феногеном, щоб більше виторгувати, кажучи «...поки заробиш грош, подошви побйош!» Але Феноген добре знає свого фактора: «Ну, не гнівить Бога! – каже він. – Домик чудовий купили».

Поміщик Михайлов, щоб не платити кредиторам, оголошує фіктивне банкрутство. Ховаючи своє добро, він посилає до Пузиря ніби на випас, а справді на схованку, дванадцять тисяч овець. Посередником у цьому ділі виступає Маюфес. Він довго умовляє Пузиря взяти вівці, торгується з ним від імени Михайлова за процент виручки і за винагороду собі, аж поки Пузир згоджується взяти вівці. Але ось Михайлова, як злісного банкрута, викрито. До відповідальності притягнуто не тільки його, а і його спільників по шахрайству, в тому числі й Пузиря. Триває слідство. Справжні відносини між Михайловим і Пузирем знає їх фактор. Від нього, як від свідка, тепер багато залежить, особливо для Пузиря. І Маюфес, той самий Маюфес, що був посередником між Михайловим і Пузирем, вирішує заробити тепер і на нещасті своїх хазяїв: у розмові з кправителем Пузиря

Феногеном він цинічно признається: «Коли мені заплатять, я буду мовчати», а як плату за цю послугу вимагає від Пузиря... тисячу карбованців.

Не бажаючи працювати, тікаючи від праці якомога далі, інший жидок, шахрай Невідомий, продає фальшиві гроші (комедія «Сто тисяч»). Він пропонує Герасимові Калитці сто тисяч фальшивих за п'ять тисяч справжніх. Як досвічений авантюрист, він вихваляє перед обраною жертвою свій «товар» і «фірму», чуюючи, наче хижак падро, легку поживу.

«У нас порядок, – каже він Калитці, – фірма почесна, товар (фальшиві гроші) з Лондона прямо ідуть у кожаних мішках: єжели возьмете, то скажіть. скільки вам нужно, я буду телеграму пускати у Одесу, і англичанин сам вивезет їх на вашу станцію».

Підсунувши Калитці звичайний папір, укладений у пачки і тільки зверху замаскований справжніми кредитками. шахрай вхопив три тисячі грошей, чемодан і чкурнув на поїзд. Легко, вигідно. швидко і... бридко. Воістину по-жидівському!

Вільно, як риба в ставу, почували себе шахраї-жиди серед темного селянства Новий день їх лякав тільки тим, що хоч і потроху, але приносив з собою новий, вищий ступінь свідомості трудящого люду. Шахраї занепокоєні. Вони навіть скаржаться, як трудно «жити на світі». «А через що і трудно?» – запитує шахрай Невідомий, і сам же відповідає: «Через те, що багато розумних понаставало...». Жиди були невдоволені, що торгівлею, крім них, починають займатись і українці, що люди починають обминати шахраїв і вдаватись до своїх же людей. І жиди починають фарбуватись у різні захисні кольори, щоб зовні нібито нічим не відрізнятись від українців. Гершки стають Григоріями, Мойші – Мусіями, Мишеле – Михайлами. Фактор Гершко в п'есі «сто тисяч», рекомендує Герасимові Калитці, називає себе Григорієм Мойсеєвичем. Калитка дивується, довідавшись, що Гершко не вихрест, а жид, але називає себе не по-жидівському. І Гершко цілком пояснює: «Ето мода теперички...»

Знахабнілі й жорстокі, жиди разом з тим були втіленням боягузтва. Гершко в п'есі «Бурлака» ледве живий прибігає до волосного старшини, побачивши на власні очі бурлаку,

що викривав усі махінації старшини і його компанії. Ледве зводячи дух, він признається старшині, що бурлака перелякав його на смерть.

Син Герасима Калитки Роман, що кохав наймичку свого батька Мотрю, одного разу вирішив поцілувати дівчину. План був простий: Роман стане в хаті за дверима, і як тільки двері відчиняться, тобто увійде Мотря, бо вдома, він обніме її й поцілує. Але в хату замість Мотрі зайшов фактор Гершко.

Роман, не роздивившись у темній хаті, захопив Гершка за шию поцілував. І тоді зчинилося щось страшне.

Герш. Гвалт! ятуйте!, розбійни!..

Роман (випускає Гершка). Тю! Бийо ла Божа! Гершка поцілував замість Мотрі...

Гершко (одмахується шапою). Не подходи! Ублю! Гвалт! Рятуйте!

Роман. Та цитьте, ради Бога, який тут розбійник? Це я, хазяйський син.

Гершко. Не подходи! У мене ривольвер... вот, слішиш, звьол курок (цокає язиком) – буду стрілять.

Коли справа з'ясувалась і хмара над Гершком пронеслася, він признав Романові: «Я думав, що ви мене кусаєте і хотіте міне перекусивать горло... Ох!».

Так правдиво показав драматург цю притаманну жидам властивість. Галасливі й метушливі «герої» в спокійні часи, вони кричать «гвалт» у тривожну хвилину, поводячись, як типові боягузи. Портрет, написаний великим майстром, правдивий, хоч огидливий і бридкий. І не дивно, що жиди закрутили носом, побачивши в такому непідробленому вигляді свою копію. Патентований критик жид С.Щупак у передмові до творів Тобілевича, виданих 1936 року, нападав на Тобілевича за неправдиві, на його думку, образи жидів у його п'есах.

Йому хотілося б, бачте, споглядати інший портрет, письменником перетракований, без повторення літературних зразків. Але цього немає, і критик спрямовує за це свої стріли проти драматурга. Та при чому ж тут дзеркало, дозвольте спитати, коли пика така?

Присмоктуючись, як слимаки, до прибуткового місця, жиди були справжніми п'явками, що жилися з людського горя. І Тобілевич як художник-реаліст викриває й цю

рису жидівства. В п'єсі «Сава Чалий» письменник не виводить на сцену жида, але все ж він фігурує на ній незримо. Селяни-втікачі, що зібралися в покинутій корчмі, згадують орендаря-жида.

«У цій корчмі, – каже Медвідь, – коли орендар сидів немилосердний. Тільки хто писне, бувало, проти нього, зараз у двір, а у дворі за ним сягнуть, як за братом, бо він усі переправи, всі попаси держав і мито брав... Обдирав людей на панську і свою користь».

Сава Чалий, розповідає далі Медвідь, пристрахав орендаря. Але орендар обставив корчму сторожею і ще гірше почав грабувати. Доведений до краю, тодішній побратим Сави Чалого Гнат Голий «сторожу розігнав і всіх жидів вирізав». Але ці поодинокі акти народної помсти не давали тривалого ефекту.

«Не вспіє кров засохнуть тим, що вчора вбито, – каже селянин Грива, – диви – вже нові орендарі в корчмі сидять».

Колись вони сиділи в корчмі, метушилися на базарах, займалися факторством або карколомними, запаморочливими авантурами. Пізніше їхні діти й онуки сиділи в кіосках і їдальнях, торгували в «гастрономах» і універмагах, займалися темними гешефтами в установах і підприємствах. Але мало цього: діти й онуки пішли ще і в політику. І були вони скрізь: з них комплектували люті агенти НКВД, вони заповнювали катедри інститутів і академій, вони ж здійснювали й верховний «провід» у партії большевиків і в советах. І ні новий Сава Чалий, ні Гнат Голий не в силі були знищити це кодро. Щоб спопелити. щоб димом розвіяти його, потрібна була дужа рука великої європейської держави.

Заслуга І.К.Тобілевича (Карпенка-Карого) в об'єктивному показі найхарактерніших рис цього паразитарного утвору, рис, що з певною модифікацією були властиві також сином і внукам, гідним нащадкам своїх поганих дідів [11].

«Розділяй і володарюй», «чим більша брехня, тим легше в неї можна повірити» - цими гаслами, принципами керувалися фашисти, публікуючи на шпальтах українських газет періоду окупації матеріали про євреїв українських письменників. Все це вирване з історичної канви, тогочасної дійсності, умов життя.

ВИСНОВКИ

Важко робити висновки до роботи, де зведено величезний різноплановий матеріал, опублікований на сторінках української преси в 1941-1943 роках. Важко з моральної точки зору. Автор вже двічі в роботі написав, що всі ці матеріали – це ширма перед злочинами, що здійснювали фашисти над єврейським населенням. А в головах пересічних українців здійснювався моральний Голокост. На євреїв було скинуто, навішено, перекладено всі злочини людожерського ненависницького сталінського червоного режиму.

Ми абсолютно не готові до головного правила, принципа єврейського народу щодо Голокосту: «Ніколи не забудемо! Ніколи не пробачимо!» А дуже варто повчитися у євреїв до такого відношення до своєї історії, сьогодення.

Абсолютно зрозуміло, що українські газети періоду нацистської окупації були рупорами фашистської нацистської пропаганди, яка робила все, що могла заради «остаточного вирішення єврейського питання».

Автор з єврейською громадою районного міста давно мріє організувати в споруді Синагоги в місті Нова Одеса «Музей історії євреїв Миколаївської області». Звичайно, потрібне досить суттєве фінансування проекту. Цей Музей став би справжнім пам'ятником безвинноубієнним євреям під час Голокосту, Другої світової війни, центром науково-дослідницької роботи, місцем зберігання пам'яті про євреїв Миколаївської області.

Тему «Євреї на сторінках українських газет періоду нацистської окупації в 1941 – 1942 роках» потрібно вивчати, висвітлювати й надалі. Потрібно вивчати матеріали на цю тему в газетах за 1943 рік.

Цю тему потрібно ретельно вивчати, доносити роботу до нашого народу, щоб Голокост, війна ніколи більше не повторилися в Україні, світі. Всі мають право на життя. Всі люди, народи, нації є рівними, рівноправними.

Література:

Передмова

1. Єврейські казенні землеробські колонії Херсонської губернії у ХІХ столітті – 1917 роках. // Коваль Геннадій Павлович, Коваль Руслан Геннадійович, Кім Христина Феліксівна. // Полікультурність та багатоетнічність у вітчизняній історії: інноваційні підходи до реалізації змісту історичної освіти: збірник матеріалів учасників науково – практичної конференції / Укл.: Г.І. Михайлович, І.Г. Мирнінко. – Миколаїв: ОІППО, 2011. – 200 с. – С. 188 – 196.
2. Богданівка: злочин, кара, пам'ять. // Коваль Олексій Геннадійович, Коваль Геннадій Павлович. // Краєзнавчий альманах. Історія. Археологія. Наука. Культура. Освіта. Промисловість. Сільське господарство. Миколаїв: ОІППО, 2012. – № 1. – 120 с. – С. 101 – 108.
3. Заснування та історія розвитку єврейських казенних землеробських колоній Херсонської губернії в ХІХ с. – 1917 р. // Коваль Г. П. // Запорожские еврейские чтения: сборник статей и материалов научно – практической конференции (27 – 28 апреля 2012 г.). – Днепропетровск: інститут «Ткума», 2013. – 384 с. – С. 189 – 204
4. Торгівля та промисловість Одеси єврейський вимір. // Коваль Г. П. // Запорожские еврейские чтения. Доклады и сообщения (14 – 15 апреля 2013 г.). Днепропетровск: Інститут «Ткума», 2014. – 118 с. – С. 22 – 35.
5. Знищення фашистами ромів в окупованій Україні в 1941 – 1944 роках: погляд через десятиліття. // Коваль Г. П. // <http://historymoippo.blogspot.com/2014/02/1941-1944.html> HISTORY .Мережевий щоденник вчителів історії та суспільствознавчих дисциплін Миколаївської області. Видається за підтримки кафедри суспільствознавчої освіти МОІППО. Електронна публікація.
6. Євреї – Герої Радянського Союзу та воєначальники з Миколаївщини. // Коваль Г. П. // Краєзнавчий альманах. Історія. Археологія. Наука. Культура. Освіта. – Миколаїв: ОІППО, 2014. – № 1. – 102 с. – С. 86 – 93.

7. Херсон: єврейське населення та синагоги в кінці ХУІІІ – ХХ столітті. // Коваль Г. П. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я/ Голов. ред. М. М. Шитюк. – Випуск У. – Том І. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2016. – 352 с. – С. 204 – 226.
8. Балта: єврейський вимір. // Коваль Г. П. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я/ Голов. ред. М. М. Шитюк. – Випуск У. – Том І. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2016. – 352 с. – С. 189 – 203.
9. Голокост в Одесі: пам'ять, архіви, увіковічення. // Коваль Г. П. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я/ Голов. ред. М. М. Шитюк. – Випуск У. – Том ІІ. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2016. – 469 с. – С. 37 – 91.
10. Голокост в єврейських колоніях колишньої Херсонської губернії. // Коваль Г. П. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я/ Голов. ред. М. М. Шитюк. – Випуск У. – Том І. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2016. – 352 с. – С. 81 – 127.
- Зараз ще є проекти, плани, напрацювання, але вже поки ще тільки плани, мрії, побажання, бажання.
11. Коваль Геннадій Павлович. Евреи Юга Украины: мысли, факты, мечты о государстве, фрагменты мозаики жизни в конце ХІХ столетия – 1917 года. // Коваль Г. П. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я/ Голов. ред. М. М. Шитюк. – Випуск УІ. – Том І. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2017. – 365 с. – С. 140 – 154.
12. Коваль Олексій Геннадійович, Коваль Геннадій Павлович. Вони жили серед нас: жертви Голокосту Новоодещини та Вознесенщини Миколаївської області. // Коваль О.Г., Коваль Г.П. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я/ Голов. ред. М. М. Шитюк. – Випуск УІ. – Том І. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2017. – 365 с. – С. 67 – 78.
13. Коваль Геннадій Павлович. Наш видатний земляк – містобудівник Баренбойм Ісак Юлійович. // Коваль Г. П. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я/ Голов. ред. М. М. Шитюк. – Випуск УІ. – Том І. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2017. – 365 с. – С. 185 – 190.
14. Коваль Геннадій Павлович. Вознесенець художник – графік Кібрик Євген Адольфович: життя, творчість, музей, пам'ять. // Коваль Г. П. // Історичні мідраші Північного

Причорномор'я/ Голов. ред. М. М. Шитюк. – Випуск УІ. – Том І. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2017. – 365 с. – С. 191 – 197.

15. Коваль Геннадій Павлович, Коваль Олексій Геннадійович, Коваль Руслан Геннадійович. Еврейские лидеры, идеологии, организации в поисках территории для самоопределения еврейского народа и борьба за форму ее приобретения в конце XX – начале XXI столетия: взгляд через Еврейскую Энциклопедию. // Коваль Г.П., Коваль О.Г., Коваль Р.Г. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я / Голов. ред. М. М. Шитюк. – Випуск УІІ. Том ІІ. – Миколаїв: Типографія Шамрай. 2018. – 380 с. – С. 277 – 296.

16. Коваль Геннадій Павлович, Коваль Олексій Геннадійович, Коваль Руслан Геннадійович. Еврейский вопрос в Николаеве, Юге Украины, России и мире в конце XIX – начале XX века на страницах николаевских газет. // Коваль Г.П., Коваль О.Г., Коваль Р.Г. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я / Голов. ред. М. М. Шитюк. – Випуск УІІ. Том ІІ. – Миколаїв: Типографія Шамрай. 2018. – 380 с. – С. 50 – 84.

17. Коваль Геннадій Павлович, Коваль Олексій Геннадійович, Коваль Руслан Геннадійович. Елисаветград и его уезд в XIX – начале XX столетия: еврейские составляющие, корни, память. // Коваль Г.П., Коваль О.Г., Коваль Р.Г. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я / Голов. ред. М. М. Шитюк. – Випуск УІІ. Том ІІ. – Миколаїв: Типографія Шамрай. 2018. – 380 с. – С. 116 – 144.

18. Коваль Геннадій Павлович. Голокост в єврейських колоніях колишньої Херсонської губернії. Богданівські читання – 2017. Збірник матеріалів, підготовлений у рамках відзначення Міжнародного Дня толерантності / за ред. О. П. Тригуба. – Миколаїв: Типографія «Шамрай», 2017. – 228 с. – С. 166 – 199.

19. Коваль Геннадій Павлович, Коваль Олексій Геннадійович, Коваль Руслан Геннадійович. Взгляд на положение евреев на страницах одесских и николаевских газет в 1906-1916 годах. // Коваль Г.П., Коваль О.Г., Коваль Р.Г. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я / Голов. ред. О.О.Господаренко. – Випуск УІІІ. Том ІІ. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2019. – 395 с. – С. 5 – 38.

20. Коваль Геннадій Павлович, Коваль Олексій Геннадійович, Коваль Руслан Геннадійович. Николаевская еврейская больница в 1883 – 1915 годах: моменты истории. // Коваль Г.П., Коваль О.Г., Коваль Р.Г. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я / Голов. ред. О.О.Господаренко. – Випуск УІІІ. Том ІІ. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2019. – 395 с. – С. 107 – 116.
21. Коваль Геннадій Павлович, Коваль Олексій Геннадійович, Коваль Руслан Геннадійович. Деятельность еврейских учебных заведений Николаева в 1905 – 1912 годах: некоторые моменты. // Коваль Г.П., Коваль О.Г., Коваль Р.Г. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я / Голов. ред. О.О.Господаренко. – Випуск УІІІ. Том ІІ. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2019. – 395 с. – С. 117 – 147.
22. Коваль Геннадій Павлович, Коваль Олексій Геннадійович, Коваль Руслан Геннадійович. Освещение разных сторон еврейской жизни в николаевских газетах в 1908 – 1912 годах. // Коваль Г.П., Коваль О.Г., Коваль Р.Г. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я / Голов. ред. О.О.Господаренко. – Випуск УІІІ. Том ІІ. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2019. – 395 с. – С. 272 – 293.
23. Коваль Геннадій Павлович, Коваль Олексій Геннадійович, Коваль Руслан Геннадійович. Деятельность еврейских благотворительных обществ в Николаеве в 1906 – 1916 годах. // Коваль Г.П., Коваль О.Г., Коваль Р.Г. // Історичні мідраші Північного Причорномор'я / Голов. ред. О.О.Господаренко. – Випуск УІІІ. Том ІІ. – Миколаїв: Типографія Шамрай, 2019. – 395 с. – С. 327 – 355.
24. Раиса Левинска. Евреи. За что ненавидят евреев -восхитительная статья!
<https://www.lzb.lt/ru/2014/10/12/еврей-за-что-ненавидят-евреев-восхити/>
25. Електронний код доступу: <http://irbis-nbuv.gov.ua>
26. Віталій Гедз «Газети «Українське слово» та «Нове Українське Слово»: до питання джерельної бази». Електронний код доступу:
http://shron1.chtyvo.org.ua/Hedz_Vitalii/Hazety_Ukrainske_Slovo_ta_Nove_Ukrainske_Slovo_do_pytannia_dzherelnoi_bazy.pdf

Розділ 1.

1. Відродження. Орган Роменської Міської Управи. – 1943. – № 34 (141), 7 травня.
2. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 132 (147), 11 червня.
3. Там само. – № 3 (18), 4 січня.
4. Там само. – № 6 (21), 10 січня.
5. Там само. – № 7 (22), 11 січня.
6. Там само. – № 18 (33), 24 січня.
7. Там само. – № 19 (34), 25 січня.
8. Там само. – № 20 (35), 27 січня.
9. Там само. – № 23 (38), 31 січня.
10. Там само. – № 115 (130), 21 травня.
11. Там само. – № 263 (278), 11 листопада.
12. Там само. – № 146 (161), 27 червня.
13. Там само. – № 279 (294), 29 листопада.
14. Там само. – № 178 (193), 4 серпня.
15. Там само. – № 180 (195), 6 серпня.
16. Там само. – № 186 (201), 13 серпня.
17. Там само. – № 187 (202), 14 серпня.
18. Там само. – № 188 (203), 15 серпня.
19. Там само. – № 189 (204), 16 серпня.
20. Там само. – № 97 (112), 30 квітня.
21. Українське Слово. Київ. – 1941. – № 44, 30 жовтня.
22. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 262 (277), 10 листопада.
23. Там само. – № 234 (249), 8 жовтня.
24. Там само. – № 131 (146), 10 червня.
25. Там само. – № 145 (160), 26 червня.
26. Там само. – № 253 (268), 30 жовтня.
27. Там само. – № 257 (272), 4 листопада.

28. Там само. – № 255 (270), 1 листопада.
29. Там само. – № 86 (101), 17 квітня.
30. Там само. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 77 (92), 5 квітня.
31. Там само. – № 102 (117), 6 травня.
32. Там само. – 1942. – № 113 (128), 19 травня.

Розділ 2.

1. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. - № 200 (215), 29 серпня.
2. Там само. – № 29 (44), 7 лютого.
3. Там само. – № 70 (85), 28 березня.
4. Там само. – № 110 (125), 15 травня.
5. Відродження. Орган Роменської Міської Управи. – 1943. – № 37 (144), 18 травня.
6. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 126 (141), 4 червня.
7. Там само. – № 290 (305), 12 грудня.
8. Там само. – № 270 (285), 19 листопада.
9. Там само. – № 276 (291), 26 листопада.
10. Там само. – № 277 (292), 27 листопада.
11. Там само. – № 239 (254), 14 жовтня.
12. Українське Слово. Київ. – 1941. – № 69, 28 листопада.
13. Там само. – № 72, 2 грудня.
14. Там само. – № 54, 11 листопада.
15. Там само. – № 66, 25 листопада.
16. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 109 (124), 14 травня.
17. Там само. – № 217 (232), 18 вересня.
18. Там само. – № 221 (236), 23 вересня.
19. Там само. – № 208(223), 8 вересня.
20. Там само. – № 248 (263), 24 жовтня.
21. Там само. – № 257 (272), 4 листопада.
22. Там само. – № 102 (117), 6 травня.

23. Відродження. Орган Роменської Міської Управи. – 1943. – № 56 (163), 23 липня.
24. Нове Українське Слово. – 1942. – № 156 (171), 9 липня.
25. Там само. – № 133 (148), 12 червня.
26. Там само. – № 254 (269), 31 жовтня.

РОЗДІЛ 3.

1. Нове Українське Слово. – 1942. – № 168 (183), 23 липня.
2. Там само. – № 256 (271), 3 листопада.
3. Там само. – № 236 (251), 10 жовтня.
4. Там само. – № 101 (116), 5 травня.
5. Там само. – № 228 (243), 1 жовтня.
6. Там само. – № 251 (266), 28 жовтня.
7. Там само. – № 102 (117), 6 травня.
8. Там само. – № 148 (163), 30 червня.
9. Відродження. Орган Роменської Міської Управи. – 1943. – № 58 (165), 30 липня.
10. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 180 (195), 6 серпня.
11. Там само. – № 210 (225), 10 вересня.
12. Там само. – № 187 (202), 14 серпня.
13. Там само. – № 191 (206), 19 серпня.
14. Там само. – № 248 (263), 24 жовтня.
15. Там само. – № 253 (268), 30 жовтня.
16. Українське Слово. Київ. - 1941. - № 51, 7 листопада.
17. Нове Українське Слово. – 1942. – № 75 (90), 3 квітня.
18. Там само. – № 200 (215), 29 серпня.
19. Там само. – № 160 (175), 14 липня.

Розділ 4.

1. Відродження. Орган Роменської Міської Управи. - 1943. - № 56 (163), 23 липня.
2. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 255 (270), 1 листопада.
3. Там само. – № 256 (271), 3 листопада.

4. Там само. – № 84 (99), 15 квітня.
5. Там само. – № 58 (73), 14 березня.
6. Там само. – № 35 (50), 14 лютого.
7. Там само. – № 73 (88), 1 квітня.
8. Українське Слово. Київ. – 1941. – № 66, 25 листопада.
9. Там само. – № 76, 7 грудня.
10. Там само. – № 81, 13 грудня.
11. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 88 (103), 19 квітня.
12. Там само. – № 100 (115), 3 травня.
13. Там само. – № 212 (227), 12 вересня.
14. Українське Слово. Київ. – 1941. – № 62, 20 листопада.
15. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 120 (135), 28 травня.
16. Там само. – № 99 (114), 2 травня.
17. Там само. – № 139 (154), 19 червня.
18. Там само. – № 136 (151), 16 червня.
19. Українське Слово. Київ. – 1941. – № 72, 2 грудня.
20. Там само. – № 40, 25 жовтня.
21. Там само. – № 43, 29 жовтня.
22. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 289 (304), 11 грудня.
23. Українське Слово. Київ. – 1941. – № 47, 2 листопада.
24. Там само. – № 49, 5 листопада.
25. Там само. – № 55, 12 листопада.
26. Там само. – № 59, 16 листопада.
27. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 278 (293), 28 листопада.
28. Там само. – № 83 (98), 14 квітня.
29. Там само. – № 191 (206), 19 серпня.
30. Там само. – № 150 (165), 2 липня.
31. Там само. – № 153 (168), 5 липня.

32. Там само. – № 239 (254), 14 жовтня.
33. Українське Слово. Київ. – 1941. – № 44, 30 жовтня.
34. Там само. – № 62, 20 листопада.
35. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 204 (219), 3 вересня.
36. Там само. – № 222 (237), 24 вересня.
37. Там само. – № 180 (195), 6 серпня.
38. Там само. – № 254 (269), 31 жовтня.
39. Українське Слово. Київ. – 1941. – № 67, 26 листопада.
40. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 81 (96), 11 квітня.
41. Там само. – № 210 (225), 10 вересня.
42. Відродження. Орган Роменської Міської Управи. – 1943. – № 58 (165), 30 липня.
43. Нове Українське Слово. Київ. – 1942. – № 259 (274), 6 листопада.
44. Там само. – № 58 (73), 14 березня.

Розділ 5.

1. Нове Українське Слово. – 1942. – № 23 (38), 31 січня.
2. Там само. – № 42 (57), 24 лютого.
3. Там само. – № 46 (61), 28 лютого.
4. Там само. – № 50 (65) 5 березня.
5. Там само. – № 61 (76) 18 березня.
6. Там само. – № 76 (91), 4 квітня.
7. Там само. – № 13 (28) 18 січня.
8. Там само. – № 14 (29) 20 січня.
9. Там само. – № 97 (112), 30 квітня.
10. Там само. – № 148 (163), 30 червня.
11. Там само. – № 43 (58), 25 лютого.